

Hạ Vũ, Anh Là Chàng Trai Số 14, Cưới Anh Nhé

Contents

Hạ Vũ, Anh Là Chàng Trai Số 14, Cưới Anh Nhé	1
1. Chương 1: Chạy Trốn.	2
2. Chương 2: Người Thay Thế	5
3. Chương 3: Hồi Ức Và Những Chàng Trai Được Gắn Số (1)	8
4. Chương 4: Hồi Ức Và Những Chàng Trai Được Gắn Số (2).	12
5. Chương 5: Say Rượu	16
6. Chương 6: Hồi Ức Và Những Chàng Trai Được Gắn Số (3)	20
7. Chương 7: Kỷ Niệm Là Một Chuỗi Nước Mắt	25
8. Chương 8: Đà Lạt Và Cuộc Gặp Không Hẹn Trước	29
9. Chương 9: Kỷ Niệm Đã Từng Là Chuỗi Ngày Hạnh Phúc	34
10. Chương 10: Tình Yêu Hay Chỉ Là Gánh Nặng?	38
11. Chương 11: Tình Yêu Hay Chỉ Là Thói Quen?	42
12. Chương 12: Có Những Người Chỉ Đi Lướt Qua Nhau.	46
13. Chương 13: Đi Máy Bay Và Bài Học Về Nỗi Sợ	50
14. Chương 14: Tiệc Sinh Nhật Sớm	53
15. Chương 15: Sinh Nhật, Nụ Cười Và Nước Mắt	58
16. Chương 16: Bạn Bè Tốt Luôn Bên Cạnh Lúc Yếu Đuối Nhất	62
17. Chương 17: Mình Chỉ Muốn Là Bạn	67
18. Chương 18: Gia Đình Là Nơi Bình Yên Nhất	71
19. Chương 19: Kết Thúc Sự Nhập Nhàng	75
20. Chương 20: Tin Nhắn Của Người Lạ	78
21. Chương 21: Làm Quen	82
22. Chương 22: Cảm Giác Không Gọi Thành Tên	86

Hạ Vũ, Anh Là Chàng Trai Số 14, Cưới Anh Nhé

Giới thiệu

Kể về cuộc sống thu nhỏ của Hạ Vũ sẽ mang đến cho bạn nhiều cung bậc cảm xúc: từ đau khổ, nuôi

1. Chương 1: Chạy Trốn.

Mở đầu.

Tôi tên là Hạ Vũ. Tôi sinh vào giữa tháng sáu, khi tôi sinh ra trời đổ mưa như trút nước, bố mẹ đã đặt tên tôi tựa như một cơn mưa mùa hạ. Tính cách tôi cũng vậy: ồn ào, sôi nổi, chọt đến chọt đi và cũng lãng mạn như những cơn mưa. Tôi sắp tròn hai mươi một tuổi, là sinh viên năm thứ ba ngành Quan hệ công chúng trường Học viện Báo chí và Tuyên truyền Hà Nội.

Duyên phận đã cho tôi gặp gỡ mười ba chàng trai. Họ cứ tự nhiên xuất hiện trong cuộc đời tôi: có người đã rời xa tôi, có người vẫn ở lại, có người chán ghét tôi, có người yêu thương tôi, có người tôi yêu khắc cốt ghi tâm, có người tôi hận, có người tôi thương, có người tôi sợ... Tất cả bọn họ, mỗi một người đi qua đã để lại cho tôi rất nhiều kỷ niệm, nhiều bài học theo tôi cho đến khi trưởng thành.

Đừng nghĩ rằng tôi đang rất hạnh diện về những con số đó. Hiện tại duyên phận của tôi đã dừng lại. Tôi đang lên kế hoạch ột cuộc chạy trốn cùng với việc hàn gắn trái tim vốn đã mang đầy thương tích của mình.

Liệu tôi sẽ kết thúc ở chàng trai số mười ba? Hay chàng trai số mười bốn của tôi sẽ xuất hiện? Anh là ai? Anh có đủ tự tin và yêu thương để che chở ột cô gái như tôi?

Bạn có nghĩ tôi là một cô gái lãng nhăng và hư hỏng? Có nghĩ tôi là một kẻ phóng khoáng, hời hợt khi mà chưa tròn hai mươi một tuổi đã có thể quen biết nhiều đến thế? Ồ không! Tôi hoàn toàn không như vậy! Làm sao mà tôi đủ sức thích tất cả những chàng trai ấy. Chỉ là vì tôi có thói quen ghi nhật ký, có sở thích gắn sổ thứ tự theo thời gian gặp mặt trước sau cho những “bạn trai” nào có ý định “mờ ám” với tôi hoặc ngược lại mà thôi.

Tôi muốn chạy trốn, trốn đến một nơi thật xa rồi thu mình vào một góc khuất nhỏ bé hoặc ném mình vào một nơi thật ồn ào, náo nhiệt để khóc và quên đi một ai đó. Nhưng thật sai lầm khi tôi không biết rằng dù có đi xa đến đâu, tôi vẫn phải mang theo trái tim của mình, nó vẫn luôn đập trong lồng ngực và nhắc nhở tôi về nỗi đau vẫn ở đây, vẫn rỉ máu và nhức nhối.

Sân bay Nội Bài Hà Nội. Chủ nhật ngày 01/06/2008.

Tiếng loa báo hiệu chỉ còn ba mươi phút nữa là máy bay cất cánh. Tại cửa kiểm soát an ninh, một tay tôi xách túi, một tay vẫy chào Dũng và Lâm Hùng đang đứng ở phía xa mỉm cười với tôi. Hôm nay hai cậu ấy đã đưa tôi từ nội thành ra sân bay và tiễn tôi vào Sài Gòn du lịch. Không ai biết mục đích chuyến đi này của tôi là vì lý do gì, kể cả Dũng - cậu bạn tôi thân nhất của tôi suốt bảy năm nay.

Bước qua cửa an ninh, tôi ngoái lại phía sau lần nữa. Tôi thấy Dũng đã xoay người đi ra phía cửa chính còn Lâm Hùng vẫn nhìn về phía cửa kiểm soát, ánh mắt của cậu ấy chọt sáng lên khi thấy tôi quay lại và vẫy tay nói lớn:

- Hạ Vũ, khi nào về thì nhớ gọi điện tụi mình ra đón nhé!

Tôi gật đầu mỉm cười rồi quay người vào trong xếp hàng đợi làm thủ tục lên máy bay.

Lâm Hùng cũng thật là nhiệt tình, việc đưa tôi ra sân bay đáng lẽ ra mình Dũng là đủ nhưng cậu ấy vẫn cứ đòi đi theo để chở hành lý. Tôi gọi cậu ấy trong nhật ký là “chàng trai số mười một” – bạn thân của Dũng ở Học viện Ngân hàng và trùng tên với người yêu tôi - Đỗ Hùng.

Chúng tôi có một người bạn chung là Dũng và tình cờ quen biết nhau vào đầu năm thứ hai đại học. Từ nhỏ vốn đã là một người bản tính năng động, trường lớp đại học của tôi lại không hay tổ chức các buổi đi chơi nên tôi thường “bám càng” nhóm bạn Dũng tham gia tất cả các hội hè, du lịch. Cũng từ đây tôi quen Lâm Hùng, mặc dù biết tôi đã có người yêu nhưng cái cách cậu ấy chu đáo với tôi trong những lần nhóm bạn đi chơi đủ để tôi phải gán cho cậu ấy một con số. Tôi thì chẳng có ý gì khác ngoài việc xem Dũng và Lâm Hùng như hai người bạn.

Thời tiết hôm nay thật đẹp. Chuyến bay của tôi sẽ cất cánh vào lúc 6 giờ chiều. Đang ở giữa mùa hè nên trời vẫn còn sáng rõ. Mặt trời đỏ rực chiếu những tia nắng cuối ngày rồi dần dần khuất bóng sau những dãy nhà cao tầng.

Khi đã yên vị trên máy bay, tôi mở túi xách lấy điện thoại định tắt máy thì có tiếng chuông reo. Giọng Quang hồ hởi vọng ra:

- Em đã lên máy bay chưa? Sắp đến giờ bay rồi phải không? Đến nơi đứng ở cửa ra vào đợi anh đón!

- Vâng, em đang trên máy bay, giờ em tắt máy đây, máy bay chuẩn bị cất cánh, đến nơi em sẽ gọi. - Tôi thì thầm trả lời Quang rồi nhanh tay nhấn nút tắt nguồn và bỏ điện thoại vào túi.

Đây là Quang – “chàng trai số mười hai” của tôi. Nếu hôm nay anh ra đón thì đây sẽ là lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau. Anh đã được xem ảnh của tôi khi bố tôi vào Sài Gòn thăm bố mẹ anh, họ là những người bạn, người đồng chí cùng là bộ đội trong Tiểu đoàn Quân khu bảy mà trước kia bố tôi làm Tiểu đoàn trưởng. Bố không những cho anh xem ảnh mà còn cho anh luôn cả số điện thoại để làm quen trong khi tôi hoàn toàn bị động, chẳng biết mặt mũi anh như thế nào.

Tôi nhớ cách đây hơn một năm, khi vừa cãi nhau với Đỗ Hùng - “chàng trai số 10” thì nhận được điện thoại của Quang. Thấy số lạ tôi chần chừ mãi mới nghe máy, sau khi giới thiệu mình là ai xong thì Quang hỏi thẳng việc muốn làm bạn với tôi. Tuy có hơi bất ngờ nhưng vì muốn chọc giận Đỗ Hùng tôi đã vui vẻ đồng ý và nói chuyện với anh hơn nửa tiếng. Từ đó Quang trở thành người bạn điện thoại của tôi. Lúc bận thì anh nhắn tin hỏi thăm, kể chuyện hoặc nhắc nhở tôi đủ thứ. Lúc rảnh anh lại gọi điện cho tôi “nấu cháo điện thoại” bằng những câu chuyện cười không đầu không cuối.

Khoảng thời gian đó tôi và Đỗ Hùng thường xuyên cãi nhau, Quang cứ như là người máy chịu ngồi nghe tôi lải nhải và biết an ủi kể chuyện cười chọc tôi vui. Lần này biết tin tôi vào Sài Gòn, Quang mừng rỡ y như cậu bé được mẹ cho kẹo, giọng anh hớn hởi, háo hức khiến đôi khi tôi cảm thấy hơi sợ việc gặp mặt anh.

Máy bay cất cánh, áp suất không khí thay đổi đột ngột làm tai tôi ù đi. Lần đầu tiên ngồi máy nên tôi vẫn chưa cảm thấy thích nghi ngay được nhất thời choáng váng. Mãi sau khi máy bay ổn định ở độ cao hơn chín nghìn mét tôi mới lấy lại được bình tĩnh và mệt mỏi thiếp đi.

Trong mơ tôi thấy Đỗ Hùng, chúng tôi đang ở sát biển, anh ấy đứng cách tôi một sải tay, vẻ mặt lạnh lùng vô cảm nói:

- Chúng ta chia tay nhau đi, anh và em không thể có một đám cưới được.

Tôi đau đớn nhìn anh, im lặng không nói được câu nào. Nước mắt không ngừng chảy xuống, gió thổi rất mạnh, ngọn sóng từ xa găm gừ chồm đến rồi bất ngờ cuốn tôi đi. Tôi cảm thấy mình lạnh, rất lạnh. Đỗ Hùng vươn tay ra kéo tay tôi lại nhưng không còn kịp nữa. Anh gào lên gọi tên tôi nhưng tôi không còn nghe thấy được gì. Sóng biển đang nhấn chìm tôi xuống, nước biển mặt chất tràn vào mũi và miệng, cảm giác nghẹt thở như sắp chết khiến tôi giật mình bừng tỉnh giấc.

Tôi hoảng hốt nhìn quanh thì đã thấy một cô gái tiếp viên đứng bên cạnh đưa một chiếc chăn về phía mình:

- Tôi mang chăn cho quý khách, vừa lúc đi ngang qua thấy cô ngủ khê kêu lạnh nên đưa tới luôn, cô sẽ cần nó chứ?

- Ồ vâng, cảm ơn chị! - Tôi đón tấm chăn mỏng và đắp lên kín cổ.

Quả thật bây giờ thân thể tôi rất lạnh, trái tim cũng đang đóng băng và tê buốt. Tôi và Đỗ Hùng đã chia tay nhau được gần một tháng rồi, nói chính xác hơn là anh ấy bỏ tôi, không muốn duy trì tình yêu này nữa.

Ba tuần đầu tiên tôi đã làm đủ mọi cách để van xin anh quay lại yêu thương tôi nhưng vô ích. Quá mệt mỏi và rồi tôi quyết định chạy trốn, trốn đi một thời gian để không thể đến gặp anh, ép anh làm cái điều anh không bao giờ muốn là quay lại với tôi. Tôi co mình vào trong chăn, nước mắt khẽ chạm môi rồi tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Tôi lơ mơ nhìn thấy một cô gái đang khóc, nước mắt giàn giụa trên gương mặt và những tiếng nấc nghẹn được cất lên:

- Anh! Anh nói thật cho em biết đi? Có phải anh bị bệnh gì đó và nói dối em để chia tay.

- Chẳng có lý do gì hết. Hạ Vũ, em đừng có đọc truyện, xem phim nhiều quá rồi nghĩ ngợi lung tung. Chỉ là chúng ta không hợp nhau. Tiếp tục chỉ là giả vờ mà thôi. Vì nghĩ cho em nên anh mới nói ra lời chia tay trước, càng kéo dài em càng chịu thiệt thòi. – Đỗ Hùng nói và ánh mắt anh không hề nhìn vào cô gái đó.

Hóa ra cô gái ấy chính là tôi. Tôi đang chứng kiến lại cảnh này cách đây một tháng trước.

Lại là lý do “không hợp”, chẳng phải câu này Việt đã từng nói với tôi sao. Chàng trai số hai ấy đã không biết bao nhiêu lần làm tổn thương tôi vì câu nói ấy. Tôi đã yêu đơn phương Việt suốt những năm cấp hai và cấp ba, đã từng được đáp lại nhưng chỉ là giả dối, đã phải cố gắng từng ngày, từng tháng để quên đi Việt và mở lòng với Đỗ Hùng. Vậy mà giờ đây chính anh lại nói “không hợp” sau khi đã yêu nhau hơn hai năm.

- Em không tin. Cái gì mà hợp với không hợp. Anh cho em một lý do chính đáng đi. – Cô gái không kiềm chế được mà gào lên giận dữ.

Đỗ Hùng lúc này mới nhìn vào cô gái chăm chú. Ánh mắt anh lạnh lùng và kiên quyết:

- Được. Đây là em muốn nghe lý do thật sự... Anh, anh không còn yêu em nữa!

Tôi giật mình lùi lại mấy bước chân khi nghe thấy câu trả lời của Đỗ Hùng. Vậy là hết yêu, là không còn tình cảm gì nữa, là yêu đã chán chê và bây giờ muốn bỏ để tìm niềm vui mới. Đau đớn, nhục nhã và uất hận. Tôi nén nước mắt ngược vào trong, tiếp tục theo dõi câu chuyện.

Cô gái nhìn Đỗ Hùng với ánh mắt đầy phẫn nộ:

- Anh biết là em yêu anh nhiều như thế nào đúng không? Anh biết anh là người đàn ông đầu tiên của em và em luôn muốn anh là người cuối cùng nhiều như thế nào phải không? Vậy mà anh lại nhẫn tâm nói ra câu “hết yêu”. Anh “no xôi chán chè” đúng không hả?

- Em bắt đầu nói lung tung rồi. Nếu không yêu em thì anh ở bên em hơn hai năm qua làm sao được. Chỉ là bây giờ tình cảm không còn như trước. Em khác quá, em không giống cô bé ngày xưa anh yêu... Em nghi ngờ, em đòi hỏi, em bắt anh phải làm những điều anh không muốn...

- Chính anh đã biến em thành người như vậy. Chính thái độ của anh làm em cảm thấy không hề an toàn và bây giờ điều đó trở thành thật. Anh có người con gái khác rồi phải không?

- Không, chắc chắn anh không gặp gỡ yêu đương ai khác ngoài em? Nhưng dù sao hiện tại anh đã hết yêu em và anh cũng không hề tốt đẹp như em vẫn nghĩ. Nếu tiếp tục với anh em sẽ đau khổ hơn cả lúc này. Nghe anh... - Đỗ Hùng đột nhiên bước lại gần, anh đưa hai tay đặt lên vai cô gái và nói tiếp: - Chúng ta dừng lại ở đây.

- Em không đồng ý dừng lại, ngàn vạn lần không đồng ý. Khó khăn lắm em mới có thể yêu anh sâu đậm như vậy. Em cũng không còn là cô gái trong trắng nữa, cũng chẳng phải yêu cầu anh chịu trách nhiệm gì. Chỉ là em vẫn yêu anh, yêu rất nhiều. Anh đừng nghĩ là sẽ bỏ được em.

Cô gái vùng vằng hất tay Đỗ Hùng ra vừa khóc vừa bỏ chạy. Tôi đau đớn nhìn theo chính hình dáng của mình đang dần nhỏ đi rồi mất bóng. Đỗ Hùng ngồi thụp xuống, anh không đuổi theo mà ôm đầu một cách khổ sở. Trong lòng tôi trào lên nỗi chua xót. Đỗ Hùng, anh tỏ thái độ này là gì? Anh là người chủ động chia tay, anh đau đớn gì chứ? Sao anh không đuổi theo và giữ em lại? Anh ngồi đây giả vờ làm gì? Chẳng lẽ anh biết em đang nhìn thấy anh lúc này mà đóng kịch sao?

Trái tim tôi cứ thế mà nhói lên một cách khổ sở. Sao lại để tôi chứng kiến lại cảnh này? Tôi không muốn chạm vào nỗi đau ấy một lần nào nữa! Làm ơn, làm ơn hãy để tôi thoát ra khỏi giấc mơ này! Ai đó, xin hãy đánh thức tôi dậy! Xin hãy gọi tôi tỉnh để tôi không phải nhìn thấy người mà tôi đang muốn chạy trốn kia!

- Chị ơi, chị ơi! Chị tỉnh đi dậy đi, chị ngủ mơ toát hết cả mồ hôi rồi.

Vai tôi được một bàn tay lay nhẹ và cuối cùng cũng có ai đó nghe được lời khẩn nài mà đánh thức tôi dậy. Tôi mở mắt và nhận ra cô gái ngồi kế bên là người vừa gọi mình. Mất vài giây bình tĩnh lại tôi mới ngồi thẳng lên được, trên mặt còn đọng lại nước mắt nên tôi khẽ đưa tay gạt đi và mỉm cười cảm ơn cô gái.

Suốt một tháng nay lúc nào đi ngủ tôi cũng bị những giấc mơ liên quan đến Đỗ Hùng ám ảnh. Và dĩ nhiên, lần nào tỉnh dậy cũng là đôi mắt sưng mọng lên vì đã khóc trong mơ và cả ở ngoài đời.

2. Chương 2: Người Thay Thế

Có người nói với tôi rằng: Cách nhanh chóng để quên đi một người đó là tìm một người khác thay thế. Trước đây tôi đã từng thử cách “thay thế” này nhưng hiện tại thì tôi vẫn chưa nghĩ đến, chỉ có điều “nhân tính không bằng trời tính”. Chẳng cần tôi phải đi tìm, “người thay thế” đã tự đến và yêu cầu tôi chấp nhận.

Tôi xuống máy bay, một tay xách túi, một tay kéo vali đi ra phía cửa chính. Tôi quên mất việc phải gọi điện thoại cho Quang, trong lúc còn nhón nhấc nhìn quanh thì thấy một thanh niên dáng cao ráo ăn vận áo phông trắng, quần jean bước về phía mình. Linh tính mách bảo tôi rằng chàng trai này là Quang - người hơn một năm qua chuyện trò điện thoại với mình nên tôi không khỏi hồi hộp khi cả hai bước gần về phía nhau. Chàng trai dừng lại trước mặt tôi, nét mặt hơi căng thẳng:

- Hạ Vũ phải không? Anh là Quang .

- Ồ, không ngờ anh chỉ nhìn ảnh em một lần mà nhận ra em ngay. Chào anh, rất vui vì được trực tiếp gặp anh bằng xương bằng thịt. - Tôi không ngạc nhiên mà còn cười lém lỉnh.

- Em cũng không khác trong ảnh là mấy. - Quang nói và đưa tay hướng đến chiếc vali, kéo nó đi giúp tôi.

- Đợi anh ở đây nhé!

Không cần tôi trả lời, Quang rảo bước về phía khu vực gửi xe, mấy phút sau anh xuất hiện trên chiếc Piaggio Vespa màu đen, đưa mũ bảo hiểm cho tôi rồi đặt vali đồ ở phía trước, chúng tôi lên xe, hoàn toàn tự nhiên như những người bạn đã thân quen nhau từ trước.

Vừa lái xe Quang vừa thân mật hỏi:

- Em muốn về khách sạn hay là đi ăn tối trước?

- Về khách sạn trước đi, em muốn thay đồ rồi mới đi ra ngoài. - Tôi trả lời.

Cũng chẳng cần đọc địa chỉ khách sạn vì mấy hôm trước chính Quang là người đặt phòng giúp tôi nên tôi cứ tự nhiên để anh chở đi. Chúng tôi nói chuyện hỏi thăm nhau vài câu xã giao. Tôi vẫn chưa thực sự quen với việc gặp Quang ngoài đời thật như thế này. Chuyện với Quang chẳng khác chuyện với Đức – chàng trai số bảy tôi gặp năm mười bảy tuổi là bao.

Tôi với Đức từ việc làm bạn ảo trên mạng suốt một năm rồi mới gặp gỡ còn tôi và Quang lại là bạn điện thoại cũng hơn một năm rồi mới gặp. Chuyện này có chút gì đó tương đồng và tôi không hy vọng Quang lại đi trên vết xe đổ của Đức mà thổ lộ yêu đương tôi. Bây giờ tôi hoàn toàn không có tâm trí để nói đến chuyện tình cảm.

Sau khi nhận phòng đến lượt tôi hỏi Quang:

- Anh muốn lên phòng đợi em hay ngồi ở dưới sảnh?

Quang thoáng chút ngập ngừng không trả lời mà dùng hành động xách vali đi theo. Trong thang máy Quang đột ngột hỏi dồn làm tôi bối rối.

- Em có mệt lắm không? Có cần nghỉ ngơi không? Nhìn sắc mặt em không được tốt.

- Cũng không mệt đâu, có hai ba tiếng đồng hồ nhắm nhò gì. Anh đợi vài phút, em thay đồ xong rồi chúng ta sẽ đi ăn!

Quang gật đầu, đứng gần nhau như vậy tôi mới đưa mắt quan sát anh. Làn da Quang hơi ngăm đen, đôi mắt to sáng, mũi thẳng, trán anh rất cao, nhìn anh có vẻ thông minh và khá tự tin. Như cảm nhận được ánh nhìn của tôi, Quang khẽ mỉm cười khiến tôi vội vàng cụp mắt xuống giả vờ nhìn qua chỗ khác. Chúng tôi đã nói chuyện điện thoại với nhau suốt một năm qua, lúc nói chuyện thì rất thân mật và gần gũi vậy mà giờ đây khi đứng cạnh nhau tôi lại cảm thấy xa lạ, ngại ngùng.

Thay bộ quần áo nhàu nhĩ ra, tôi vận chiếc váy liền màu cam nhạt rồi cùng Quang đến một nhà hàng gần khách sạn. Bữa ăn tối diễn ra khá vui vẻ vì chủ yếu chúng tôi toàn kể cho nhau nghe những câu chuyện cười “vô thưởng, vô phạt”.

Vì chuyến đi, tôi đã phải gom góp hết số tiền tích lũy trong ba năm đi làm thêm dành dụm được. Thời gian này đáng lẽ ra đang kiến tập ở công ty Tổ chức sự kiện Sao Mai nhưng vì tâm trạng tôi không tốt, lại có người quen là trưởng phòng PR (Public Relations – Quan hệ công chúng) nên tôi xin phép nghỉ nửa tháng rồi quay về viết bài thu hoạch sau.

Trong suốt thời gian Quang và tôi gọi điện nói chuyện với nhau, tôi không giấu anh chuyện đã có người yêu và xem anh như một người bạn tâm giao. Cái tính thích kết bạn với những người chưa hề gặp mặt hình thành năm tôi học lớp mười một. Đó chính là năm tôi gặp Đức. Tôi không muốn xây dựng một mối quan hệ ngoài đời sống thật với người bạn khác giới nào. Nếu chỉ là bạn ảo, chúng tôi có thể không cần gặp nhau và không cần phải quá quan tâm đến cảm xúc của nhau khi nói chuyện.

Thật tiếc là Đức đã không duy trì được điều đó. Anh đã tìm gặp tôi và còn bày tỏ tình yêu với tôi dù biết rằng trái tim tôi hoàn toàn nguội lạnh. Chính tôi là người đã khuyên Đức đi du học, là người đẩy anh đến nước Anh ba năm nay. Anh về thăm tôi hai lần, và lần nào cũng mang trên mình đầy những vết thương do tôi gây nên rồi ra đi. Đó cũng là điều làm tôi day dứt nhất suốt mấy năm nay.

Tôi sợ chuyện với Quang rồi lại cũng có một cái kết thúc tương tự. Giá như tôi không lỡ mồm nói với anh về chuyến du lịch bất đắc dĩ này.

Quang biết chuyện tôi với Đỗ Hùng chia tay, chính tôi là người trong cơn đau khổ cùng cực đã gọi điện cho anh mà gào khóc. Quang chỉ im lặng lắng nghe rồi chẳng hề nhắc lại cuộc gọi đó một lần nào nữa.

- Em ăn nhiều vào lấy sức mai còn đi thăm quan Sài Gòn. – Quang lên tiếng nhắc nhở khi thấy tôi không tập trung.

- Vâng. Em còn chưa báo với chị họ em là đã vào đến nơi, nếu báo chắc chị ấy sẽ ra sân bay đón và lôi cổ em về nhà trọ với chị ấy. Bố mẹ cũng nghỉ sáng sớm thứ tư em mới bay, thế nên bố em mà gọi hỏi thì anh cũng nói dối nhé!

- Sao lại phải nói dối như vậy? – Quang thắc mắc. – Kế hoạch của em trong chuyến đi này như thế nào?

- Thực ra thì em muốn vào sớm hai ngày để đi tham quan Sài Gòn nhưng chị họ em ghê gớm lắm, tóm được em là không tha cho em thoát đâu. Chắc chắn em sẽ phải dùng mấy ngày để cùng chị ấy chuẩn bị trang phục cho đám cưới. Thứ bảy, chủ nhật tuần này em muốn đi Vũng Tàu. Sang tuần sau đi Đà Lạt và cuối tuần sau sẽ về Đà Nẵng với chị. Vợ chồng chị ấy muốn tổ chức đám cưới ở quê chú rể. – Tôi thành thật đáp.

Về mặt Quang hỏi:

- Được rồi. Anh sẽ xin phép nghỉ hai ngày đưa em đi chơi quanh Sài Gòn. Sau đó cuối tuần sẽ đưa em về Vũng Tàu, bố em chưa nói Vũng Tàu là quê anh à? Bố mẹ anh về hưu rồi nên chuyển về Vũng Tàu. Cả hai sẽ rất vui khi gặp em đấy!

Tôi có chút bất ngờ, không hề biết nhà Quang lại ở Vũng Tàu. Thực ra tôi chỉ muốn được ra biển, được lặng yên một mình mà thôi. Tôi không muốn Quang phải chạy theo tôi an ủi như trong điện thoại nhưng chắc sẽ không từ chối được.

- Bố không nói gì cả. Đấy, bố có hỏi ý em bao giờ đâu. Đến việc cho anh xem ảnh và cho số điện thoại của em cũng không hề báo trước một tiếng.

- Bố em làm vậy thì giờ chúng ta mới có cơ hội ngồi bên nhau như thế này chứ. – Quang nở một nụ cười rất tươi nhìn tôi chăm chú.

Tôi cũng cố nặn ra một nụ cười đáp lại, cố gắng vui vẻ, cố gắng gạt nỗi đau sang một bên bằng những lời nói bông đùa. Khi con người ta đau khổ và tuyệt vọng nhất mà lại phải giả vờ mỉm cười, tươi vui với đời thì thật không còn gì đáng buồn hơn.

Tiến tôi về phòng, Quang nhìn tôi không chớp mắt, cất giọng nghiêm túc:

- Hạ Vũ, em thực sự ổn đấy chứ?

- Trông em có gì không ổn à? – Tôi hỏi lại.

- Tối nay em cười rất nhiều, có vẻ như em đang vui. Điều đó không ổn. - Ngập ngừng đôi chút Quang nói tiếp: - Tuy nhiên anh lại thích nhìn em cười như vậy, Đúng là trong lúc này anh không nên nói ra, nhưng anh thật xấu xa, anh muốn tranh thủ khi trái tim em yếu đuối nhất để tỏ tình với em... Thực sự, anh rất thích em, để anh chữa lành vết thương cho em được không?

Tôi giật mình lùi sát vào cửa phòng vừa mới được mở khóa, sững sờ nhìn Quang: - Anh... anh có biết mình đang nói gì không đấy?

Từ trước đến giờ tôi chỉ xem Quang như một người bạn. Ban đầu tôi lợi dụng những tin nhắn, những cuộc gọi điện của Quang để làm Đỗ Hùng ghen. Khi yêu Đỗ Hùng, tôi hoàn toàn chỉ hướng về anh ấy, tôi vô tình và cũng chẳng mấy quan tâm đến những người khác dành tình cảm gì ỉnh. Tôi cứ thế mà dùng Quang như một người đang theo đuổi mình, Đỗ Hùng vẫn chẳng tỏ thái độ ghen tuông gì. Anh ấy là người yêu của tôi, luôn nói yêu tôi nhưng lại không hề bận tâm người yêu của mình có chàng trai khác theo đuổi.

Mùa hè năm ngoái, cũng vào thời gian này Đức về nước. Tôi đã vô si dùng Đức làm người để chọc Đỗ Hùng ghen nhưng cũng không thành công. Tôi chẳng hiểu Đỗ Hùng là người như thế nào nữa, anh ấy không hề sợ mất tôi vào tay người khác. Điều này đã được chứng minh rõ ràng nhất vào cái ngày mà anh ấy chủ động rời bỏ tôi. Có lẽ tôi đang bị ông trời trừng phạt vì tiếp tục mang tình cảm ra làm phép thử.

Khi tôi còn đang loay hoay chạy trốn hình bóng của Đỗ Hùng thì ông trời lại để Quang tỏ tình với tôi, ngài muốn tôi phải thế nào đây? Tôi có nên dùng anh làm người thay thế hay vẫn để tình bạn của chúng tôi ở trạng thái cũ?

Tiếng Quang vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ miên man của tôi:

- Những gì anh nói đúng là rất đột ngột, nhưng anh nghĩ kỹ rồi... từ khi nhìn ảnh em, nói chuyện với em, dần dần tình cảm ấy cứ lớn lên trong anh. Mặc dù biết em đã có người yêu nhưng anh không ngăn được trái tim mình. Nếu em nguyện ý, anh sẽ toàn tâm toàn ý yêu em. Nếu em từ chối, - Anh ngập ngừng: - ... Không sao cả, anh vẫn là người bạn tốt của em như trước. Đừng trả lời anh vội, suy nghĩ kỹ nhé. Sáng mai 8 giờ anh sẽ đón em đi thăm quan thành phố. Em vào ngủ sớm đi.

Quang nói rất nhanh, cứ như là sợ nếu không nói ra lúc này thì không còn cơ hội. Tôi thì vẫn cứ ngây ngốc nhìn Quang, lắng nghe anh nói rồi bị anh đẩy vào trong phòng, cửa đóng sập lúc nào không biết. Khi tiếng bước chân Quang xa dần tôi mới hoàn hồn trở lại. Phải chăng là tôi vừa mới được nghe một lời tỏ tình từ Quang?

Cái chuyện tình cảm này đúng là lúc nào cũng rắc rối. Năm tôi mười lăm tuổi, cũng vì đơn phương yêu Việt và bị từ chối mà tôi đã chấp nhận đến với Thiên – chàng trai số bốn trong nhật ký. Tôi cứ nghĩ rằng ở bên cạnh Thiên, bên cạnh tình cảm chân thành của cậu ấy thì sẽ quên đi được người làm trái tim mình tổn thương. Đến cuối cùng thì tôi cũng không làm được, đến cuối cùng tôi chẳng thể quên Việt và cũng không hiểu nổi mình có yêu thích Thiên không.

Sau này tôi mới phát hiện ra, tình cảm dành cho Việt là thứ tình cảm không có được nên lúc nào tôi cũng cố chấp, ngộ nhận nó là yêu. Tình yêu phải bắt đầu từ hai phía, yêu và được yêu... Nếu chỉ là một phía đơn phương thì không thể làm nên một tình yêu chân chính.

Người tôi yêu lúc đó là Thiên, Việt chỉ là một hoài niệm cố chấp được gán mác tình yêu mà thôi.

Việt và Thiên là bạn thân, tôi là cô gái vô tình đứng ở giữa xen vào tình bạn của họ. Khi tôi chia tay Thiên vì nghĩ rằng không quên được Việt thì năm mười bảy tuổi, chính Việt đã chủ động tìm đến tôi. Là một cô gái si tình ngốc nghếch, tôi đã thích Việt suốt những năm cấp hai và cấp ba nên việc được người mình thầm yêu trộm nhớ hẹn hò là điều hạnh phúc không gì sánh nổi.

Tôi đắm chìm trong hương vị hạnh phúc, cứ nghĩ mình là người may mắn nhất cuộc đời vì được người mình yêu đáp lại. Nhưng chính lúc ấy, Việt đã dạy tôi một bài học đắt giá bằng việc để tôi tự nhận ra sự không phù hợp giữa hai người mà chủ động chia tay. Năm lớp mười một đó, tôi đã bị Việt đâm ọt vết thương chí

mạng. Đau đớn và sợ hãi. Tôi chẳng còn tin vào tình yêu và lẩn tránh nó suốt hai năm cho đến khi gặp được Đỗ Hùng.

Nhưng hiện tại thì thế nào? Vẫn là bắt đầu lại từ vạch xuất phát và nhận thêm một vết thương mới đau đớn không kém. Chẳng lẽ tôi lại chấp nhận tình cảm của Quang để quên đi Đỗ Hùng? Tôi hoàn toàn không làm được điều ấy. Tôi không có tình cảm gì khác với Quang ngoài tình bạn cả hai đã gây dựng được.

Quang và Đức, hai chàng trai đã nhận mình yêu tôi khi mà họ chỉ nói chuyện với tôi qua máy tính và điện thoại. Thì ra họ có thể yêu một tâm hồn đồng điệu mà chẳng cần gặp gỡ ngoài đời thật. Khi gặp rồi họ lại tham lam muốn người ấy biết tình cảm của mình và mong nhận được sự đáp lại. Thật tiếc, nếu là một cô gái còn trái tim lạnh lặn chắc chắn tôi sẽ chẳng ngại ngần gì mà từ chối hai chàng trai xuất sắc yêu mình như thế này.

Tôi giải thích đó là duyên phận. Khi hai người không có duyên phận thì chắc chắn sẽ không xuất hiện tình cảm đáp lại hoặc có xuất hiện thì chắc cũng chỉ nắm tay nhau đi một đoạn ngắn trong cuộc đời như tôi và Thiên, như tôi và Đỗ Hùng. Hoặc có thể như tôi là Lâm – chàng trai số năm, hoặc như tôi và Chính – chàng trai số sáu.

Duyên phận vô cùng ngắn ngủi.

3. Chương 3: Hồi Ức Và Những Chàng Trai Được Gắn Số (1)

Hồi ức là một chuỗi kỷ niệm, kỷ niệm ấy dù vui buồn, đau khổ hay hạnh phúc thì nó vẫn luôn nằm trong trí nhớ của tôi. Có nhiều đoạn hồi ức bị đưa vào quên lãng thỉnh thoảng được mang ra ngắm nhìn, có nhiều đoạn hồi ức muốn quên đi nhưng lại cứ suốt ngày bị lôi ra, đặt lên đặt xuống đến nặng nề. Hồi ức của tôi, kỷ niệm của tôi được dính liền với những chàng trai được gắn số.

Khi lên giường đi ngủ, thói quen viết nhật ký lại trở dậy. Từ khi quyết định cắt bỏ đoạn hồi ức trong nhật ký ấy gửi cho Đỗ Hùng, một tuần nay tôi đã thề sẽ không bao giờ viết nữa. Tôi nhớ Đỗ Hùng, nhớ anh đến khó thở, không biết giờ này anh đang làm gì, anh có biết tôi không ở Hà Nội, có biết tôi đã vào Sài Gòn không? Anh có nhớ tôi không? Có nghĩ đến việc đã làm tôi tổn thương như thế nào không?

Hàng trăm câu hỏi xoáy vào tôi, tôi phải làm gì đây để không được khóc, không được nghĩ đến Đỗ Hùng nữa. Tôi mở vali, lấy ra một cuốn sổ da màu đen, bìa bên ngoài đã hơi phai màu vì nó đã theo tôi suốt mười năm, bên trong cuốn sổ, một phần giấy nham nhở đã bị cắt ra và những dòng chữ cuối cùng dừng lại ở con số ngày 13/02/2006.

Tôi nhìn vào từng hàng chữ của mình trong cuốn nhật ký, có những trang được viết với nét chữ nắn nót thẳng hàng trong niềm vui hân hoan, có những trang chữ viết nguệch ngoạc, nét lên nét xuống như đang tức giận điều gì đó, có những trang bị nhòe đi vài phần vì nước mắt. Hồi ức của tôi, kỷ niệm của tôi, kỷ niệm của tôi bắt đầu hiện về qua từng trang giấy với vô vàn những dòng chữ nhảy nhót trước mắt.

“Ngày... tháng... năm...

Thắng – Chàng trai số một: Mình định nghĩa mối quan hệ này là gì nhỉ? Là thứ tình cảm trẻ con vô tư và đẹp đẽ. Cậu ấy đã bên mình suốt những năm cấp một, luôn bảo vệ mình và chỉ cần mở miệng ra là “Thắng thích Hạ Vũ nhất!”... Đối với mình, Thắng chính là chàng trai đầu tiên nói ‘thích Hạ Vũ’ dù lúc đó mình hoàn toàn chẳng hiểu ‘thích’ là như thế nào. Chỉ cần biết ở bên cạnh cậu ấy, mình cảm thấy vui vẻ, được cười đùa sảng khoái và được sống đúng với tuổi thơ của mình. Dù sao đó cũng là tình bạn đẹp và nếu Thắng không theo gia đình vào Sài Gòn thì có lẽ chúng mình đã trở thành hai người bạn thân.”

Tôi chợt mỉm cười vu vơ khi nhớ đến cậu bạn suốt ngày đi học muộn, làm bài kiểm tra toàn phải nhờ tôi giúp đỡ và hết sức đáng yêu này. Đúng là đáng tiếc khi Thắng chuyển đi cùng gia đình và từ năm lớp tám tôi hoàn toàn mất liên lạc với cậu ấy. Bây giờ ở chung một thành phố mà tôi cũng không biết Thắng ở đâu, cho dù có gặp lại chắc gì đã nhận ra nhau sau tám năm trời dài đằng đẵng.

Tôi đưa tay gỡ thêm mấy trang nữa, đọc lướt qua một đoạn:

“Ngày... tháng... năm...

- Mình xin lỗi, mình tránh mặt Trung như thế này thật không phải... Từ đầu đến cuối mình chỉ đùa thôi, mình không nghĩ Trung lại thích mình...

- Mình biết, người bạn thích là người khác. - Trung thần nhiên đáp.

- Trung biết? Thế... thế sao lại vẫn trả lời thư của mình, lại còn nói...

Không để mình nói hết câu, Trung cắt lời:

- Gần đây mình mới phát hiện ra thôi. Ở trên trường, sau mỗi giờ tan học, mình đều đến để đợi Hạ Vũ cùng về, nhưng lúc nào mình cũng bắt gặp bạn đứng ngẩn người nhìn về phía trước. Dần dần mình biết ánh mắt ấy hướng đến ai, vì thế mình hiểu sự im lặng, lẩn trốn của bạn. Mình đã đi sau bạn không biết bao nhiêu ngày, nhưng bạn không hề nhận ra.

- Thật xin lỗi! Đáng lẽ mình không nên viết lá thư đó cho Trung. Biết mọi chuyện rồi, vậy... vậy... Trung có thể tha lỗi mình được không?

- Được, mình tha lỗi cho bạn, bạn về đi, mình phải ra vườn giúp ông bà tưới rau.

Trung trả lời rất nhanh rồi đứng phắt dậy đi vòng ra phía vườn rau sau nhà. Trung đi cũng rất nhanh, cứ như đang chạy trốn điều gì đấy làm mình cảm thấy khóe mắt cay cay. Mình nhắc chân ra sân lấy xe rồi đạp thật nhanh trên đường.

Hè đã đến rồi đấy, phượng đã bắt đầu nở đỏ rực một góc trời. Ve kêu râm ran như những khúc nhạc lúc trầm lúc bổng. Nghĩ đến Việt, đến Trung, trái tim mình khẽ thất lại, nước mắt trực chờ dọc đường đi đã có dịp tuôn ra. Một cơn mưa rào ập đến, nhấn chìm cái bóng của mình trong màn mưa trắng xóa. Sao nước mưa lại có vị mặn nhỉ?"

Trung – chàng trai số ba của tôi. Đọc đến đây mắt tôi bỗng thấy mắt cay cay thật, ngày ấy mới chỉ mười bốn tuổi đã biết đem tình cảm ra là trò đùa! Chỉ vì Trung lạnh lùng giống Việt, chỉ vì muốn thử xem mình có “hạ gục” được cậu bạn cùng học thêm ở lớp Tiếng Anh buổi tối hay không mà tôi đã viết thư ‘tỏ tình’ trước.

Tôi mến và cảm phục sự vượt khó của Trung, nhưng chắc chắn đó không phải là thích... Tôi đã nói dối và để Trung thích mình nhưng thật may cũng chính tôi là người kịp dừng lại trò chơi này đúng lúc. Sau này hết cấp hai tôi không gặp lại Trung nữa, cậu ấy đã để lại cho tôi một bài học được ghi trong nhật ký: “Thì ra, khi bạn cố tình làm một ai đó tổn thương, người bị đau cũng chính là bạn. Dù thích hay không thích người ấy, chỉ cần nghĩ đến mình là nguyên nhân khiến người ta buồn, trái tim bạn cũng không được yên ổn.”

Mới cười đó mà lại khóc ngay được. Tôi đưa tay gạt nước mắt. Tôi nhớ đến Thiên và Việt, hiện tại chúng tôi vẫn chơi với nhau trong nhóm bạn và gặp lại nhau không hề ngưng ngừng hay có bất kỳ khó xử nào xảy ra giữa ba người như khoảng thời gian suốt từ lớp chín đến hết lớp mười một.

Đồng hồ điểm gần mười hai giờ đêm, gió từ cửa sổ chưa đóng ủa vào khiến tôi cảm thấy hơi lạnh. Đặt quyển sổ nhật ký xuống giường, tôi bước nhanh về phía cửa sổ định đóng lại thì nhìn thấy từ chỗ tôi đứng – tầng năm, một khung cảnh Sài Gòn hết sức thơ mộng.

Chỗ khách sạn tôi ở nằm trong một con phố nhỏ thuộc Quận 3, dưới ánh đèn vàng của những bóng điện cao thế là con đường với hai hàng cây đang nhẹ nhàng đưa theo gió. Gió cuốn một vài chiếc lá xoáy lên không trung bay lơ lửng rồi từ từ hạ xuống chỗ một đôi nam nữ đang đứng nép mình bên một gốc cây thì thầm điều gì đấy. Tôi không nhìn thấy rõ, một lúc sau chỉ nghe được tiếng cô gái cười rất to, đẩy chàng trai ra rồi chạy nhanh vào ngôi nhà đối diện khách sạn. Chàng trai cười theo lắc đầu rồi lên chiếc xe máy gần đấy phóng đi.

Tôi và Đỗ Hùng đã có biết bao nhiêu là kỷ niệm đẹp như vậy. Ngày đầu tiên nhận lời yêu anh cũng là ngày đầu tiên chúng tôi trao nhau nụ hôn ngọt ngào, lưu luyến bên Hồ Tây lộng gió.

Giữa tháng năm không khí oi bức và ngọt ngào, Đỗ Hùng đã chở tôi ra Hồ Tây, chúng tôi chọn một chiếc ghế đá ngồi hướng ra mặt hồ và ngồi cách xa nhau một khoảng rộng. Hai năm rồi, đã hai năm rồi tôi không gần gũi một người con trai nào như thế này. Tim tôi đập rất nhanh, tôi cũng sắp mười chín tuổi, cũng chẳng

phải chưa yêu lần nào, đến hôn còn hôn những ba chàng trai rồi lo gì đến cảm giác lơ ngơ mà tim phải đập nhanh như vậy?

Thế nhưng tôi không kiểm soát được cảm xúc của mình. Đỗ Hùng là người lên tiếng trước:

- Sao em ngồi cách xa vậy? Sợ anh à?

- Em và anh là gì của nhau mà ngồi gần? Chúng ta chỉ mới quen nhau ba tháng thôi mà. Anh... anh đã nói gì với em đâu mà em dám ngồi gần anh.

Đỗ Hùng phì cười, anh ngồi sát lại gần, choàng tay qua vai tôi và thì thầm vào tai:

- Anh biết ba ngoại ngữ Anh, Pháp, Trung, cộng thêm Tiếng Việt nữa là bốn em muốn nghe ba từ ấy bằng tiếng nước nào?

Tôi đỏ mặt, gấp gáp mà hỏi lại:

- Ba, ba từ gì cơ chứ? Ý em là anh có bảo em ngồi gần lại đâu mà ngồi thôi.

Đột nhiên bên tai tôi truyền đến một giọng nói nhẹ như làn gió thoảng qua:

- I love you... Je t'aime... Wo ai ni... Anh yêu em!

Trời đất! Đây là lần đầu tiên tôi được nghe lời tỏ tình bằng bốn thứ tiếng như thế này! Cảm xúc thật không gì diễn tả được. Được nghe lời yêu từ người mà mình cũng thật lòng yêu thương khác hẳn với cảm giác trước kia tôi đã nghe được từ chín chàng trai của mình.

Thằng trẻ con không nói làm gì.

Việt – tôi đã rất hạnh phúc khi nghe Việt thốt ra từ thích mà tôi đã trông đợi suốt năm năm trời. Nhưng rồi cảm giác hạnh phúc ấy rất nhanh chóng bị nỗi lo lắng và sợ hãi nhấn chìm. Đến cuối cùng thì tôi cũng bị chết chìm và tổn thương vì lời thích bông đùa đó.

Trung, tôi cảm thấy tội lỗi và hối hận khi nghe cậu ấy thốt ra từ thích.

Thiên, “thích và yêu” với tôi là cảm giác ngạc nhiên xen lẫn hoang mang và muốn chạy trốn.

Lâm, từ thích được thốt ra trong khi tôi lại cảm thấy buồn cười vì mối quan hệ chóng vánh này. Thích một người có thể nhanh và dễ dàng như vậy ư?

Chính, tôi không có cảm giác gì khi nghe thấy từ thích, thậm chí là từ yêu. Một cảm xúc vui hay buồn cũng hoàn toàn không xuất hiện.

Đức, tôi sợ, tôi sợ lời yêu của anh. Tôi sợ vì mình không thể đáp lại được và tôi sợ ánh mắt trách móc của anh nhìn tôi khi nói ra từ ấy.

Long, giống như Thiên, tôi ngạc nhiên rồi muốn trốn khỏi cậu ấy khi nghe xong lời tỏ tình.

Hưng, anh chàng này khiến tôi ghê sợ và không bao giờ muốn nhìn thấy mặt hắn một lần nào nữa.

Cảm giác lúc này thật hồi hộp, tôi đã đợi Đỗ Hùng nói ra ba từ này suốt nửa tháng nay. Tôi chợt nhận ra con số các chàng trai trong nhật ký của tôi tính cả Đỗ Hùng đã lên đến mười nhưng người duy nhất nghe thấy tôi nói ba từ “em yêu anh” thật lòng chỉ có mình Việt - người gây cho tôi vết thương lòng sâu sắc nhất, khiến tôi trở thành Hạ Vũ của ngày hôm nay lại là người duy nhất được nghe câu nói ấy.

Nhưng bây giờ thì Đỗ Hùng đã xuất hiện. Anh xứng đáng để tôi thốt lên ba từ mà tôi đã nghĩ sẽ không còn cơ hội dùng đến.

Đợi khi cảm xúc trong lòng dịu lại, tôi khẽ gục đầu vào vai Đỗ Hùng, khó khăn lắm mới lí nhí nói lên được một câu:

- Em yêu anh! Em nghĩ là mình cũng yêu anh... Em chỉ biết nói Tiếng Việt với anh thôi!

Đỗ Hùng không trả lời tôi, hơi thở của anh trở nên gấp gáp. Tôi thì nín thở, cứ như có từng đợt sóng đang cuộn trào trong lòng, mạnh mẽ và dữ dội. Đỗ Hùng dùng tay nâng cằm tôi lên và bắt đầu hôn tôi. Không phải nụ hôn thăm dò như Thiên, không phải nụ hôn sâu như Lâm và cũng không phải là trừng phạt như

Chính. Nụ hôn của anh rất thành thực, nhẹ nhàng nhưng không kém phần mạnh mẽ. Anh hút tôi vào như hai cục nam châm trái dấu hút lẫn nhau. Tôi cũng chẳng e ngại mà choàng tay qua gáy anh nhiệt tình đáp lại. Gió mơn man quất quýt vây quanh chỗ chúng tôi ngồi, tiếng xe cộ đi lại ồn ào trên đường cũng dường như im bật. Mọi thứ xung quanh tôi trở nên yên tĩnh, tôi chỉ còn cảm thấy mình và Đỗ Hùng đang trôi bồng bênh như mặt hồ gợn sóng ngoài kia

Đỗ Hùng hơn tôi bảy tuổi lại là người từng trải, chắc chắn anh đã quá quen với những nụ hôn kiểu này.

Rời khỏi môi anh tim tôi vẫn còn loạn nhịp, tôi giấu đi sự e thẹn đó bằng cách tiếp tục rúc đầu vào cổ Đỗ Hùng, tựa nhẹ lên vai anh và im lặng. Đỗ Hùng ôm tôi, anh nói rất thật lòng:

- Từ bây giờ anh sẽ yêu em và ở bên em mãi mãi được không?

“Mãi mãi... mãi mãi...”

Tôi cảm thấy nước mắt đã chạm bờ môi, Đỗ Hùng đã nói rằng sẽ mãi mãi ở bên tôi, vậy mà giờ đây tôi đang làm gì ở nơi này? Tôi đang một mình nhớ anh, đang chạy trốn những cảm giác đau đớn và trống rỗng khi phải từ bỏ người mình yêu.

Tôi sợ những hồi ức, khi chia tay thứ làm tôi đau đớn nhất chính là hồi ức. Tôi có thể không gặp mặt Đỗ Hùng, có thể vẫn tiếp tục mỉm cười để bước tiếp nhưng những hồi ức về anh sẽ vẫn mãi ám ảnh tôi.

Tôi đã bị những hồi ức về Việt ám ảnh suốt hai năm, khó khăn lắm mới chấm dứt được để yêu Đỗ Hùng bằng cái trái tim đầy thương tích thì lại một lần nữa nhận được vết thương chí mạng khác. Có phải ông trời đang trừng phạt tôi? Đang bắt tôi phải chịu đựng cảm giác đau đớn và khổ sở mà tôi đã gây ra cho những chàng trai thích mình?

Đóng cửa sổ, tôi bước lại giường và tiếp tục cầm cuốn sổ nhật ký lên lật đến trang muốn đọc. Tôi đang nghĩ về những tội lỗi của mình.

“Ngày... tháng... năm...”

Mình sai rồi, mình hoàn toàn nhận ra sai lầm của bản thân rồi! Rõ ràng mình cũng có tình cảm với Thiên, cậu ấy là người đầu tiên nói yêu mình, là người đầu tiên ôm hôn mình và ỉnh biết cảm giác được quan tâm, được cưng nựng là như thế nào. Chỉ vì cố chấp trong tình yêu đơn phương với Việt mà mình cứ dần dần xa cách Thiên. Cậu ấy thậm chí đã quỳ gối, đã rơi nước mắt trước mặt mình mà sao mình lại lạnh lùng như thế. Mình cũng rung động với Thiên nhưng lại hèn nhát chối bỏ.

Hạ Vũ, trái tim mày làm bằng gì? Trái tim mày là bằng đá hay sao mà mày không cảm nhận được Thiên đau lòng như thế nào khi mày nói quyết định chia tay?

Hạ Vũ, mày đã làm gì? Mày cố tình để Lâm hôn mày? Cố tình để Thiên nhìn thấy mà buông tay với mày, mày có thanh thản và vui vẻ không? Mày không thích Lâm, chỉ vì anh ấy hay mặc áo kẻ ca rô giống Việt, chỉ vì anh ấy có nét gì đó giống Việt nên mày sẵn sàng làm bạn gái anh ấy, sẵn sàng lợi dụng anh ấy để Thiên tức giận.

Mày cũng không hề thích Chính, sau chuyện với Lâm hai mươi ngày, mày định muốn dùng Chính để thay thế chọc giận Thiên. Và mày thấy đấy, khi đã không thực sự có tình cảm thì mày đâu duy trì được lâu. Cũng chỉ gần hai tháng và điều mày nhận được là bị anh ta cưỡng hôn. May mà Chính chỉ dừng lại ở hôn. Nếu không mày sẽ thế nào khi đem chính bản thân mình vào những cuộc tình chóng vánh ấy?

Mày đừng nghĩ mày mới có mười sáu tuổi thì có thể mắc sai lầm và còn thời gian sửa chữa nhé!

Mày có hối hận không? Rất hối hận? Nhưng làm gì có thuốc để chữa bệnh hối hận. Đừng nghĩ rằng tuổi trẻ có thể mắc sai lầm vì còn cơ hội làm lại. Tuy có sửa chữa được nhưng trên mình sẽ mang thêm rất nhiều vết thương, rất nhiều nỗi buồn không gọi thành tên. Việc vết thương ấy có kín miệng hay không hoàn toàn phụ thuộc vào chính người đã gây ra những sai lầm đó.

‘Hạ Vũ, ngã rồi thì đứng dậy. Đừng khóc nữa, chúng ta sẽ mãi mãi là bạn tốt, nếu như Hạ Vũ không ngại.’

‘Hạ Vũ, ngã rồi thì đứng dậy.’ Câu nói của Thiên cứ không ngừng lặp lại trong đầu mình. Suốt những tháng qua, mình đã sống như thế nào? Nếu tin tưởng Thiên, thực sự thích Thiên thì mình đã không sống một

chuỗi ngày buông thả như thế.”

4. Chương 4: Hồi ức Và Những Chàng Trai Được Gắn Sớ (2).

Một số người vẫn thường hay cố chấp trong chuyện tình cảm. Rõ ràng họ biết không phải tình yêu nào trao đi sẽ nhận lại được tình yêu tương tự nhưng vẫn cố miễn cưỡng sắp xếp cho trái tim một chỗ dừng chân. Dù rằng trạm dừng chân ấy không phải được xây lên để dành riêng ỉn.

Thời gian chuyển sang nửa đêm, mắt tôi bắt đầu díp lại trong khi vẫn đọc lướt qua những gì mình đã viết trong nhật ký. Đột nhiên điện thoại báo có tin nhắn, tôi giật mình mở máy.

Ai còn nhắn tin cho tôi vào giờ này nữa?

“Em ngu chưa? Anh xin lỗi vì nhưng gì đã nói với em nay. Anh biết em sẽ suy nghĩ, bỏ qua nhé, xem như anh chưa nói gì.”

Là tin nhắn của Quang, vì mãi đọc lại nhật ký mà tôi cũng quên bẵng đi chuyện của Quang bây giờ mới nhớ lại lời Quang nói. Tôi ần luôn phím trả lời và viết:

“Em cũng chưa có thời gian để nghĩ. Em chỉ mong chúng ta vẫn bình thường như nói chuyện với nhau qua điện thoại, là bạn tốt của nhau.”

Tin vừa gửi đi hơn chục giây sau đã có tin trả lời:

“Oke! Ngu som đi. Mai 9 giờ sáng anh qua đón.”

Quang là vậy đấy, giống hệt Đức... lúc nào cũng quan tâm đến tôi như quan tâm đến một đứa trẻ mới lớn, dặn dò đủ thứ.

Đức cũng đã quay về Anh được hơn một năm rồi. Đức đi được một tháng thì tôi và Quang quen nhau qua sự giới thiệu của bố. Bố tôi không thích Đỗ Hùng, ông không chê anh ở điểm gì trừ duy nhất một điểm đó là: “Con gái bố không được yêu nhiều như bố nghĩ rồi.”

Chính vì câu nói này của bố từ đợt tết mà tôi đã suy nghĩ, trần trọc không biết bao nhiêu đêm. Đến người ngoài cuộc như bố tôi còn nhận ra thì tại sao tôi không nhận ra chứ. Tôi biết, tôi hoàn toàn biết điều bố nói là sự thật nhưng tôi không đủ can đảm để rời xa Đỗ Hùng, người đàn ông mà cho đến bây giờ tôi vẫn nghĩ sẽ lấy anh làm chồng.

Tôi và Đỗ Hùng là đồng hương của nhau, nhà hai chúng tôi chỉ cách nhau chưa đầy ba cây số nhưng yêu nhau hai năm anh chưa bao giờ dẫn tôi về nhà gặp bố mẹ anh. Tết âm lịch đầu tiên tôi nghĩ ý muốn cả hai qua nhà gặp bố mẹ của nhau nhưng anh từ chối. Đến hôm tết vừa rồi sau bao nhiêu cuộc cãi nhau, giận dỗi Đỗ Hùng mới miễn cưỡng đến chúc tết bố mẹ tôi và sau khi anh ra về bố đã nói với tôi câu đó. Chỉ cần nhìn hành động, thái độ của Đỗ Hùng mà bố đã biết tôi là người bị động trong tình yêu này.

Bố thích Quang, Quang hơn tôi ba tuổi lại là con của chú Sâm bạn thân với bố trong quân đội nên ông càng ưng ý. Tôi cũng chẳng giận ông chuyện đưa ảnh và cho số điện thoại của con gái cho người khác bởi nhờ bố mà tôi có thêm một người bạn điện thoại thú vị. Chỉ tiếc là điều tôi lo sợ lại thành sự thật, Quang muốn tiếp diễn từ điện thoại ra ngoài đời và muốn tình cảm của tôi. Điều ấy là không thể nào.

Cứ nhìn Đức đi, anh ấy đã vì tôi mà không ít lần bị tổn thương. Tôi nhớ rất rõ trước khi Đức từ Hà Nội về tìm gặp tôi hè năm lớp mười một, trong lúc Chat với tôi anh đã nói rằng: “Khi anh yêu một người, dù cho người ấy có yêu anh hay không thì anh sẽ luôn lắng nghe người ấy. Người ấy vui thì anh vui, người ấy buồn thì anh buồn, tâm trạng của người ấy thế nào tâm trạng anh như thế. Và một điều quan trọng là, anh sẽ chẳng bao giờ làm người ấy khóc, chẳng bao giờ làm người ấy có cảm giác đau lòng hay nghi ngờ tình cảm của anh. Anh cũng không mong người ấy phải đáp lại anh, chỉ cần vẫn cảm nhận được người ấy, thế là đủ.” Và Đức đã làm đúng như lời mình đã nói.

Tôi thẳng thắn từ chối tình yêu của anh, anh biết và chấp nhận đi Anh du học nhưng vẫn thường xuyên gọi điện và nói chuyện với tôi. Sang Anh chưa đầy một năm thì ngày tôi nhận được tin mình đậu vào Học viện Báo chí và Tuyên truyền anh đã bắt ngõ về gặp tôi. Tôi cũng ngỡ ngàng:

- Sao anh bảo anh sẽ đi hai năm mới về một lần? Sao lại tìm gặp em?

- Anh nhớ em. Hạ Vũ. Anh về lần này mẹ không biết đâu. Anh đã phải tích tiền làm thêm suốt một năm để về gặp em. Em không vui sao? - Giọng Đức hồ hởi vang lên.

- Anh thật điên rồ! Vậy anh ở lại mấy ngày, bao giờ lại đi? - Tôi vừa mừng vừa giận Đức.

- Anh ở lại hai ngày. Tối mai anh quay về Hà Nội và sáng sớm ngày kia sẽ bay luôn.

- Trời đất, em tưởng anh đùa. Anh không định về gặp mẹ và anh trai anh sao.

- Không, mẹ mới sang thăm anh tháng trước. Lần này về chỉ để gặp em thôi. Chúc mừng em đã đậu đại học. Tuy không phải ngành Báo in như em mong muốn nhưng sang năm vẫn có thể ôn thi lại.

Tôi xúc động nhìn Đức, anh chừng chạc hơn rất nhiều. Đôi mắt thông minh ấy nhìn như muốn nuốt chửng lấy tôi khiến tôi thoáng đỏ mặt.

- Vậy tối nay anh ngủ ở đâu?

- Em kiếm chỗ ngủ cho anh đi. Anh không có bạn bè người thân nào ở đây. - Đức thành thật trả lời.

Tôi dẫn đo giấy lát rồi gọi điện cho Thành, Thành đồng ý bảo tôi cứ dẫn Đức qua nhà Thành một đêm, bố mẹ Thành là người dễ tính. Hơn nữa Thành không thi đại học trong nước, cũng chỉ hết tháng chín cậu ấy sẽ sang Nhật du học nên Thành muốn gặp Đức để hỏi anh kinh nghiệm. Tiện cả đôi đường.

Tối hôm ấy tôi dẫn Đức đi ăn bánh cuốn và một vài món quê hương mà ở nước ngoài anh không được ăn. Đức hỏi và dẫn dỏ tôi rất nhiều chuyện trong khi tôi chẳng biết nói điều gì với anh, tôi đối với anh cũng chỉ như những người bạn lâu ngày không gặp.

- Chỗ chúng ta ở chỉ cách biển hơn chục cây số, sáng sớm ngày mai em và anh ra biển chơi một ngày được không?

- Chúng ta đạp xe đạp à? Anh có đi được không?

- Bên Anh anh toàn đạp xe đạp mà. Em yên tâm. Nếu đi sớm ngắm mặt trời mọc cũng được.

- Không đi sớm được. Bố mẹ em không cho ra khỏi nhà sớm thế đâu. Vậy 7 giờ sáng mai em qua nhà Thành đón anh nhé. Giờ em đưa anh về nhà cậu ấy nghỉ ngơi và anh tư vấn cho cậu ấy vài kinh nghiệm du học.

Tôi đưa Đức về nhà Thành như đã nói. Đêm hôm ấy thật khó ngủ. Tại sao Đức không chịu từ bỏ tôi? Tôi có nên phũ phàng mà từ chối để anh ấy ghét bỏ và rời xa tôi không? Tôi không làm được. Anh ấy đi cả một chặng đường dài và vất vả chỉ để gặp tôi. Suốt một năm nay anh ấy vẫn bên tôi, lắng nghe tôi chia sẻ mọi chuyện và thỉnh thoảng lại gửi quà về khiến cho bạn bè ngưỡng mộ, cứ tưởng tôi có người yêu ở nước ngoài nên mới không có bạn trai nào bên cạnh.

Sáng sớm tôi đến đón Đức, anh đeo tôi trên chiếc xe đạp mini đã theo tôi suốt bảy năm học. Đức tỏ ra rất vui còn lòng tôi lại nặng trĩu.

Tôi yêu biển, vô cùng yêu biển. Đứng trước biển mọi phiền muộn của tôi tan đi rất nhanh. Tại bờ biển này tôi đã từ chối thẳng thừng lời với Chính, anh ta đã nổi giận và dùng dưng ôm lấy tôi cưỡng hôn. Lúc đầu tôi chống lại nhưng sau đó thì mặc kệ. Khi Chính buông tôi ra, tôi lấy tay quệt môi và nhìn anh bằng đôi mắt đầy thách thức:

- Thật không ngờ anh lại dễ xúc động như vậy? Chắc đây không phải lần đầu tiên anh hôn con gái chứ? Dù sao hôn thì đã hôn rồi, xem như em trả xong anh một món nợ tình cảm. Giờ chúng ta về được chưa?

- Em là người con gái đầu tiên anh hôn, anh sẽ không chấp nhận dừng lại đâu.

- Anh đang đùa đấy à? Dù em có là người đầu tiên anh hôn, không có nghĩa em sẽ phải thích anh. Tùy anh thôi, còn em, em phải dừng lại, em không nên tiếp tục những trò chơi như thế này.

- Em nghĩ đây là một trò chơi. Vậy thì em thắng to rồi đấy Hạ Vũ ạ!

Vậy đấy, bài học với Chính lặp lại như với Trung, chỉ có khác Trung là trẻ con còn Chính là người đàn ông trưởng thành nên anh đã không cho tôi có cơ hội để nói lời xin lỗi. Chính nói yêu tôi, nhưng cũng chính vì

yêu tôi nên anh đã đau khổ rời xa tôi như lời tôi đã nói. Suốt thời gian dài Chính rượu chè bê tha, mỗi lần say lại gọi tên tôi, một con nhóc mới lớn mà chửi rủa. Nhà Chính sát nhà Dũng bạn thân tôi, thế nên Dũng cũng là người chịu trận khi phải ngồi nghe những tâm sự chán chường của Chính rồi kể lại với tôi.

Tôi vốn là một con bé xấu xa và máu lạnh. Tôi không quan tâm người khác vì tôi mà chịu tổn thương như thế nào.

Thế nhưng bây giờ, sau chuyện xảy ra với Việt. Tôi lại sợ làm đau người khác. Tôi biết cảm giác đơn phương khó chịu như thế nào. Nhưng nếu biến cảm giác đơn phương đó thành một hy vọng, rồi lại chính tay mình dập tắt đi hy vọng đó thì thật đau đớn lắm. Thế nên tôi luôn giữ khoảng cách với Đức, cũng không cho anh có cơ hội mở lời yêu thương. Chúng tôi vui chơi chán chê trên cát rồi thuê hai chiếc ghế kê sát bờ biển có thêm một chiếc ô che nắng và ngồi nghỉ chân, thư giãn.

- Ừm... Cảm giác này thật là tuyệt - Tôi khẽ nhắm mắt, ngẩng mặt hứng những cơn gió nhẹ của mùa thu mang đầy hơi vị biển mặn mặn trên da mặt.

Thời tiết đã sang tháng chín, khu du lịch cũng không còn nhiều khách như hồi mùa hè nên chỉ có vài đoàn khách du lịch lác đác tản bộ và tắm biển. Đức nằm bên chiếc ghế bên cạnh, anh đeo cặp kính râm vào, hai tay khoanh trước ngực, mặt không quay về phía tôi mà cũng đang ngẩng lên cất tiếng:

- Hạ Vũ, em vui chứ!

- Vui ạ! Rất rất vui!

- Lâu nay em cứ trốn mình như thế, đã cảm thấy nhẹ nhõm hơn chưa? - Đức ám chỉ chuyện tình cảm của tôi suốt mấy năm qua.

- Chắc là đã hiểu ra nhiều chuyện, thấy nhẹ nhàng hơn rồi.

- Vậy bao giờ thì em lại mở lòng mình? Anh có cơ hội không?

- Em sẽ chẳng yêu ai nữa cả. Anh nên yêu một cô gái tốt hơn em. - Tôi hơi bực mình.

Đức vẫn trầm ngâm, im lặng một lúc rồi anh hỏi tiếp:

- Em có dám chắc chắn là như thế không? Em sẽ không yêu nữa?

- Em chắc! Hoàn toàn chắc. - Tôi mạnh miệng đáp. Lúc ấy thì chính xác tôi - cô bé mười tám tuổi nghĩ mình cũng sẽ không yêu ai được nữa.

- Được. Nếu em chắc chắn thì anh cũng sẽ không yêu ai nữa. Ở bên cạnh em, làm người bạn, làm anh trai của em đến hết đời. - Giọng Đức đượm buồn nhưng quả quyết.

Tôi đã chẳng thể nào mở lòng mình ra với anh. Ba cô bạn thân của tôi ở lớp đại học là Hiền, Mai, Khuyên từng được gặp Đức một lần năm ngoái đều mắng tôi sao suốt bao nhiêu năm trời bỏ lỡ một chàng trai ưu tú như thế?

Tôi không trả lời được, trong chuyện tình cảm vì sao yêu vì sao không yêu thì hoàn toàn không tìm được câu trả lời thỏa đáng. Tôi không giữ được lời hứa của mình. Tôi đã yêu Đỗ Hùng, đã quên mất lời nói năm xưa. Đức biết điều đó nhưng anh lại không chịu quên tôi, quên đi lời đã hứa với tôi. Đức vẫn muốn giữ lại tình yêu này và không muốn gặp gỡ một người bạn gái nào khác. Anh bảo chỉ cần vẫn cảm nhận được tôi, thế là đủ. Món nợ ân tình tôi nợ Đức ngày càng chồng chất.

Miên man mãi rồi tôi cũng chìm vào giấc ngủ. Tôi bật điều hòa, co mình vào chiếc chăn mỏng cố tìm một giấc ngủ bình yên. Đêm đầu tiên trong hành trình chạy trốn, tôi nhớ lại các chàng trai được đánh số và quên mất việc phải khóc vì Đỗ Hùng.

Khi tôi tỉnh giấc thì mặt trời đã lên cao. Sài Gòn chào đón tôi bằng một buổi sáng oi bức và ngọt ngào. Cảm giác nóng nực này báo hiệu sẽ xuất hiện những cơn mưa bất chợt. Thành phố vốn đang vào mùa mưa nên hai thứ tôi nghĩ luôn phải mang theo là ô và áo mưa nếu đi ra ngoài. Tôi mở vali, lấy ra một chiếc ô được gấp nhỏ sẵn rồi khóa cửa phòng đi xuống sảnh lớn của khách sạn.

Bây giờ là gần 9 giờ, Quang đến rất đúng hẹn. Vì tôi mà anh xin nghỉ phép hai ngày đầu tuần làm tôi có chút áy náy, lấy lệ mà nói:

- Anh không cần nghỉ làm chỉ để đưa em đi chơi đâu. Nếu bận anh có thể về công ty, em tự đi được mà. Đây cũng không phải lần đầu em vào Sài Gòn.

- Ngày trước em vào là con bé, làm sao mà nhớ nổi. - Quang cười - Anh không bận đâu, kỹ sư điện như anh xin nghỉ cũng dễ thôi. Chúng ta đi ăn sáng rồi đến vài nơi nhé.

Quang chở tôi đến một cửa hàng CƠM TẮM nổi tiếng ở quận 3. Đây là đồ ăn khá phổ biến và đặc trưng của Sài Gòn cũng giống như PHỞ ở Hà Nội. Hai đĩa cơm với hai miếng sườn nướng và dưa góp được bê ra, cả hai chúng tôi vui vẻ ăn và trò chuyện. Ăn sáng xong điểm đầu tiên Quang đưa tôi đến là chợ Bến Thành. Thực ra tôi vào chợ chỉ muốn thăm quan còn ý định mua sắm ính cái gì đấy không nằm trong kế hoạch. Với số tiền hơn mười hai triệu mà toàn di chuyển bằng máy bay nên tôi phải hết sức tiết kiệm. Riêng chuyện ở khách sạn là do một phút hứng chí đã tiêu tốn của tôi không ít tiền thế nên tôi và Quang chỉ đi quanh chợ vài vòng rồi đến địa điểm khác.

Điểm dừng chân tiếp theo của chúng tôi ở Hội trường Thống Nhất (Dinh Độc lập cũ) rồi di chuyển sang nhà thờ Đức Bà. Quang chính là hướng dẫn viên, kiêm xe ôm, kiêm luôn cả thợ chụp ảnh cho tôi. Anh đối với tôi hết sức nhiệt tình và thân thiện như buổi tối qua trước khi anh nói những điều không nên nói. Tôi cho đó là một việc làm rất sáng suốt của Quang nên cũng không nghĩ ngợi nhiều mà vui vẻ cùng anh thăm thú mọi nơi.

Đến gần trưa thì cả hai vào Diamond Plaza dạo chơi rồi ăn trưa bằng đồ ăn nhanh quán KFC. Khi tôi đang say sưa với cái cánh gà chiên giòn ngẩng mặt lên thì thấy Quang đang nhìn tôi chằm chằm. Tôi hơi xấu hổ cao giọng:

- Người ta đang ăn sao anh nhìn gì lạ vậy?

- Nhìn em ăn cứ như là đói lắm. Con gái mà chẳng có tí duyên nào cả! - Quang nhướn mày trêu chọc, thu lại ánh mắt nhìn sang hướng khác.

Tôi là đứa có một cái tật vô cùng xấu, đó là khi gặp chuyện buồn hay lo lắng một điều gì đấy thì rất thích đồ ăn và ăn ngẫu nhiên, ăn liên tục như kiểu dùng cái dạ dày được lắp đầy để che đi nỗi cay đắng trong lòng. Tôi bĩu môi:

- Em thích ăn như vậy đấy. Này nhé, vốn dĩ em chẳng có tí duyên nào đâu. Anh đi với em sẽ xấu hổ lắm đấy.

- Không xấu hổ - Quang lại cười - Anh thì lại thích nhìn em tự nhiên như vậy. - Quang bắt đầu hơi ngập ngừng. - Tối nay đi ăn tối cùng với mấy người bạn thân của anh được không?

Tôi ngạc nhiên:

- Đi ăn với bạn thân anh rủ em đi làm gì? Em ngại lắm.

- Anh muốn em đi cùng. Bọn chúng toàn có đôi có cặp, anh đi một mình buồn chết.

- Anh thuê em? Bao nhiêu tiền một tiếng? - Tôi chằm chọc.

- Thuê em một buổi tối. Anh trả tiền khách sạn hai ngày cho em. - Quang trả lời rất nghiêm túc.

Nhìn vẻ mặt của anh như vậy tôi chợt dạ. Chỉ là nói đùa thôi, làm gì mà nghiêm túc vậy! Tôi cười trừ xua xua tay từ chối.

- Thôi thôi, em tự trả tiền phòng được. Đùa anh một chút thôi. Em đi với anh không công là được chứ gì?

Đang từ nét mặt nghiêm túc ngay lập tức vẻ mặt Quang hồ hởi và mang ý cười cười. Thì ra tôi bị lừa, rõ ràng Quang biết tôi sẽ từ chối nên mới nói câu ấy để tôi tự sa bẫy nhận lời đi ăn tối cùng anh. Xem ra Quang cũng là chàng trai biết đùa đấy!

5. Chương 5: Say Rượu

Tình cảm con người là điều khó nắm bắt nhất. Chúng ta không thể miễn cưỡng buộc trái tim mình yêu hay ghét một người theo lý trí. Có thể người đó rất tốt, rất đáng để yêu thương nhưng chưa chắc trái tim bạn đã nhận ra điều ấy. Mọi lý lẽ trong tình yêu chính là không có lý lẽ gì? Bởi khi yêu, mắt và tai không còn đặt trên đầu.

Tôi và Quang rong ruổi cả buổi chiều trong những cơn mưa bất chợt của Sài Gòn. Tạm quên đi những nỗi buồn tôi cho phép bản thân mình cười suốt cả ngày hôm nay, Quang đưa tôi về khách sạn rồi cũng vòng xe về nhà thay đồ. Đúng 7 giờ tối anh đến đón tôi như đã hẹn và chúng tôi cùng nhau đến một nhà hàng Trung Hoa ở đường Trần Hưng Đạo, Quận 5.

Buổi tối ở Sài Gòn không khí dịu hân so với ban ngày, cái nóng không còn oi bức và quá ngột ngạt như lúc sáng khi chúng tôi ở ngoài đường. Đường phố tấp nập xe cộ qua lại, dường như có một sự chuyển mình sôi động, nhộn nhịp hơn hẳn vào ban đêm.

Tôi mặc một chiếc váy đầm hai dây bó sát người màu vàng, đi đôi guốc cao bảy phân rồi mà mới đứng đến tai Quang. Xem nào, tôi chỉ là một cô gái cao 1,56m nhưng mười ba chàng trai mà tôi quen biết không có chàng trai nào dưới 1,70m. Ngày xưa tôi đã từng nói đùa với Hạnh rằng mình lùn thì nhất định phải chọn người yêu cao, lấy chồng cao để sau này sinh con còn có thể giống bố. Nghĩ lại thật đúng, tôi vẫn chưa hề gặp chàng nào quá thấp cả.

Khi chúng tôi đến nơi, đã nhìn thấy hội bạn Quang ngồi đợi sẵn khoảng bảy, tám người. Họ đang hướng mắt về phía tôi và Quang đợi chờ khiến tôi tự nhiên cảm thấy run run, chân tay luống cuống và hơi đỏ mặt. Rồi bất chợt tôi nhận ra Quang đang đi rất sát mình, một tay anh vòng qua hông và đỡ vào eo tôi, dìu tôi bước lại gần chỗ các bạn của anh. Một cô gái trong nhóm cười niềm nở:

- Anh Quang đến rồi hả? Nhanh dẫn bạn gái vào giới thiệu đi.

Tôi cười cười theo Quang ngồi vào bàn gật đầu chào mọi người. Quang rất tự nhiên giới thiệu tên từng người bạn của anh cho tôi, nói thật thì đến tám người nên tôi nhất thời không kịp nhớ tên hết. Giới thiệu xong anh quay về phía tôi cười rất ngọt ngào:

- Đây là Hạ Vũ, em ấy mới từ Hà Nội bay vào tối hôm qua.

Ngay lập tức đám bạn Quang cười ầm lên hướng mắt về tôi, ai cũng tranh nhau nói trước:

- Hạ Vũ hả? Anh nghe tên em nhiều lần lắm rồi.

- Hạ Vũ, em vào đây chơi đừng để thằng Quang nó dẫn đi lung tung nhé. Nó chẳng biết gì ngoài cầm đầu vào làm việc đâu.

- Không ngờ em gái xinh đẹp thế này. Hèn gì mà chỉ nói chuyện quá điện thoại thôi mà bạn Quang cứ ngơ ngẩn.

- Em đừng để Quang lừa, nó giả vờ hiền đấy!

...

Bên tai là một loạt những câu nói về tôi và Quang khiến cho tôi vừa xấu hổ vừa khó chịu. Tôi quay lườm Quang, đá chân anh ở dưới gầm bàn như nhắc nhở anh nên bảo các bạn của anh dừng lại. Nhưng Quang chẳng thèm để ý, anh lại nghiêng đầu sát lại thì thầm vào tai tôi kiểu thân mật:

- Em đừng tin, chúng nó toàn trêu chọc vớ vẩn vậy đấy.

Thấy hành động của Quang và tôi, hội bạn anh lại được thể hơn, họ mạnh miệng mà gán ghép anh với tôi như một đôi đang yêu nhau say đắm. Thôi kệ, tôi cũng chẳng quan tâm, dù sao tôi cũng chỉ gặp họ lần này nên vui vẻ mà cười.

Bữa ăn toàn hải sản, đúng các món tôi khoái khẩu nên tôi thích thú mà tập trung ăn. Thỉnh thoảng Quang lại tự tay bóc cho tôi con tôm hay con cua rồi bỏ sang bát giục tôi ăn. Quả thật Quang đang cứ như đang cố tình hành động rất thân thiết với tôi trước mặt bạn bè anh. Tôi quay sang nói nhỏ:

- Anh đừng có diễn trò nữa. Tự em ăn được rồi. Nhớ tin nhắn của anh đêm qua nhé! Chúng ta chỉ có thể là bạn thôi... Anh hiểu không?

Nét mặt đang vui vẻ của Quang đột nhiên thu lại, anh không đáp lời tôi mà quay ra với chai bia rót đầy vào cốc của mình và tu một hơi hết sạch. Tôi tròn mắt nhìn anh, một vài người bạn cũng ngạc nhiên nhìn anh. Một người lên tiếng:

- Mày có uống được rượu bia đâu? Sao tự nhiên hôm nay đi cùng người đẹp muốn thể hiện à?

- Ủ! Rót đầy cho tao. Hôm nay tao muốn uống.

- Say thì ai đưa Hạ Vũ về? - Một chị gái lên tiếng.

- Taxi, có rất nhiều taxi mà. Hạ Vũ lớn rồi có phải trẻ con đâu mà sợ bị lạc. - Quang thản nhiên trả lời, mặt ánh mắt khác lạ của mọi người dành ình.

Tôi cũng thấy nóng mặt, mặc kệ Quang, xem như không có chuyện gì tiếp tục ngồi ăn. Một lúc sau tôi nhận được tin nhắn của Lâm Hùng:

“Ha Vu, hom nay di chôi duoc nhieu noi chua? Vui khong?”

Tôi nhắn lại: “Di duoc nhieu noi roi, vui lam, gio dang di an voi vai nguoi ban.”

Tin nhắn được gửi đến: “Vui la tot roi. Giu suc khoe.”

Tin nhắn gửi đi: “Cam on Hung. Minh biet roi. Bye. Ranh nhan tin sau.”

Tin nhắn nhận được: “Ok. Bye ban. Chuc buoi toi vui ve.”

Tôi mỉm cười, tắt điện thoại và nhét vào túi xách. Thấy vậy Quang tò mò:

- Ai nhắn tin mà em vui vậy?

- Một cậu bạn ở Hà Nội. - Tôi trả lời thành thật.

- Em nhiều bạn quá đấy. Bạn trai hay bạn gái? - Giọng Quang không vui và có vẻ hơi say.

- Anh say rồi! Đây là chuyện riêng của em, không có nghĩa vụ phải trả lời anh. - Tôi cau có - Anh còn nói kiểu đấy là em gọi taxi về trước đấy.

- Được...ừm... - Quang ợ lên một tiếng rồi lè nhè - Em về trước đi, anh còn muốn ở lại uống tiếp, xin lỗi đã không đưa em về nhé! Bye bye... - Quang đưa tay lên vẫy vẫy.

Tôi thở hắt ra một hơi. Dù sao nếu không nể mặt bạn anh tôi đã về lâu rồi. Họ là bạn anh họ sẽ đưa anh về đến tận nhà. Tôi chẳng có gì phải lo lắng cả. Tôi đứng dậy, chào mọi người rồi nhanh chân chạy ra cửa vẫy taxi.

Ai ngờ khi cửa xe vừa mở, Quang từ bên trong chạy ra rất nhanh đẩy tôi ngồi vào rồi anh cũng lên xe cùng tôi. Tôi giận dữ và ngạc nhiên:

- Anh làm trò gì vậy? Đi theo em làm gì?

- Anh đưa em về, em nghĩ là anh để em về một mình thật à?

- Anh say rồi. Chú ơi, dừng xe lại cho cháu! - Tôi nói to giọng với chú lái xe.

- Không dừng, đi tiếp đi chú. - Quang nói luôn ngay sau câu nói của tôi.

- Dừng lại!

- Không dừng!

- Dừng lại!

- Không được dừng!

Lần này thì đến chú lái xe cầu:

- Thế rốt cuộc hai cô cậu muốn dừng hay không dừng đây!
- Dừng lại!
- Không dừng!

Cả tôi và Quang cùng đồng thanh nói lớn tiếng rồi quay sang nhìn nhau hằm hè. Rốt cuộc tôi chịu thua Quang và để taxi đưa tôi về khách sạn.

Lúc Quang trả tiền xe tôi nhanh chân xuống trước và chạy vội vào bấm thang máy để lên phòng. Cửa thang máy vẫn chưa mở, tôi sốt ruột sợ Quang lại theo mình nên trong lòng lo lắng.

“Tĩnh tòng...”

Tôi chui tọt vào bên trong khi thang máy vừa mở cửa. May quá! Quang chắc không có ý định đưa tôi về phòng nên không đuổi theo. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Chưa kịp vui được mấy giây thì ngay lập tức có hai bàn tay đưa ra chặn cửa để bước vào trong cùng với tôi. Là Quang, anh ấy đuổi kịp và theo tôi đến cùng, lần này tôi giận dữ thật sự:

- Anh bị khùng à? Sao đi theo em lên phòng làm gì?
- Anh đưa em đi đến nơi về đến chốn.
- Lúc này ai bảo em không còn là con nít, không phải lo lắng vớ vẩn?
- Chính vì không phải con nít nên mới phải đưa về tận phòng? - Quang nói vớ giọng điệu cợt nhả.
- Được, thì đưa về tận phòng. Nhưng báo trước đừng có mơ mà đặt chân vào trong nhé.

Tôi không thèm chấp Quang, mặt hằm hè khó chịu. Quang theo tôi về đến tận cửa phòng, tôi cau có:

- Được rồi, em an toàn rồi, anh về với các bạn anh đi không họ chờ.
- Anh nói anh về luôn rồi.
- Vậy anh xuống gọi taxi về luôn đi. Tạm biệt nhé.

Quang đột nhiên đẩy tôi sát vào tường, một tay anh chống lên ngang đầu tôi như vây lại, một tay giữ eo tôi lại khiến tôi hết hoảng:

- Anh... anh định... làm trò gì vậy?

Quang nhìn tôi, nhìn rất chăm chú và không chớp mắt. Hơi thở phả ra toàn mùi bia làm tôi vô cùng khó chịu.

- Hạ Vũ, hình như anh say thật rồi!

Cuối cùng thì Quang cũng thốt nên một câu rồi ngã gục đầu vào vai tôi, cả người anh mềm nhũn và tôi bắt đầu cảm nhận được sức nặng của cơ thể anh. Không phải chứ, sao lại gục vào lúc này? Anh ta say hay là giả vờ say đây? Tôi tức điên người dấn mạnh vào vai Quang gọi anh tỉnh dậy nhưng anh không hề lên tiếng hay nhúc nhích. Khó khăn lắm tôi mới mở được cửa phòng, dìu được Quang vào trong và thả cho anh ta ngã vật ra sàn nhà.

Chuyện gì thế này, một nam một nữ ở trong khách sạn với nhau một đêm, ngày mai cùng nhau đi ra thì có trời mới biết đã xảy ra chuyện gì. Thật may là ở đây không có người quen, nếu gặp người quen thì tôi biết sẽ ăn nói như thế nào đây?

Kéo tấm ga đệm trải xuống sàn rồi tôi đẩy Quang nằm lên một nửa tấm ga, một nửa thì đắp lên người cho anh. Tháo giày tháo tất cho Quang xong, tôi bật điều hòa rồi lấy quần áo vào nhà tắm thay đồ rồi leo lên giường nằm ngủ.

Tôi không ngủ được, nói đúng hơn là tôi không dám ngủ. Ai mà biết được Quang say thật hay giả, ai mà biết được nửa đêm nhờ Quang tỉnh nhìn thấy tôi thì sẽ thế nào? Tốt nhất là không được ngủ, đàn ông trưởng thành đều rất nguy hiểm, tôi không nên mất cảnh giác vì chính mình là người đã để Quang ngủ ở đây.

Tôi nhớ cách đây mấy tháng có lần Đỗ Hùng cũng say rượu như thế này. Anh để xe máy lại ở nhà bạn rồi gọi tôi đi taxi đến đón. Đưa anh về nhà thì mới biết chìa khóa xe và chìa khóa nhà cùng một chùm và anh cầm ở xe nên không thể mở cửa. Tôi ra Hà Nội học và ở cùng nhà với anh Khánh, chị Vân. Chẳng hiểu thế nào đúng hôm ấy gia đình anh chị đi vắng nên tôi quyết định đưa Đỗ Hùng về nhà mình mà chẳng đắn đo suy nghĩ.

Đỗ Hùng say thật, anh ấy gần như không còn biết gì cả. Tôi để Đỗ Hùng nằm ở ghế sofa tầng một rồi lên phòng mình ở tầng ba. Nhưng dù sao Đỗ Hùng cũng là bạn trai của tôi, cũng là người đàn ông của tôi nên tôi chẳng có sự dè phòng nào mà làm luôn một giấc rất ngon.

Đến gần sáng tôi lơ mơ tỉnh dậy nhìn đồng hồ đã gần 6 giờ, quay sang bên cạnh thì giật mình thấy Đỗ Hùng nằm bên và hét toáng lên. Đỗ Hùng tỉnh giấc, anh hình như đã tỉnh rượu rồi mới lên phòng tôi, lúc này trông anh hoàn toàn tỉnh táo nhe răng cười với tôi:

- Em hét cái gì? Nhìn thấy anh sợ lắm hay sao mà hét?

- Anh, anh mò lên đây lúc nào?

- Lên từ lúc 4 giờ, em ngủ say còn tưởng anh là gối ôm ôm anh chặt cứng ấy chứ.

Nói rồi Đỗ Hùng đưa tay vuốt má tôi, anh cúi người hôn tôi và chúng tôi đón buổi sáng cùng với nhau trong hương vị tình yêu ngây ngất.

Chuyện tôi đưa bạn trai về nhà có thể là chuyện mọi người cho rằng quá dễ dãi và buông thả. Nhưng tôi không nghĩ đến điều ấy. Tôi thực sự rất yêu Đỗ Hùng và trong tưởng tượng viễn cảnh tương lai anh luôn là chú rể của tôi. Tôi chẳng ngại ngần yêu anh, chẳng ngại ngần bên anh và quên hết cả những lời bố mẹ tôi dặn dò.

Đang lơ mơ nhớ lại chuyện với Đỗ Hùng thì tiếng Quang đột nhiên ứ ớ vang lên làm tôi giật mình nghiêng đầu xuống chỗ anh đang nằm. Quang xoay người liên tục, miệng lẩm bẩm gọi tên tôi. Có lẽ Quang say thật, anh ấy như đang nằm mơ và cố nói điều gì đó. Tôi xuống giường, nhẹ nhàng gần gũi xuống cổ nghe cho rõ lời Quang:

- Hạ Vũ, không được à? Không thể chấp nhận anh... Chẳng phải em mới nói ra trường sẽ vào đây sống và làm việc sao...

- ... Hạ Vũ, chẳng phải vào đây vì chọn anh sao? Hay là em chạy trốn anh ta?

Trời ạ! Cái gì mà Hạ Vũ, Hạ Vũ... Quang cứ lẩm bẩm thế này có muốn ngủ tôi cũng chẳng ngủ được. Tôi đưa tay tát nhẹ vào Quang, thử gọi xem anh có tỉnh dậy được không rồi thì đuối thẳng cổ về cho đỡ bực mình.

- Nay, anh Quang! Tỉnh rượu chưa? Dậy đi, nhanh...

Quang vẫn chẳng có biểu hiện gì là sẽ mở mắt ra, tôi càng cố đánh nhẹ vào mặt Quang càng xoay người liên tục tránh né. Bất ngờ, Quang đưa một tay lên nắm chặt tay tôi, tôi giằng ra, Quang giữ lại, rất chặt... Tôi không làm gì được đành ngồi im để Quang nắm tay mình. Biết thế cứ kệ Quang, xuống đây lay anh dậy làm gì chứ? Giọng Quang nói rất nhỏ, rõ ràng và không hề lè nhè:

- Đừng đi. Ở lại đây được không?

Tôi thở dài lắc đầu. Đây là phòng tôi thuê chứ có phải nhà của Quang đâu mà đừng đi với không được đi. Người nên dậy và đi là anh đấy! Mãi lâu sau khi Quang thoát khỏi cơn mộng mị tôi mới rút tay mình ra được. Buồn ngủ, tôi trèo phắt lên giường và nhắm mắt, quên mất cả chuyện phải để phòng mà trước đó tôi đã nhớ ra để nhắc nhở mình.

Cảm giác có ai đó đang vuốt nhẹ lên mặt mình, tôi từ từ mở mắt và tỉnh giấc. Khuôn mặt Quang phóng đại hiện ra, anh đang đứng cạnh giường và cúi người nhìn tôi với bộ dạng như vừa ngủ dậy. Tôi hoảng hốt ngồi phắt lên, kéo chăn quấn lấy người lấp bắp:

- Anh, anh tỉnh rồi à? Anh làm em, làm em giật mình đấy.

- Em để một người đàn ông vừa mới quen ở đây cả đêm mà vẫn ngủ say nhỉ? - Giọng Quang châm biếm.

- Thôi đi, cái gì mà mới quen. Với lại anh là con trai bạn của bố, em sợ gì... mà anh dám làm gì? - Tôi tỏ vẻ can đảm nhưng tay thì kéo tấm chăn sát hơn vào người.

- Em không sợ thì có vẻ tin được. Nhưng đừng nói anh không dám. - Quang nói rồi từ từ ghé sát mặt vào mặt tôi.

Lại định giở cái trò cường hôn sao? Tôi bị một lần rồi nên tôi biết, nhất định không để môi anh ta chạm vào môi mình được, nếu không sẽ không thể phản kháng lại. Không ngờ Quang không những thích đùa mà còn rất biết cách làm đùa thành thật. Tôi lấy hết sức dùng hai tay đẩy mạnh Quang ra phía sau, đứng phắt dậy và nhảy luôn xuống giường. Tức giận, vô cùng tức giận:

- Này, em không đùa đâu nhé. Em đã để anh ngủ lại đây là tin tưởng anh không làm gì quá đáng, anh mà lại gần em nữa em hét lên đấy... Và, và sẽ không bao giờ nói chuyện với anh nữa.

Nhìn thái độ “gây chiến” của tôi Quang bật cười sảng khoái. Anh cầm một chiếc gối trên giường ném nhẹ về phía tôi, giọng điệu tương tưng:

- Làm gì mà em căng thẳng thế. Anh đã nói là anh sẽ không nhắc đến chuyện tình cảm với em rồi còn gì. Thôi, anh xuống gọi taxi qua nhà hàng lấy xe máy rồi về qua nhà thay đồ. Một giờ nữa hẹn em ở dưới nhé!

Rồi không đợi tôi trả lời. Quang ung dung bước ra khỏi phòng. Trước khi đóng cửa anh còn nháy mắt trêu tôi lần nữa. “Phù...”, tôi thở hắt ra một hơi. Chẳng hiểu Quang đang nghĩ và làm cái gì nữa? Hy vọng là mọi chuyện không đi quá xa.

6. Chương 6: Hồi Ưc Và Những Chàng Trai Được Gắn Số (3)

Khi bạn yêu một người, bạn sẽ nương theo tâm trạng của người đó mà vui, buồn. Nhưng khi bạn ghét một người hay bạn hoàn toàn không yêu người đó thì tâm trạng người đó thế nào cũng không làm ảnh hưởng đến bạn. Nhưng tại sao đôi lúc bạn vẫn cảm thấy có chút đắng lòng, xót xa... Phải chăng vì mình mà người đó mới trở nên khổ sở như vậy?

Quang đưa tôi về nhà chị họ tôi ở quận Gò Vấp gần với sân bay Tân Sơn Nhất. Thấy tôi, chị Loan giọng vui mừng hồ hởi:

- Hạ Vũ, con nhỏ này! Lâu lắm mới gặp, sao nhìn gầy đi thế này.

- Đạo này em ăn nhiều lắm mà trông gầy hả chị? - Tôi cười đáp.

- Gầy hơn so với hai năm trước chị gặp em. Vào đi. Đây là bạn em hả? Tên gì?

Sực nhớ ra Quang đang xách đồ đi bên cạnh tôi liền quay sang anh giới thiệu:

- Đây là anh Quang, con trai của bạn bố em. Còn đây là chị Loan, chị họ em.

- Con trai của bạn bố em, thế có phải bạn em không? - Chị Loan nháy mắt.

- Thì là bạn em luôn. Chị vẫn thích trêu em nhỉ? Sắp lấy chồng rồi còn... - Tôi bĩu môi với chị.

Chị Loan hơn tôi ba tuổi, học đại học ở Sài Gòn và được giữ lại trường làm giảng viên. Anh Lương chồng sắp cưới là bạn học với chị quê ở Đà Nẵng. Đây là lần thứ hai tôi gặp anh nên rất nhanh chóng trở nên thân quen.

Quang ở lại ăn cơm tối cùng chúng tôi sau đó xin phép ra về. Tiễn Quang ra cửa tôi dặn dò.

- Anh về cẩn thận đấy! Lúc nãy uống bia với anh rể em có làm sao không?

- Uống ít thôi mà... - Quang ngáp ngừng - Cảm ơn tối qua đã cho anh ngủ cùng phòng.

Tôi phá lên cười:

- Chỉ là ngủ cùng phòng, làm gì mà phải cảm ơn. Anh bỏ việc làm xe ôm cho em hai ngày nay em còn chưa kịp cảm ơn ấy chứ.

- Vậy sáng thứ bảy anh đón em rồi về Vũng Tàu nhé! Bố mẹ anh rất muốn gặp em.

Tôi chưa kịp trả lời Quang thì có điện thoại của bố gọi đến. Bố hỏi đã đến nơi chưa và đi đường có mệt không? Khi bố biết Quang đón tôi và đang đứng nói chuyện cùng tôi bố rất vui, dặn dò thêm vài câu rồi dập máy. Tôi cất điện thoại và gật đầu đồng ý với Quang chuyện đi Vũng Tàu.

Ba ngày sau tôi bị chị Loan kéo đi khắp các cửa hàng để sắm đủ mọi thứ chuẩn bị cho lễ cưới và gia đình nhỏ sau hôn nhân của chị. Nhìn chị rất hạnh phúc, đôi mắt chị ánh lên một niềm vui mà bất kỳ ai cũng dễ dàng nhận ra. Yêu nhau bốn năm và kết thúc là một đám cưới, người con gái nào chẳng mong chờ điều ấy.

Tôi nhớ Đỗ Hùng, nỗi nhớ cứ len lỏi trong lòng làm trái tim nhỏ bé của tôi đau thắt lại. Tôi đã rất cố gắng để không phải một mình, chỉ vì khi ở một mình tôi rất hay bị rơi vào tình trạng khủng hoảng, vô thức mà bấm số gọi cho anh, chỉ cần nghe thấy giọng anh là đủ. Thế nhưng tôi đã làm được, hơn mười ngày rồi tôi để anh được tự do.

Nhìn chị Loan đang hạnh phúc thử váy cưới, tôi bỗng nhận ra đã không biết bao nhiêu lần mơ thấy mình mặc váy cô dâu và Đỗ Hùng là chú rể đứng bên.

Gần ngày kỷ niệm hai năm yêu nhau, tôi có đề nghị Đỗ Hùng cùng nhau đi chụp một album ảnh lưu niệm nhưng anh đã từ chối. Khi tôi giận dỗi và nói anh không yêu tôi thì anh mới nhún mình bảo xem xét. Chỉ tiếc rằng cách này kỷ niệm một tháng thì Đỗ Hùng đã nói lời chia tay, giấc mơ mặc váy cưới của tôi đã tan biến như hạt bụi mỏng manh bay trong gió.

Ba đêm ở nhà chị Loan, hai chị em tôi rủ rỉ tâm sự với nhau nhiều chuyện. Khi chị hỏi tôi về Đỗ Hùng, tôi im lặng nghe tim mình nhức nhối:

- Chúng em chia tay rồi! Anh ấy không yêu em nữa.
- Nó có người khác à? - Chị tôi hơi bất ngờ.
- Em không biết nhưng em nghĩ là không. Chỉ cảm nhận thấy đúng là tình yêu cứ nhạt dần đi, nhiều nghi ngờ, nhiều cãi vã... Thời gian đã làm cả hai thay đổi.
- Không thể quay lại à? Hai đứa cũng hay giận nhau nói chia tay mà.
- Không, là em, em hay nói chia tay nhưng em làm không được. Anh ấy nói lần này là lần thứ hai và rất quyết tâm. Anh ấy không gặp em, không nhắn tin lại, em gọi đến anh ấy chỉ nghe mà không trả lời. Nhật ký em viết từ lúc em gặp anh ấy em cất ra để anh ấy đọc nhưng rồi anh ấy trả lại. Em đau khổ suốt ba tuần tìm cách níu kéo nhưng vô ích... Em... em... - Giọng của tôi bắt đầu nghẹn lại, tôi không thể kìm chế được nữa.

Nỗi đau, nỗi đau cuộn trào lên và tôi òa khóc. Tiếng khóc tôi đã kìm nén suốt từ hôm vào Sài Gòn đến giờ. Chị Loan xoay người qua ôm tôi dỗ dành:

- Thôi, khóc xong rồi quên thôi em. Chuyện đã vậy rồi thì đợi xem, có duyên thì tìm lại được nhau, vô duyên thì phải buông tay em à.
- Em buông, em chấp nhận buông rồi... Nhưng em mệt mỏi quá. Sẽ chẳng có ai có thể yêu em hay làm em yêu được nữa đâu. Em thực sự muốn ngủ một giấc và tỉnh dậy thì quên đi tất cả.

Mặc cho nước mắt tuôn rơi, tối hôm ấy tôi đã khóc cho vui đi nỗi nhớ nhưng Đỗ Hùng ở trong lòng. Sáng dậy nhìn điện thoại có đến hơn mười tin nhắn của Lâm Hùng và của Quang, tôi đọc qua nhưng không nhắn lại cho ai cả.

Tối khóc nhiều quá nên sáng dậy mắt tôi sưng húp. Ba tuần đầu chia tay mắt tôi luôn ở tình trạng này nên phải lấy khăn ẩm chườm quanh mắt cho cục sưng xẹp dần đi. Quang đến đón tôi giặt mình hỏi:

- Em hành hạ đôi mắt của mình kiểu gì mà đỏ tấy thế kia?
- Chắc đau mắt đấy, anh đừng nhìn. - Nói rồi tôi đeo kính râm và khẩu trang vào, đội mũ bảo hiểm và lên xe máy cùng Quang rong ruổi về Vũng Tàu.

Trời nắng nên chúng tôi xuất phát từ Sài Gòn lúc 6 giờ sáng. Khi Quang cho xe rẽ vào đường Xa lộ Hà Nội anh bảo tôi lấy chiếc Ipod trong túi áo khoác và cắm tai nghe vào mỗi người một bên cùng nghe nhạc.

Trong danh sách bài hát toàn nhạc của Tuấn Hưng, không biết là Quang cố tình hay sao mà toàn là những bài hát thất tình và buồn đau của chàng ca sĩ này.

Khi xe rẽ phải để vào đường chỉ dẫn đi Vũng Tàu thì tôi trêu:

- Anh yêu Tuấn Hưng à? Sao chỉ toàn là bài hát của ca sĩ này vậy.

Quang cười:

- Đạo này anh thấy hợp tâm trạng nên thích nghe thôi.

- Tâm trạng? Em chẳng thích nghe anh này hát nữa đâu. Hay là anh hát cho em nghe đi.

- Nhưng đang đi đường.

- Vào đường này ít xe, có ồn ào gì đâu. Hát được thì hát cho em nghe. - Tôi tiếp tục đùa.

Ai ngờ Quang làm thật:

- Được, vậy anh hát bài Vỡ lòng của Tuấn Hưng cho em nghe nhé!

Rồi Quang bảo tôi tháo tai nghe của tôi ra, Quang vẫn đeo một bên tai nghe, bấm đến bài hát anh muốn và bắt đầu cất lời hát, đủ để tôi nghe rất giọng giọng hát trầm khàn của anh.

“Từng chiều buồn lang thang bước trên con đường,

Lặng nhìn mùa thu đưa lá rơi bên thềm.

Một mình thương nhớ ai, không gian như hoang vu.

Một tình yêu giá băng, yêu đơn phương mình tôi.

Nàng đẹp như ngôi sao sáng cao trên trời.

Nụ cười xinh tươi sáng như hoa hướng dương.

Lạnh lùng em bước qua, muôn hoa tươi trông theo

Còn lại anh ngất ngây trong cơn mơ mình anh.

Một cuộc tình mà mình dành riêng cho em,

Dù năm tháng trôi qua vẫn còn đây

Biết yêu em, thương em, mong em trong trái tim,

Nhưng không thể nói lên anh yêu em.

Hãy bước đi và đừng nghĩ suy,

Dù cho em không cần anh nhưng anh vẫn cần em,

Dù em ra đi thật xa, thật xa giấc mơ của anh.

Anh thầm giữ trong con tim bóng dáng của em.

Sẽ mãi mơ về em, hồi em.

Tình yêu trong mơ của anh, anh thầm mong một lần...”

- Đừng hát nữa, em xin anh đừng hát nữa! Xin anh! - Tôi gần như đã sắp khóc và yêu cầu Quang dừng bài hát lại.

Tự nhiên tôi cảm thấy buồn vô hạn. Tôi không yêu Quang, sao nghe Quang hát tôi cũng cảm thấy đau và buồn như vậy chứ. Hay vì tôi mới chia tay, bài hát làm tôi nhớ Đỗ Hùng. Tôi nhớ anh ấy, tôi nhớ lần đi cùng nhau cùng bằng xe máy lên Tam Đảo chơi, Đỗ Hùng cũng hát cho tôi nghe như thế này. Chỉ khác là lúc đó chúng tôi đang yêu nhau, tâm trạng tôi đang rất hạnh phúc và vui vẻ. Đỗ Hùng đã vừa lái xe vừa hát tặng tôi bài Dù thế nào đi nữa - Cao Thái Sơn. Anh ấy đã nói với tôi rằng đó chính là điều anh muốn gửi đến tôi:

“Dù một mai khi mùa đông không về trên lối cũ
Mãi tin rằng mình luôn kề bên nhau nhé em
Vì hờn ghen không làm anh với em chia đôi
Tình chúng ta đâu như trò vui
Mãi bên nhau khi buồn vui, em yêu nhé
Dù có biết đâu ngày sau
Dù chẳng mấy ai ngờ mai thế nào
Anh với em chung lối đi về
Buồn đau hóa những cánh bướm trắng bay đến nơi chân trời
Từng ngày qua sẽ mãi trong lòng ta
Dù cho sông trôi xa, dù cho cây héo gầy
Thì tình anh luôn trao về riêng em
Sóng có lúc đến nhưng rồi cũng sẽ tan
Chẳng bao giờ mình lại cách xa thêm một lần
Từng đêm thâu anh mơ về tình yêu chúng mình
Nguyện mãi luôn luôn chỉ có mình em.”

- Sao vậy, anh hát không hay nên em khóc đấy à? - Quang dừng xe lại bên lề đường quay người lại nhìn tôi hoảng hốt.

Lúc này tôi đã không thể kìm nén được nữa. Dưới đôi kính râm là cặp mắt tràn đầy nước mắt. Tôi ghen ngào không nói mà chỉ lắc đầu. Quang không tin, anh bỏ khâu trang và chiếc kính của tôi ra đưa tay gạt nước mắt.

- Anh xin lỗi, chỉ là một bài hát thôi mà! Đừng khóc nữa được không?

- ...

- Thôi, em khóc thế này anh lại thấy mình có lỗi đấy, nín đi, rồi chúng ta đi một đoạn nữa đến trang trại bò sữa Long Thành sẽ dừng lại nghỉ...

- Em... Em... Em có thể ôm anh một lúc được không, anh quay người lên đi! - Tôi vẫn nói trong giọng nức nhen.

Quang hơi bất ngờ nhưng anh vẫn xoay người lên như tôi yêu cầu. Chẳng nghĩ ngợi gì nữa, tôi ôm lấy Quang từ phía sau và khóc òa lên to hơn trên vai anh. Quang im lặng không nói thêm câu nào mặc cho tôi khóc.

Tôi hận Đỗ Hùng, tôi hận anh ấy. Sao lại bỏ rơi tôi, sao đẩy tôi đến đây để tôi lại làm đau một người khác như thế này. Tôi chẳng còn nghĩ được gì nữa, rõ ràng ôm Quang khóc mà đầu óc tôi tràn ngập về Đỗ Hùng, tràn ngập hình ảnh của anh ấy trong đầu, trong tim và trong những giọt nước mắt đau khổ.

- Anh ấy cũng từng chở em đi chơi và hát cho em nghe như thế này. Anh ấy cũng đã từng hát và nói rằng sẽ yêu em mãi mãi... Cái gì mà mãi mãi chứ. Em không cần mãi mãi, em chỉ cần mỗi ngày anh ấy yêu em thêm một chút, quan tâm đến em thêm một chút... Nhưng đổi lại, em nhận được gì. Suốt hai năm bên nhau em cứ nghĩ mình sẽ giữ chân được người đào hoa như anh ấy... Nhưng em không làm được... Em đau lắm, em chạy trốn đến đây cũng vì anh ấy... Em chỉ giỏi làm người khác tổn thương mà không thể nào làm anh ấy đau lòng một lần vì em. Em sống chết như thế nào anh ấy cũng mặc... Anh nói xem, nói xem em phải làm gì bây giờ...

Vừa khóc nức nở tôi vừa nói, nói hết những suy nghĩ bị dồn nén trong lòng, đáng tiếc là không phải nói với Đỗ Hùng mà nói với Quang. Anh thích tôi, rõ ràng anh thích tôi vậy khi nghe những lời này của tôi anh sẽ đau lòng đúng không? Anh phải đau lòng, đau một lần để quên tôi còn hơn là chờ đợi tôi đáp lại.

Khóc chán chê rồi tôi rời khỏi người Quang, gạt nước mắt nước mũi xin lỗi rồi rút. Quang không nói gì, anh đưa khẩu trang và kính râm cho tôi đeo vào rồi đi thêm đoạn ngắn dừng lại ở trang trại bò sữa mà anh anh nói để ăn sáng và thưởng thức sữa tươi. Cả hai chúng tôi gần như không nói chuyện cho đến khi về đến nhà.

Bố mẹ và em trai Quang là những người mến khách và niềm nở. Cả nhà tiếp đón tôi và tạo cho tôi một cảm giác ấm cúng giống hệt như ở nhà mình. Sau bữa ăn bố tôi gọi điện rồi bảo tôi chuyển máy cho bố Quang nói chuyện, không biết cả hai nói những gì mà tôi thấy chú Sâm cười rất to, nói lớn tiếng:

- Chuyện của tụi trẻ tôi với ông chỉ biết quan sát thôi. Chúng nó đến được với nhau hay không còn ở duyên phận...

Bất giác tôi đưa mắt nhìn Quang và cũng thấy anh đang nhìn lại mình, cả hai ngượng ngùng quay mặt đi chỗ khác.

Một hồi sau chú Sâm kết thúc cuộc nói chuyện với bố và đưa điện thoại cho tôi. Chú hỏi:

- Thế sáng nay hai đứa mấy giờ bắt đầu về.

- Dạ, 6 giờ ạ! - Tôi nhanh nhẩu trả lời.

- 6 giờ - Chú Sâm ngạc nhiên rồi quang sang Quang. - Con chở con bé đi từ Sài Gòn về Vũng Tàu hết gần 4 tiếng, mày đi rửa bò à con? - Nói xong chú lắc đầu rồi phá lên cười vui vẻ.

Quang lại liếc sang nhìn xem thái độ của tôi thế nào. Tôi muốn cười nhưng lại cố nhịn lại giả vờ không hiểu ý tứ của chú Sâm. Quang cũng thật là, chỉ nói chuyện với tôi qua điện thoại thôi. Tại sao có thể dễ dàng thích một người đến thế chứ?

Hôm ấy tôi được ngủ trong một căn phòng có cửa sổ mở ra khu vườn hoa phía sau nhà, Quang và em trai ngủ nhường phòng cho tôi nên ngủ ngoài chiếc phản lớn ở phòng khách. Tôi không ngủ được, cứ nhìn mãi ra những khóm hoa ngoài cửa sổ. Dưới ánh trăng chênh chếch, mấy nụ hồng e ấp chưa kịp nở. Gió thổi nhẹ khiến vài cành hoa lay động, tiếng côn trùng lẫn vào trong tiếng gió rì rào... Nước mắt tôi không tự chủ được mà trào ra. Tôi khóc nhưng cố gắng cắn chặt răng, mím chặt môi lại để không thành tiếng.

Mở điện thoại ra đã gần 12 giờ đêm. Tay tôi run run bấm số của Đỗ Hùng, tôi đã xóa tên anh trong danh bạ nhưng số điện thoại của anh có chết tôi cũng không quên. Chuông đổ một hồi và Đỗ Hùng không nhắc máy, bây giờ đến điện thoại của tôi anh đã không thèm nghe nữa. Tôi còn nằm đây đau khổ làm gì?

Khó khăn lắm rồi tôi cũng tự ru mình ngủ được. Sáng sớm hôm sau Quang và tôi đi thăm biển Vũng Tàu. Chúng tôi đã cùng nhau leo một trăm ba mươi ba bậc trèo lên cánh tay của tượng Chúa Ki-tô, bức tượng cao ba mươi hai mét và nhìn thẳng ra biển.

Đứng ở trên cao ngắm cảnh và tận hưởng ngắm nhìn một bầu trời xanh ngắt, một mặt biển bao la rộng lớn, tôi ngẩng mặt lên trời và hứng những tia nắng đang chiếu xuống người mình một cách khoan khoái nhất.

Bất chợt Quang đứng bên cạnh và nắm nhẹ một bàn tay tôi, anh nói nhỏ nhưng đủ để tôi nghe thấy.

- Hôm qua em lại khóc đúng không? Mắt lại sưng lên giờ mới đỡ kia kìa!

Tôi im lặng không biết trả lời thế nào.

- Hạ Vũ, nếu em nói tốt nghiệp xong sẽ vào Sài Gòn sống và làm việc thì nhất định anh sẽ đợi em. Trong vòng một năm nữa anh tin là mình sẽ mang lại cho em hạnh phúc.

Quay sang nhìn Quang, tôi nhận ra vẻ mặt chân thành và ánh mắt nồng nàn của anh. Tôi tránh ánh mắt ấy và đáp lại:

- Mấy hôm nữa em sẽ đi Đà Lạt, em muốn ở một mình để suy ngẫm mọi chuyện. Khi nào trở lại Sài Gòn để bay về Đà Nẵng với anh chị em, em sẽ có câu trả lời cho anh.

Tôi cũng không giật tay mình ra khỏi tay Quang, trái tim tôi chỉ cảm thấy bình yên khi đón nhận cái nắm tay ấy ngoài ra không có cảm giác hồi hộp, run rẩy như khi ở gần Đỗ Hùng. Chúng tôi cứ như thế, đứng trên độ cao ba mươi hai mét ấy mà nhìn về hướng biển bao la xanh thẳm với hai luồng suy nghĩ miên man.

7. Chương 7: Kỷ Niệm Là Một Chuỗi Nước Mắt

Khi bạn yêu một người, bạn sẽ nương theo tâm trạng của người đó mà vui, buồn. Nhưng khi bạn ghét một người hay bạn hoàn toàn không yêu người đó thì tâm trạng người đó thế nào cũng không làm ảnh hưởng đến bạn. Nhưng tại sao đôi lúc bạn vẫn cảm thấy có chút đắng lòng, xót xa... Phải chăng vì mình mà người đó mới trở nên khổ sở như vậy?

Quang đưa tôi về nhà chị họ tôi ở quận Gò Vấp gần với sân bay Tân Sơn Nhất. Thấy tôi, chị Loan giọng vui mừng hồ hởi:

- Hạ Vũ, con nhỏ này! Lâu lắm mới gặp, sao nhìn gầy đi thế này.
- Đạo này em ăn nhiều lắm mà trông gầy hả chị? – Tôi cười đáp.
- Gầy hơn so với hai năm trước chị gặp em. Vào đi. Đây là bạn em hả? Tên gì?

Sực nhớ ra Quang đang xách đồ đi bên cạnh tôi liền quay sang anh giới thiệu:

- Đây là anh Quang, con trai của bạn bố em. Còn đây là chị Loan, chị họ em.
- Con trai của bạn bố em, thế có phải bạn em không? - Chị Loan nháy mắt.
- Thì là bạn em luôn. Chị vẫn thích trêu em nhỉ? Sắp lấy chồng rồi còn... - Tôi bĩu môi với chị.

Chị Loan hơn tôi ba tuổi, học đại học ở Sài Gòn và được giữ lại trường làm giảng viên. Anh Lương chồng sắp cưới là bạn học với chị quê ở Đà Nẵng. Đây là lần thứ hai tôi gặp anh nên rất nhanh chóng trở nên thân quen.

Quang ở lại ăn cơm tối cùng chúng tôi sau đó xin phép ra về. Tiễn Quang ra cửa tôi dặn dò.

- Anh về cẩn thận đấy! Lúc này uống bia với anh rể em có làm sao không?
- Uống ít thôi mà... - Quang ngập ngừng – Cảm ơn tối qua đã cho anh ngủ cùng phòng.

Tôi phá lên cười:

- Chỉ là ngủ cùng phòng, làm gì mà phải cảm ơn. Anh bỏ việc làm xe ôm cho em hai ngày nay em còn chưa kịp cảm ơn ấy chứ.
- Vậy sáng thứ bảy anh đón em rồi về Vũng Tàu nhé! Bố mẹ anh rất muốn gặp em.

Tôi chưa kịp trả lời Quang thì có điện thoại của bố gọi đến. Bố hỏi đã đến nơi chưa và đi đường có mệt không? Khi bố biết Quang đón tôi và đang đứng nói chuyện cùng tôi bố rất vui, dặn dò thêm vài câu rồi dập máy. Tôi cất điện thoại và gật đầu đồng ý với Quang chuyện đi Vũng Tàu.

Ba ngày sau tôi bị chị Loan kéo đi khắp các cửa hàng để sắm đủ mọi thứ chuẩn bị cho lễ cưới và gia đình nhỏ sau hôn nhân của chị. Nhìn chị rất hạnh phúc, đôi mắt chị ánh lên một niềm vui mà bất kỳ ai cũng dễ dàng nhận ra. Yêu nhau bốn năm và kết thúc là một đám cưới, người con gái nào chẳng mong chờ điều ấy.

Tôi nhớ Đỗ Hùng, nỗi nhớ cứ len lỏi trong lòng làm trái tim nhỏ bé của tôi đau thắt lại. Tôi đã rất cố gắng để không phải một mình, chỉ vì khi ở một mình tôi rất hay bị rơi vào tình trạng khủng hoảng, vô thức mà bấm số gọi cho anh, chỉ cần nghe thấy giọng anh là đủ. Thế nhưng tôi đã làm được, hơn mười ngày rồi tôi để anh được tự do.

Nhìn chị Loan đang hạnh phúc thử váy cưới, tôi bỗng nhận ra đã không biết bao nhiêu lần mơ thấy mình mặc váy cô dâu và Đỗ Hùng là chú rể đứng bên.

Gần ngày kỷ niệm hai năm yêu nhau, tôi có đề nghị Đỗ Hùng cùng nhau đi chụp một album ảnh lưu niệm nhưng anh đã từ chối. Khi tôi giận dỗi và nói anh không yêu tôi thì anh mới nhún mình bảo xem xét. Chỉ

tiếc rằng cách này kỷ niệm một tháng thì Đỗ Hùng đã nói lời chia tay, giấc mơ mặc váy cưới của tôi đã tan biến như hạt bụi mỏng manh bay trong gió.

Ba đêm ở nhà chị Loan, hai chị em tôi rủ rủ tâm sự với nhau nhiều chuyện. Khi chị hỏi tôi về Đỗ Hùng, tôi im lặng nghe tim mình nhức nhối:

- Chúng em chia tay rồi! Anh ấy không yêu em nữa.
- Nó có người khác à? – Chị tôi hơi bất ngờ.
- Em không biết nhưng em nghĩ là không. Chỉ cảm nhận thấy đúng là tình yêu cứ nhạt dần đi, nhiều nghi ngờ, nhiều cãi vã... thời gian đã làm cả hai thay đổi.
- Không thể quay lại à? Hai đứa cũng hay giận nhau nói chia tay mà.
- Không, là em, em hay nói chia tay nhưng em làm không được. Anh ấy nói lần này là lần thứ hai và rất quyết tâm. Anh ấy không gặp em, không nhắn tin lại, em gọi đến anh ấy chỉ nghe mà không trả lời. Nhật ký em viết từ lúc em gặp anh ấy em cắt ra để anh ấy đọc nhưng rồi anh ấy trả lại. Em đau khổ suốt ba tuần tìm cách níu kéo nhưng vô ích... Em... em... - Giọng của tôi bắt đầu nghẹn lại, tôi không thể kìm chế được nữa.

Nỗi đau, nỗi đau cuộn trào lên và tôi òa khóc. Tiếng khóc tôi đã kìm nén suốt từ hôm vào Sài Gòn đến giờ. Chị Loan xoay người qua ôm tôi dỗ dành:

- Thôi, khóc xong rồi quên thôi em. Chuyện đã vậy rồi thì đợi xem, có duyên thì tìm lại được nhau, vô duyên thì phải buông tay em à.
- Em buông, em chấp nhận buông rồi... Nhưng em mệt mỏi quá. Sẽ chẳng có ai có thể yêu em hay làm em yêu được nữa đâu. Em thực sự muốn ngủ một giấc và tỉnh dậy thì quên đi tất cả.

Mặc cho nước mắt tuôn rơi, tối hôm ấy tôi đã khóc cho vơi đi nỗi nhớ nhưng Đỗ Hùng ở trong lòng. Sáng dậy nhìn điện thoại có đến hơn mười tin nhắn của Lâm Hùng và của Quang, tôi đọc qua nhưng không nhắn lại cho ai cả.

Tối khóc nhiều quá nên sáng dậy mắt tôi sưng húp. Ba tuần đầu chia tay mắt tôi luôn ở tình trạng này nên phải lấy khăn ẩm chườm quanh mắt cho cục sưng xẹp dần đi. Quang đến đón tôi giật mình hỏi:

- Em hành hạ đôi mắt của mình kiểu gì mà đỏ tấy thế kia?
- Chắc đau mắt đấy, anh đừng nhìn. – Nói rồi tôi đeo kính râm và khẩu trang vào, đội mũ bảo hiểm và lên xe máy cùng Quang rong ruổi về Vũng Tàu.

Trời nắng nên chúng tôi xuất phát từ Sài Gòn lúc 6 giờ sáng. Khi Quang cho xe rẽ vào đường Xa lộ Hà Nội anh bảo tôi lấy chiếc Ipod trong túi áo khoác và cắm tai nghe vào mỗi người một bên cùng nghe nhạc. Trong danh sách bài hát toàn nhạc của Tuấn Hưng, không biết là Quang cố tình hay sao mà toàn là những bài hát thất tình và buồn đau của chàng ca sĩ này.

Khi xe rẽ phải để vào đường chỉ dẫn đi Vũng Tàu thì tôi trêu:

- Anh yêu Tuấn Hưng à? Sao chỉ toàn là bài hát của ca sĩ này vậy.

Quang cười:

- Đạo này anh thấy hợp tâm trạng nên thích nghe thôi.
- Tâm trạng? Em chẳng thích nghe anh này hát nữa đâu. Hay là anh hát cho em nghe đi.
- Nhưng đang đi đường.
- Vào đường này ít xe, có ồn ào gì đâu. Hát được thì hát cho em nghe. – Tôi tiếp tục đùa.

Ai ngờ Quang làm thật:

- Được, vậy anh hát bài Vãn nhớ của Tuấn Hưng cho em nghe nhé!

Rồi Quang bảo tôi tháo tai nghe của tôi ra, Quang vẫn đeo một bên tai nghe, bấm đến bài hát anh muốn và bắt đầu cất lời hát, đủ để tôi nghe rất giọng giọng hát trầm khàn của anh.

“Tình chiều buồn lang thang bước trên con đường,

Lặng nhìn mùa thu đưa lá rơi bên thềm.

Một mình thương nhớ ai, không gian như hoang vu.

Một tình yêu giá băng, yêu đơn phương mình tôi.

Nàng đẹp như ngôi sao sáng cao trên trời.

Nụ cười xinh tươi sáng như hoa hướng dương.

Lạnh lùng em bước qua, muôn hoa tươi trông theo

Còn lại anh ngất ngây trong cơn mơ mình anh.

Một cuộc tình mà mình dành riêng cho em,

Dù năm tháng trôi qua vẫn còn đây

Biết yêu em, thương em, mong em trong trái tim,

Nhưng không thể nói lên anh yêu em.

Hãy bước đi và đừng nghĩ suy,

Dù cho em không cần anh nhưng anh vẫn cần em,

Dù em ra đi thật xa, thật xa giấc mơ của anh.

Anh thầm giữ trong con tim bóng dáng của em.

Sẽ mãi mơ về em, hỡi em.

Tình yêu trong mơ của anh, anh thầm mong một lần...”

- Đừng hát nữa, em xin anh đừng hát nữa! Xin anh! - Tôi gần như đã sắp khóc và yêu cầu Quang dừng bài hát lại.

Tự nhiên tôi cảm thấy buồn vô hạn. Tôi không yêu Quang, sao nghe Quang hát tôi cũng cảm thấy đau và buồn như vậy chứ. Hay vì tôi mới chia tay, bài hát làm tôi nhớ Đỗ Hùng. Tôi nhớ anh ấy, tôi nhớ lần đi cùng nhau cùng bằng xe máy lên Tam Đảo chơi, Đỗ Hùng cũng hát cho tôi nghe như thế này. Chỉ khác là lúc đó chúng tôi đang yêu nhau, tâm trạng tôi đang rất hạnh phúc và vui vẻ. Đỗ Hùng đã vừa lái xe vừa hát tặng tôi bài Dù thế nào đi nữa – Cao Thái Sơn. Anh ấy đã nói với tôi rằng đó chính là điều anh muốn gửi đến tôi:

“Dù một mai khi mùa đông không về trên lối cũ

Mãi tin rằng mình luôn kề bên nhau nhé em

Vì hờn ghen không làm anh với em chia đôi

Tình chúng ta đâu như trò vui

Mãi bên nhau khi buồn vui, em yêu nhé

Dù có biết đâu ngày sau

Dù chẳng mấy ai ngờ mai thế nào

Anh với em chung lối đi về

Buồn đau hóa những cánh bướm trắng bay đến nơi chân trời

Tình ngày qua sẽ mãi trong lòng ta

Dù cho sông trôi xa, dù cho cây héo gầy
Thì tình anh luôn trao về riêng em
Sóng có lúc đến nhưng rồi cũng sẽ tan
Chẳng bao giờ mình lại cách xa thêm một lần
Từng đêm thâu anh mơ về tình yêu chúng mình
Nguyện mãi luôn luôn chỉ có mình em.”

- Sao vậy, anh hát không hay nên em khóc đấy à? – Quang dừng xe lại bên lề đường quay người lại nhìn tôi hoảng hốt.

Lúc này tôi đã không thể kìm nén được nữa. Dưới đôi kính râm là cặp mắt tràn đầy nước mắt. Tôi ghen ngào không nói mà chỉ lắc đầu. Quang không tin, anh bỏ khẩu trang và chiếc kính của tôi ra đưa tay gạt nước mắt.

- Anh xin lỗi, chỉ là một bài hát thôi mà! Đừng khóc nữa được không?

- ...

- Thôi, em khóc thế này anh lại thấy mình có lỗi đấy, nín đi, rồi chúng ta đi một đoạn nữa đến trang trại bò sữa Long Thành sẽ dừng lại nghỉ...

- Em... em... em có thể ôm anh một lúc được không, anh quay người lên đi! –

Tôi vẫn nói trong giọng nấc nghẹn.

Quang hơi bất ngờ nhưng anh vẫn xoay người lên như tôi yêu cầu. Chẳng nghĩ ngợi gì nữa, tôi ôm lấy Quang từ phía sau và khóc òa lên to hơn trên vai anh.

Quang im lặng không nói thêm câu nào mặc cho tôi khóc.

Tôi hận Đỗ Hùng, tôi hận anh ấy. Sao lại bỏ rơi tôi, sao đẩy tôi đến đây để tôi lại làm đau một người khác như thế này. Tôi chẳng còn nghĩ được gì nữa, rõ ràng ôm

Quang khóc mà đầu óc tôi tràn ngập về Đỗ Hùng, tràn ngập hình ảnh của anh ấy trong đầu, trong tim và trong những giọt nước mắt đau khổ.

- Anh ấy cũng từng chở em đi chơi và hát cho em nghe như thế này. Anh ấy cũng đã từng hát và nói rằng sẽ yêu em mãi mãi... Cái gì mà mãi mãi chứ. Em không cần mãi mãi, em chỉ cần mỗi ngày anh ấy yêu em thêm một chút, quan tâm đến em thêm một chút... Nhưng đổi lại, em nhận được gì. Suốt hai năm bên nhau em cứ nghĩ mình sẽ giữ chân được người đào hoa như anh ấy... Nhưng em không làm được... Em đau lắm, em chạy trốn đến đây cũng vì anh ấy... Em chỉ giỏi làm người khác tổn thương mà không thể nào làm anh ấy đau lòng một lần vì em. Em sống chết như thế nào anh ấy cũng mặc... Anh nói xem, nói xem em phải làm gì bây giờ...

Vừa khóc nức nở tôi vừa nói, nói hết những suy nghĩ bị dồn nén trong lòng, đáng tiếc là không phải nói với Đỗ Hùng mà nói với Quang. Anh thích tôi, rõ ràng anh thích tôi vậy khi nghe những lời này của tôi anh sẽ đau lòng đúng không? Anh phải đau lòng, đau một lần để quên tôi còn hơn là chờ đợi tôi đáp lại.

Khóc chán chê rồi tôi rời khỏi người Quang, gạt nước mắt nước mũi xin lỗi rồi rít. Quang không nói gì, anh đưa khẩu trang và kính râm cho tôi đeo vào rồi đi thêm

đoạn ngắn dừng lại ở trang trại bò sữa mà anh nói để ăn sáng và thưởng thức sữa tươi. Cả hai chúng tôi gần như không nói chuyện cho đến khi về đến nhà.

Bố mẹ và em trai Quang là những người mến khách và niềm nở. Cả nhà tiếp đón

tôi và tạo cho tôi một cảm giác ấm cúng giống hệt như ở nhà mình. Sau bữa ăn bố tôi gọi điện rồi bảo tôi chuyển máy cho bố Quang nói chuyện, không biết cả hai nói những gì mà tôi thấy chú Sâm cười rất to, nói lớn tiếng:

- Chuyện của tụi trẻ tôi với ông chỉ biết quan sát thôi. Chúng nó đến được với nhau hay không còn ở duyên phận...

Bất giác tôi đưa mắt nhìn Quang và cũng thấy anh đang nhìn lại mình, cả hai ngượng ngùng quay mặt đi chỗ khác.

Một hồi sau chú Sâm kết thúc cuộc nói chuyện với bố và đưa điện thoại cho tôi.

Chú hỏi:

- Thế sáng nay hai đứa mấy giờ bắt đầu về.

- Dạ, 6 giờ ạ! – Tôi nhanh nhẩu trả lời.

- 6 giờ - Chú Sâm ngạc nhiên rồi quang sang Quang. – Con chở con bé đi từ Sài Gòn về Vũng Tàu hết gần 4 tiếng, mà đi rùa bò à con? – Nói xong chú lắc đầu rồi phá lên cười vui vẻ.

Quang lại liếc sang nhìn xem thái độ của tôi thế nào. Tôi muốn cười nhưng lại cố nhịn lại giả vờ không hiểu ý tứ của chú Sâm. Quang cũng thật là, chỉ nói chuyện với tôi qua điện thoại thôi. Tại sao có thể dễ dàng thích một người đến thế chứ?

Hôm ấy tôi được ngủ trong một căn phòng có cửa sổ mở ra khu vườn hoa phía sau nhà, Quang và em trai ngủ nhường phòng cho tôi nên ngủ ngoài chiếc phản lớn ở phòng khách. Tôi không ngủ được, cứ nhìn mãi ra những khóm hoa ngoài cửa sổ. Dưới ánh trăng chênh chếch, mấy nụ hồng e ấp chưa kịp nở. Gió thổi nhẹ khiến vài cành hoa lay động, tiếng côn trùng lẫn vào trong tiếng gió rì rào... Nước mắt tôi không tự chủ được mà trào ra. Tôi khóc nhưng cố gắng cắn chặt răng, mím chặt môi lại để không thành tiếng.

Mở điện thoại ra đã gần 12 giờ đêm. Tay tôi run run bấm số của Đỗ Hùng, tôi đã xóa tên anh trong danh bạ nhưng số điện thoại của anh có chết tôi cũng không quên. Chuông đổ một hồi và Đỗ Hùng không nhắc máy, bây giờ đến điện thoại của tôi anh đã không thèm nghe nữa. Tôi còn nằm đây đau khổ làm gì?

Khó khăn lắm rồi tôi cũng tự ru mình ngủ được. Sáng sớm hôm sau Quang và tôi đi thăm biển Vũng Tàu. Chúng tôi đã cùng nhau leo một trăm ba mươi ba bậc trèo lên cánh tay của tượng Chúa Ki-tô, bức tượng cao ba mươi hai mét và nhìn thẳng ra biển.

Đứng ở trên cao ngắm cảnh và tận hưởng ngắm nhìn một bầu trời xanh ngắt, một mặt biển bao la rộng lớn, tôi ngẩng mặt lên trời và hứng những tia nắng đang chiếu xuống người mình một cách khoan khoái nhất.

Bất chợt Quang đứng bên cạnh và nắm nhẹ một bàn tay tôi, anh nói nhỏ nhưng đủ để tôi nghe thấy.

- Hôm qua em lại khóc đúng không? Mắt lại sưng lên giờ mới đỡ kia kìa!

Tôi im lặng không biết trả lời thế nào.

- Hạ Vũ, nếu em nói tốt nghiệp xong sẽ vào Sài Gòn sống và làm việc thì nhất định anh sẽ đợi em. Trong vòng một năm nữa anh tin là mình sẽ mang lại cho em hạnh phúc.

Quay sang nhìn Quang, tôi nhận ra vẻ mặt chân thành và ánh mắt nồng nàn của anh. Tôi tránh ánh mắt ấy và đáp lại:

- Mấy hôm nữa em sẽ đi Đà Lạt, em muốn ở một mình để suy ngẫm mọi chuyện. Khi nào trở lại Sài Gòn để bay về Đà Nẵng với anh chị em, em sẽ có câu trả lời cho anh.

Tôi cũng không giạt tay mình ra khỏi tay Quang, trái tim tôi chỉ cảm thấy bình yên khi đón nhận cái nắm tay ấy ngoài ra không có cảm giác hồi hộp, run rẩy như khi ở gần Đỗ Hùng. Chúng tôi cứ như thế, đứng trên độ cao ba mươi hai mét ấy mà nhìn về hướng biển bao la xanh thẳm với hai luồng suy nghĩ miên man.

8. Chương 8: Đà Lạt Và Cuộc Gặp Không Hẹn Trước

Có những người tôi tha thiết muốn gặp thì lại không dễ dàng gì gặp được. Có những người chẳng mong chẳng đợi thì lại cứ đột ngột xuất hiện và muốn đảo lộn hết cuộc sống của tôi. Thế mới nói, mọi cuộc gặp

gỡ đều có lý do của nó. Chỉ cần chúng ta thay đổi một việc gì đó chậm đi vài giây, có thể thay đổi rất nhiều điều ở tương lai phía trước.

Đà Lạt chào đón tôi bằng một buổi sáng trong lành, gió thổi dịu nhẹ và se lạnh. Tôi khoác thêm một chiếc áo mỏng, xuống máy bay và thuê taxi về nhà bác tôi. Bác là anh trai của mẹ và hiện đang là giảng viên dạy trường Đại học Tổng hợp Đà Lạt. Đây cũng không phải lần đầu tiên tới thăm Đà Lạt bởi ngày còn nhỏ tôi đã được cho bố mẹ đến thăm bác hai lần. Đà Lạt vừa thân quen vừa gần gũi trong trí nhớ của tôi.

Xe vòng qua Hồ Xuân Hương rồi leo lên một con dốc nhỏ để vào khu nhà bác Thái, gần sát với nơi giảng dạy của bác. Nhìn đúng địa chỉ, tôi trả tiền taxi và bước xuống xe, vào sân gọi lớn tên hai bác.

- Bác Thái ơi! Bác Duyên ơi! Hai bác có nhà không ạ?

Bác Duyên chạy ra thấy tôi vui mừng lên tiếng:

- Hạ Vũ, cháu mới lên chơi hả? Con Loan đâu sao không đi cùng để một mình cháu đi thế này?

Tôi xách đồ theo bác vào nhà:

- Chị Loan bận chuẩn bị đám cưới, cháu mang thiệp mời lên gửi hai bác hộ chị bác ạ.

- Ủa, vậy hả? Thế cháu định ở lại chơi lâu không rồi về Đà Nẵng dự đám cưới.

- Cháu dự định thứ tư sẽ về Sài Gòn rồi tối thứ năm bay về Đà Nẵng với vợ chồng chị Loan luôn. - Tôi đặt túi đồ xuống sân nhà và ngồi xuống ghế.

- Được rồi, ở đây chơi mấy ngày thì lát nữa chị Thảo đi học về bác bảo chiều nay và chiều mai chị dẫn cháu đi thăm quan Đà Lạt nha! Bác trai đi dạy trưa mới về, cháu cứ ngồi chơi, bác đi chợ nghe!

Bác chỉ cho tôi một phòng trống để cất đồ và nghỉ ngơi nhưng tôi không cảm thấy mệt. Tôi men theo con đường nhỏ đi ra khu vườn phía sau của nhà bác. Đây là khu vườn ngày bé đến chơi tôi rất thích với đủ loại hoa và rau xanh. Khu vườn có vẻ nhỏ đi vì ở giữa bác tôi đã dựng lên một cái chòi nhỏ. Bên trong có một bộ bàn ghế bằng mây và một chiếc võng nhỏ để nằm nghỉ mát, hóng gió.

Tôi vui mừng chạy lại, ngả mình lên võng và nằm tận hưởng bầu không khí lãng mạn này ở Đà Lạt. Tiết trời se lạnh giữa tháng sáu thật không có gì tả được.

Lần trước cùng Đỗ Hùng lên Tam Đảo du lịch, cũng tiết trời se lạnh giống thế này hai chúng tôi đã nắm tay nhau leo lên tháp truyền hình cao nhất ngắm cảnh. Anh đã hôn tôi giữa cảnh trời đất bao la tươi đẹp ấy, đã khiến tôi cảm thấy mình hạnh phúc và được yêu thương như thế nào. Nhưng mọi chuyện qua rồi, sao tôi cứ lớn vồn nhớ anh ấy đến thế.

Lâm Hùng đột ngột gọi điện, tôi vừa bắt máy cậu ấy đã rồi rít hỏi:

- Hạ Vũ, bạn đang ở đâu? Gần đây mình bận mấy kỳ thi nên không gọi điện hỏi thăm và nhắn tin thường xuyên được? Đi chơi vui không? Có ai đưa đi tham quan không hay lại thích tự một mình khám phá? Nhớ cẩn thận nhé, đừng để giống như hôm lên Sapa ngắm tuyết mình lo lắng đấy!

- Gì mà xem mình như trẻ con vậy. Mình đang ở nhà bác mình ở Đà Lạt, mấy ngày nữa về Đà Nẵng và cuối tuần trở lại Hà Nội.

- Ủ, về trước sinh nhật nhé. Tôi và Dũng lên kế hoạch cho sinh nhật của bạn rồi.

- Các ông thì có kế hoạch gì hay ho. Cứ đợi tôi về rồi tính. - Tôi châm chọc Lâm Hùng.

Chúng tôi nói chuyện thêm một lúc nữa rồi cúp máy. Nhắc đến hôm đi Sapa ngắm tuyết, đây là chuyến du lịch thứ mười mà tôi đi với nhóm bạn của Dũng. Đầu năm 2008 vừa rồi Sapa có một đợt rét đậm và tuyết rơi dày kín các con đường. Nhóm chúng tôi bắt đầu hành trình ngắm tuyết với cái lạnh âm độ.

Từ đầu năm 2008 vì câu nói của bố, tôi và Đỗ Hùng vốn đã có nhiều khúc mắc lại thêm cãi vã nên anh ấy hoàn toàn không quan tâm tôi đi đâu, làm gì, với ai. Đỗ Hùng nói tin tôi nhưng tôi không hiểu đó là tin tưởng hay là thiếu sự quan tâm nữa. Buồn chán, tôi muốn đi đâu đó cho đỡ phải suy nghĩ và đã chọn được điểm đến như ý mình.

Khi lên đến Sapa, mưa tuyết vẫn không ngừng rơi, tuyết rơi trắng xóa bám trên những cành cây, những nóc nhà, dọc đường đi nhìn thật đẹp. Cảnh chỉ được xem trong phim bây giờ xuất hiện trước mắt khiến ai cũng hưng phấn reo lên.

Hội bạn thi nhau chụp ảnh còn tôi thì lại thích đi lang thang một mình ngắm cảnh. Cứ mãi miết vừa đi vừa nghĩ đến lúc quay lại không thấy Dũng và nhóm bạn đâu làm tôi lo lắng cực độ. Tôi cố nhớ lại đường cũ men theo sườn núi để đi xuống, không xuất hiện một bóng người để tôi hỏi thăm cho đến khi người đầu tiên tìm thấy tôi là Lâm Hùng. Đáng lẽ ra người vui mừng chạy lại phải là tôi thì ngược lại, vừa nhìn thấy tôi Lâm Hùng chạy đến ôm chầm lấy tôi mà quan tâm:

- Hạ Vũ, tìm được bạn rồi. Có biết là tụi mình lo lắng như thế nào khi không thấy bạn không? Cứ nghĩ là mất tích ấy chứ.

- Mình cũng thế, lo quá! May mà bạn tìm thấy mình. - Tôi mừng rỡ.

- Đi thôi, chúng ta xuống núi không trời tối. - Lâm Hùng rời khỏi tôi và đưa tay ra - Nắm chặt tay mình nhé! Đừng để tuột tay đấy!

Tôi đưa bàn tay được đeo găng len cẩn thận của mình nắm lấy bàn tay đeo găng da của Lâm Hùng. Cậu ấy khê siết chặt bàn tay tôi lại, cùng tôi đi xuống núi. Hôm ấy tôi bị Dũng mắng ột trận vì dám tự tiện tách đoàn và dọa lần sau không cho tôi đi theo nữa. Lâm Hùng cười cười và đứng ra bên tôi ra mặt. Có lần Dũng bắt ngờ hỏi tôi:

- Bà có nhận ra là Lâm Hùng nó thích bà hay không?

- O... Cậu ấy có nói gì đâu mà ông lại nói vậy?

- Nó biết bà có người yêu rồi nên nó không dám nói, chứ hành động của nó ai nhìn vào chẳng thấy nó quan tâm đến bà như thế nào.

- Đừng nói bừa... Tôi chỉ xem cậu ấy là bạn giống ông thôi.

- Giống cái gì? Tôi chơi với bà hơn sáu năm rồi đấy. Dám so với thằng bạn chỉ quen hơn một năm hả? - Dũng giả giọng cợt nhả giả vờ trách mắng tôi.

Lên đại học các bạn thân trong nhóm bạn tám người hồi trung học bị giảm đi rất nhiều, mỗi người học mỗi trường lại ở cách xa nhau nên tôi chỉ duy trì thường xuyên với Dũng và Thanh. Thiên và Việt học Đại học Bách Khoa thì thỉnh thoảng tôi mới gặp. Quỳnh và An học đại học ở quê còn Minh thì du học tận Đài Loan.

Hạnh - cô bạn thân cùng xóm hơn một tuổi thì học tận trong Đà Nẵng. Hai người khác tôi cũng khá thân là Thành thì đi du học bên Nhật như đã nói. Hương thì không thi đậu, cô ấy ở nhà quản lý nhà hàng cùng với mẹ.

Tình bạn thời trung học là tình bạn đẹp nhất mà đến bây giờ chúng tôi vẫn duy trì được. Dù sau này có bao nhiêu tiền bạc, tôi cũng không mua lại được quãng thời thanh xuân đã trôi qua của mình. Không mua được tiếng cười hồn nhiên giữa bạn bè cùng trang lứa.

Đến trưa bác Thái và chị Thảo về. Bác tôi đi du học bên Nga mấy năm mới về nên lấy vợ muộn, sinh được mình chị Thảo giờ học lớp mười hai, chị kém tôi ba tuổi nhưng là con nhà bác. Hai bác và chị niềm nở hỏi thăm tôi công việc học hành, hỏi thăm sức khỏe của ông bà và bố mẹ tôi ở nhà.

Ăn xong chị Thảo hỏi tôi muốn đi đâu chị dẫn đi nhưng tôi cười trêu chị:

- Chị còn phải đi học thêm. Em lớn thế này rồi mà phải để cô gái chưa tròn mười tám dắt đi à?

- Chà, em nói chuyện vui quá! Sao em biết chị phải đi học thêm?

- Lớp mười hai bận lắm, đừng vì phải dẫn em mà bỏ học không tốt. Em có thể nói với bác gái, chị đừng lo, em cũng muốn tự đi một mình. Có taxi mà, lo gì.

Buổi chiều nắng nhẹ. Trời cao và trong xanh hơn. Tôi đến vườn hoa thành phố đi dạo và say sưa chụp những khóm hoa đang ưỡn mình khoe sắc. Thời tiết đẹp, không gian đẹp mà sao lòng tôi lại buồn quá đỗi.

Đây là nơi tôi mơ ước sẽ được đến cùng Đỗ Hùng một lần trong đời. Là nơi tôi muốn cùng anh tận hưởng không gian yên bình và tĩnh lặng. Nhưng hôm nay tôi chỉ có một mình, một mình giữa một thành phố và những gương mặt lạ xa. Cõi lòng như thất lạc nhưng tôi cố kìm nén để nước mắt mình không thể rơi thêm một lần nữa.

Thác Cam Ly nằm gần trung tâm Đà Lạt nên tôi chọn là điểm đến thứ hai. Đây là ngọn thác tuy không cao và hùng vĩ nhưng tôi lại thích vẻ dịu dàng thơ mộng của nó. Tôi bấm máy ảnh ở mọi góc chụp ngọn thác. Hải lòng với những gì mình chụp được, dạo chơi một vòng quanh thác và dừng lại nghỉ chân một lúc rồi ra về.

Trời đã về chiều, ánh mặt trời sắp tắt trông thật cô quạnh. Cảnh vật ở đây cũng nhuốm một màu buồn man mác. Khi về đến nhà tôi nghe có tiếng nói chuyện cười đùa từ trong phòng khách vọng ra. Tháo giày rồi xách ba lô đi vào, tôi thấy bác Thái đang ngồi tiếp chuyện với một người thanh niên quay lưng lại phía tôi. Chị Thảo ngồi bên cạnh mắt dán vào tivi không thèm chớp mắt. Tôi chưa kịp chào mọi người thì bác Thái đã thấy tôi và vẫy tay:

- Hạ Vũ về rồi hả? Mau vào đây ngồi chơi. Thầy Khải cũng là người Hà Nội mới vào đây công tác này.

"Thầy Khải? Cái tên nghe quen quen!". Tôi lẩm bẩm chưa kịp nhớ ra là ai thì người vừa được giới thiệu quay mặt lại. Chúng tôi đều bất ngờ vì đã nhận ra nhau. Thầy chính là thầy giáo dạy thay môn Tiếng Anh lớp tôi năm thứ ba và tôi cũng vừa mới hoàn thành bài thi cuối kỳ với điểm số tám.

- Thầy! Sao thầy lại ở đây?

- Là em. Hạ Vũ?

Thầy Khải và tôi cùng đồng thanh, cả hai bác nhận ra chúng tôi là người quen thì khá là vui vẻ.

- Thì ra em là thầy của Hạ Vũ ở trường đại học à?

- Dạ, em dạy thay cho cô giáo nghỉ để sáu tháng thôi. Cũng không chính thức là giảng viên ở lớp em ấy.

- Một ngày là thầy, cả đời là thầy. - Bác Thái cười nói.

- Dạ, đúng rồi ạ. Thế nào thì cũng là thầy. - Tôi nhấn mạnh lại câu nói của bác mà chỉ có tôi và Khải hiểu được hàm ý của câu nói này.

Trước kia khi gặp nhau ngoài cổng trường Khải thường bắt tôi gọi bằng anh, tôi ương bướng không chịu gọi nên toàn bị cốc đầu.

- Đã bảo trừ trong lớp ra không gọi tôi là anh. Tôi hơn em có bảy tuổi thôi.

- Dạ thưa thầy!

- Lại thầy. Gọi anh.

- Anh, thưa thầy! - Tôi nhất quyết không gọi.

Khải lại cốc nhẹ lên đầu tôi cái nữa.

- Em thật là bướng bỉnh.

Khải dạy thay nên anh đứng lớp tôi chỉ nửa học kỳ một và hết học kỳ hai năm thứ ba. Ngày đầu tiên đến lớp bọn con Mai, con Khuyên cứ rú lên như sắp gặp thần tượng phim truyền hình với bao lời đồn thổi về thầy giáo đẹp trai, độc thân.

Hiền và tôi đã có người yêu nên hoàn toàn đứng đờng trước sự kiện trọng đại ấy. Sau chuyện với Long, Mai buồn mất một tháng rồi lại vui vẻ trở lại, cứ thấy anh nào đẹp trai là lại giở thói cũ muốn cầm cửa nhưng chưa bao giờ thành công.

Sau hôm nói chuyện thổ lộ rõ với tôi. Tối hôm ấy Long đã nhắn tin luôn cho tôi với dòng chữ: "Hạ Vũ, mình nghĩ mình yêu bạn mất rồi!"

Tôi lo lắng nhắn tin lại: "Mình không nghĩ đến chuyện yêu đương lúc này. Nếu không có Mai thì mình còn không biết bạn là ai?"

“Nhưng từ lần đầu va vào bạn, mình đã biết là mình sẽ thích bạn rồi. Ngày mai mình sẽ nói rõ với Mai.”

“Bạn không yêu Mai thì cũng đừng có lôi mình vào, mình không muốn tình bạn của bọn mình bị ảnh hưởng. Bye!”

Tôi bực mình tắt điện thoại nhưng trong lòng rất lo lắng không biết ngày mai Long sẽ nói gì. Đúng như đã nói, Long tìm gặp Mai ngay cửa lớp và nói chuyện. Trước khi rời đi Long nhìn tôi với ánh mắt buồn buồn. Mai thì bước vào ủ rũ, đau khổ nhìn tôi khiến tim tôi đập thình thịch như người mắc lỗi. Vớ vẩn, tôi có làm gì sai đâu. Long thích ai tôi đâu có kiểm soát được. Làm ơn đừng nổi điên Mai nhé!

Mai gục mặt xuống bàn, tôi tưởng nó khóc vội hỏi:

- Sao thế, cậu ta nói gì mà buồn vậy?

- Cậu ta nói không yêu tao và đang yêu đơn phương người khác. Còn nói tao rõ ràng chỉ thích chinh phục chứ không phải thích thú gì cậu ấy. Hừm... Thực ra thì hồi cấp ba tao cũng có hay đùa cợt trêu chọc mấy anh đẹp trai, nhưng với cậu ta... Tao nghĩ tao thích thật mà. Cậu ta còn nói... dù người kia không đáp lại nhưng vẫn theo đuổi đến cùng. Trời! Đứa con gái nào ngu ngốc từ chối Long vậy?

Vừa nói Mai lại vừa đập đầu xuống bàn cái rụp. Chuyện đến tai Hiền và Khuyên thế là Mai bị hai đứa nó sặc ột bài. Cần gì hoa đã có chủ! Cỏ non thiếu gì mà phải ăn cỏ úa! Cần gì phải đau khổ vì người không yêu mình... Đủ các thể loại tâm lý hai nàng ấy cóp được từ trên mạng đều nhét vào đầu Mai. Tôi thở dài, giá ngày xưa tôi cũng lên mạng nghiên cứu cái kiểu bác sĩ tâm lý này thì đã không đau khổ vì Việt lâu như vậy.

Chỉ có điều tôi chẳng thể mở lòng với Long. Cậu ấy theo đuổi tôi bằng cách nhắn tin, gọi điện hẹn gặp một thời gian không được đành bỏ cuộc. Hết học kỳ hai Long bỏ học để ôn thi kiến trúc. Đấy mới là trường cậu ấy mơ ước. Bức tranh Long vẽ tôi, tôi vẫn còn giữ. Chỉ có điều từ cái hôm cuối cùng gặp cậu ấy ở cổng trường và hét vào mặt cậu ấy rằng tôi không yêu bạn, một chút cũng không thì tôi không gặp lại Long nữa. Bí mật này tôi vẫn giữ lại cho riêng mình không nói ra cùng ai.

Tiếng Khải vang lên cắt ngang dòng hồi tưởng của tôi.

- Hạ Vũ, nghĩ gì mà ngồi đần người ra thế kia?

- Dạ, em... em đang nghĩ xem thầy làm gì ở Đà Lạt này mà trùng hợp thế. - Tôi bịa ra một lý do.

- Bố tôi là bạn thầy Thái bên Nga. Tôi vào trường Tổng hợp công tác một tuần tiện ghé thăm thầy.

- À, vậy thầy ngồi chơi nhé! Em vào bếp giúp bác Duyên nấu cơm.

Tôi xin phép đứng dậy rồi vào bếp giúp bác gái. Khải ở lại ăn cơm tối cùng chúng tôi. Đến khi Khải xin phép đứng dậy ra về thì bác Duyên lại bảo tôi tiễn anh, hai người cùng ở Hà Nội chắc có nhiều chuyện để nói.

Khi chỉ còn hai người, Khải thay đổi luôn cách xưng hô:

- Anh rất bất ngờ. Em đi du lịch một mình à? Bạn trai đâu mà để em lang thang thế này không sợ mất?

- Em thích đi thì đi ai quản. Thầy quan tâm làm gì?

- Em biết anh lúc nào cũng quan tâm đến em? - Khải dừng lại vài giây. - Như một người em gái.

- Dạ biết! Thầy quan tâm đến em quá nên các bạn gái tưởng em quyến rũ thầy và khiến em thành tâm điểm của sự chú ý đấy. Đến điểm số môn Tiếng Anh của em cũng bị đem ra bàn tán.

- Thực lực thế nào em nhận được thế ấy. Em cũng sợ lời dèm pha à?

- Tất nhiên em không sợ. Nếu sợ em đã chẳng dám nói chuyện với thầy.

- Lại thầy! Anh không dạy em nữa. Gọi anh đi!

- Thầy không nghe bác Thái nói à: Một ngày là thầy, cả đời là thầy. - Tôi lè lưỡi trêu chọc.

- Anh không muốn cả đời làm thầy em! - Khải nhún vai. - Anh muốn vị trí khác.

- Anh trai em á? Đừng có mơ. Em không thích anh trai!
- Chẳng nhẽ em thích tôi là bạn trai hay là người yêu của em?
- Ấy, đừng đùa thầy ơi! Đơn giản là thầy thôi! Sao lúc nào thầy cũng thích chọc em nổi điên nhỉ? Gần đây em không có tâm trạng đâu. Tạm biệt thầy nhé!

Tôi đẩy Khải ra khỏi cánh cổng sắt rồi đóng lại, chạy biến vào nhà. Tôi chỉ muốn trốn đi để được một mình yên tĩnh suy nghĩ. Sao đi đâu cũng gặp phải mấy người cứ thích đùa cợt hoặc có tình ý gì với tôi thế này?

Đã Lát bắt đầu chuyển mình về đêm. Không khí lạnh tràn xuống khiến tôi co rúm người cuộn tròn vào chăn. Một tuần rồi tôi không sờ vào cuốn nhật ký. Hai tuần rồi tôi không viết gì vào trong đó. Bốn năm rồi tôi dừng sáng tác thơ và truyện. Tâm hồn tôi đang ngày một chai sạn và lạnh giá. Tôi cần lắm một bờ vai, một vòng tay có thể sưởi ấm ỉn lúc này. Tôi sẽ phải quên Đỗ Hùng thật sao? Quên sao lại khó khăn đến thế!

9. Chương 9: Kỷ Niệm Đã Từng Là Chuối Ngày Hạnh Phúc

Điều đau đớn nhất sau khi chia tay là những kỷ ức về những tháng ngày hạnh phúc cứ theo đuổi và dày vò trái tim tôi thốn thức. Người ta có thể khóc vì những vết thương lòng, cũng có thể khóc khi phải chịu đựng nỗi đau quá lớn... Nhưng còn tôi, tôi khóc vì mình đã từng được yêu, khóc vì mình đã từng có biết bao niềm vui và khóc vì vẫn còn yêu người yêu cũ.

Tôi gặp Đỗ Hùng vào một ngày đặc biệt, đó là ngày Valentine – 14/02/2006. Năm đó tôi đang là sinh viên năm thứ nhất. Trong khi bạn bè háo hức lên kế hoạch đi chơi trong ngày lễ tình yêu thì tôi lại ở nhà, gấp bì mẫu hộp thuốc cho anh Khánh.

Anh Khánh là một ông chủ lớn chuyên kinh doanh các mặt hàng dược phẩm. Công ty nhập nguyên liệu từ nước ngoài về ký hợp đồng với các công ty Dược ở các tỉnh để sản xuất thuốc.

Ngôi nhà tôi đang ở 50m2 gồm có bốn tầng. Tầng một anh tôi dùng làm văn phòng. Tầng hai toàn bộ là kho thuốc. Tầng ba là một phòng được chia đôi vách ngăn dành cho nhân viên phiên dịch và Giám đốc làm việc. Phòng của tôi cũng nằm trên tầng ba. Tầng bốn là phòng riêng của anh chị tôi và bếp nấu ăn cùng phòng giặt, sân phơi. Ngôi nhà vừa là công ty vừa là nhà riêng của anh chị nên khi tôi ở chung thì được một dành ột phòng. Anh chị tôi là rất trẻ trung và hiện đại nên việc sống chung không có gì khó khăn. Bé An con trai của anh chị năm nay tròn hai tuổi và rất quấn quýt với tôi.

Vừa gấp hộp thuốc tôi vừa nghe thấy anh Khánh hỏi chị Vân:

- Em hẹn Hùng bao giờ đến nhận việc? Gần đây có một số đơn hàng anh cần phiên dịch gấp mà chưa xem qua được.

- Cậu ấy hẹn hai giờ chiều, cũng sắp qua rồi đấy!

Anh Luân, một người phụ trách mảng kinh doanh ngồi gần lên tiếng:

- Cậu này nghe nói là con cháu của sếp lớn một công ty dược, chán làm ăn bên ngoài muốn ổn định nên mới được giới thiệu vào đây.

- Em còn nghe nói độc thân, lãng tử lắm đấy! Hôm nọ phỏng vấn trông thế nào hả chị Vân? – Chị Nhung làm kế toán lên tiếng.

- Ủ, chưa vợ, còn người yêu thì chị chịu. – Chị Vân cười nói. – Mà công ty mình có sáu nữ, lập gia đình hết rồi. Định ngoại tình à?

- Ấy, đâu phải công ty mình. – Luân cười lớn liếc nhìn tôi. – Còn cô bé Hạ Vũ kia kìa, cẩn thận nhé! Em là em họ Giám đốc, đừng để mình dễ bị dụ dỗ.

Tôi lờ mắt nhìn Luân tỏ vẻ bực mình:

- Lôi em vào làm gì? Em chỉ lo học thôi. Có đẹp trai hay lãng tử gì em không quan tâm. Anh thấy từ hồi ra Hà Nội học em dẫn bạn trai nào về chưa?

- Đùa thôi mà! Em căng thẳng làm gì? Biết đâu đấy!

- Em xin các anh chị, đừng đùa em như thế. – Tôi chép miệng. – Đùa nữa là em không ngồi dán hộp với các anh chị nữa đâu.

Mọi người cười ồ lên vui vẻ. Lúc ấy đúng là tôi không thể ngờ được duyên phận của mình bắt đầu từ ngày đặc biệt ấy.

Khi tôi đang ngồi say sưa với đồng hồ, dao kéo và keo dính thì nghe thấy có tiếng xe máy dừng trước cửa công ty. Một chàng trai mặc quần âu, áo sơ mi kẻ sọc xanh trắng sơ vin gọn gàng bước vào. Tôi liếc nhìn anh ta và chẳng có gì ấn tượng lại tiếp tục công việc của mình. Chàng trai ấy cũng không thấy tôi, chẳng liếc mắt lấy một cái.

- Đỗ Hùng hả? Vào đây! Anh chị đợi cậu mãi. Hôm nay ngày đầu đến nhận việc nhưng có thể làm muộn giờ được không? Anh cần dịch gấp các bản hợp đồng! – Anh Khánh lên tiếng hỏi.

- Dạ được. Hôm nay em cũng không bận gì. – Đỗ Hùng đáp.

Thì ra đây là Đỗ Hùng mà mọi người vừa nhắc đến, tôi tò mò ngẩng lên quan sát anh ta một lần nữa. Mặt mũi cũng bình thường thôi, nhưng rất cao, gầy và đeo kính cận. Lúc bấy giờ Đỗ Hùng mới nhìn lại tôi, có lẽ thấy tôi còn khá trẻ mà đã đi làm nên hơi bất ngờ, có chút chột giật mình rồi rất nhanh đưa mắt đi chỗ khác.

- Cậu lên tầng ba, phòng làm việc của anh với cậu rồi ta trao đổi nhé!

Anh Khánh vừa nói vừa cùng Đỗ Hùng bước qua chỗ tôi ngồi để lên tầng ba làm việc. Tối hôm đó chị Vân đi chợ mua khá nhiều đồ ăn và tôi là người vào bếp nấu nướng. Ở cùng anh chị tôi chỉ có mỗi nhiệm vụ nấu cơm mà thôi. Quần áo có máy giặt, bát ăn xong có máy rửa bát. Anh tôi có tiền lại cực kỳ chiều vợ nên một tuần ba ngày thuê giúp việc theo giờ lau chùi toàn bộ nhà cửa, bàn ghế ở công ty.

Chị Vân là con gái Hà Nội, từ bé được sống sung túc nên việc bếp núc và việc nhà chị có phần không được giỏi cho lắm nên anh tôi không ép vợ làm việc. Tôi nghĩ đó cũng là điều bình thường, anh chị tôi có tiền thì muốn gì chẳng được. Lấy được người chồng yêu mình hết mực như vậy còn gì bằng.

Dọn cơm xong thì anh Khánh và Đỗ Hùng cũng lên tầng bốn ăn cơm cùng. Có lẽ hai người làm việc muộn nên anh tôi giữ nhân viên ở lại ăn cơm là lần đầu. Bé An bám riết lấy tôi, đòi ngồi bên cạnh để tôi xúc cơm cho bé ăn còn anh chị tôi và Đỗ Hùng nói chuyện tôi không để ý lắm. Bé An ăn xong thì tụt xuống chạy quanh bếp chơi lúc ấy tôi mới bắt đầu cảm thấy.

- Hôm nay em không đi đâu chơi à? Chẳng lẽ chưa có bạn trai thật? – Chị Vân đột nhiên hỏi làm tôi giật mình.

- Sao ai cũng nghĩ phải đi chơi ngày này à! Có người yêu em cũng chẳng thích đi chứ nói gì đến chưa có. – Tôi buột miệng đáp rồi tiếp tục ăn cơm.

Anh chị tôi cười xuề xòa quay sang Đỗ Hùng:

- Quên, chưa giới thiệu. Đây là Hạ Vũ con cô út nhà anh, sinh viên năm thứ nhất trường Báo chí. Hai em cùng quê đấy!

Đỗ Hùng nhìn tôi gật đầu chào, tôi cũng nhìn anh gật đầu chào lại.

- Nhà em ở chỗ nào trong thành phố. – Đỗ Hùng hỏi.

- Dạ, ở gần bệnh viện Đa khoa Tỉnh. – Tôi trả lời.

- Vậy cách nhà anh không xa lắm, gần ba cây số thôi. Đồng hương rồi.

- Dạ! – Tôi đáp ngắn gọn và tiếp tục cắm mặt vào bát cơm.

Chúng tôi dường như chẳng có ấn tượng gì về nhau. Thậm chí sau đó tôi còn rất ghét cái thói lạnh lùng, ra vẻ trí thức của Đỗ Hùng mỗi khi gặp mặt ở cửa tầng ba.

Đỗ Hùng làm cho anh tôi được một tháng chúng tôi cũng chỉ nói chuyện với nhau dăm ba câu lấy lệ. Vì phòng tôi trên tầng ba nên đi học về ăn trưa xong là tôi chui tọt vào phòng đóng cửa ngủ, nghe nhạc, lướt web hoặc đọc qua bài vở. Năm đầu chưa có xe máy, lại chân ướt chân ráo không thạo đường xá nên tôi cũng chưa tính đến việc đi làm thêm. Bố mẹ tôi cho đủ tiền tiêu thậm chí còn dư giả nhưng tôi không thích ngồi ỳ một chỗ suốt bốn năm đại học nên luôn nung nấu ý định đi làm tự kiếm ít tiền.

Cái ngày mà Đỗ Hùng và tôi chính thức có một chuỗi nói chuyện khá dài đó là vào cuối tháng ba, hôm ấy tôi đang cầm trên tay một sợi dây chuyền gắn đá lấp lánh hỷ hửng chạy xuống tầng một khoe chị Nhung với chị Vân thì Đỗ Hùng cũng vừa mở cửa ôm chồng tài liệu đi ra. Không hiểu lơ ngơ thế nào tôi va vào anh, sợi dây vướng vào một cái móc trên chồng tài liệu của Đỗ Hùng và bị kéo đứt ra làm đôi. Tôi hốt hoảng nhặt những viên đá đủ màu rơi ra:

- Thôi chết rồi, rơi hết đá mất rồi.

Đỗ Hùng vội vàng đặt chồng tài liệu xuống, cúi người giúp tôi.

- Anh xin lỗi. Tại anh mà sợi dây của em hỏng rồi.

- Chắc tại em chạy vội. – Tôi nói nhưng trong lòng hơi hậm hực, không ngẩng mặt lên cứ thế mà cúi người nhặt những viên đá bị rơi ra.

- Thế này đi. Tối nay anh sẽ chở em đi xâu lại chuỗi khác được không?

- Thật hả? – Mắt tôi sáng lên, đây là sợi dây tôi thích nhất lại vừa mới mua được nên không thể để hư phí như vậy. – Nhưng mà em không biết chỗ xâu vòng.

- Ở Hàng Ngang, Hàng Đào, anh sẽ chở em lên đấy có cửa hàng lớn, em thích xâu lại hay mua cái khác đều được. – Đỗ Hùng nói rất nghiêm túc.

Tôi chẳng ngại gì mà không nhận lời. Lúc đó tôi với anh hoàn toàn là hai người hoàn toàn không có cảm tình gì với nhau thế nhưng sau buổi tối hôm ấy, Đỗ Hùng đưa tôi đi làm lại chiếc vòng cổ rồi tự nhiên lại mời tôi đi ăn kem dừa ở gần hồ tây. Chúng tôi ngồi đối diện nhau trên tầng ba của một quán kem nhìn ra phía hồ lặng gió.

Tóc tôi hai gần hai năm không cắt đã khá dài, khi nhập học tôi đã nhuộm đen lại và trông giống như một cô gái quê mùa mới mái tóc vừa dày vừa đen đó. Gió thổi làm tóc tôi bay nhẹ nhẹ, vài sợi bay qua bay lại trước mặt khiến tôi phải liên tục dùng tay để vuốt tóc ra phía sau. Tôi thò tay vào túi định bụng lấy vòng chun ra buộc lại cho gọn vừa lúc ngẩng mặt lên thấy Đỗ Hùng nhìn mình cười cười:

- Tóc em đẹp thật đấy! Đừng buộc có được không?

Tôi hơi bất ngờ vì lời đề nghị của Đỗ Hùng nhưng rồi chẳng hiểu sao lại nghe theo.

- Được. Dù sao em cũng mới gội đầu tóc chưa khô hẳn. Sao anh không chở em về luôn, mất công đưa em đi rồi còn tốn tiền kem làm gì? – Tôi hỏi vẻ khách sáo.

- Thì em là em họ anh Khánh, anh lấy lòng em chút ít. – Đỗ Hùng cười mỉm, môi anh khẽ nhếch lên. – Đùa thôi, anh nghĩ là chúng ta biết nhau đã lâu mà chưa có cơ hội nói chuyện nhiều nên tiện thể đưa em ra đây hóng gió.

- Chẳng lẽ anh muốn biết về em nhiều hơn. Để làm gì?

- Để làm bạn. Vậy thôi!

- Anh hơn em mấy tuổi?

- Bảy tuổi.

- Thế làm bạn sao được, làm anh em. – Tôi phá lên cười.

Sau này khi nói về buổi gặp hôm đó, cả hai chúng tôi đều thú nhận đã bị đối phương làm ất ần mắt ngủ và nghĩ nhiều về nhau.

Tình cảm của tôi với Đỗ Hùng không phải tình yêu sét đánh, cũng không phải là kiểu tình cảm phải tìm hiểu về nhau khá lâu mới đi đến kết quả. Sau một tháng rưỡi quen biết nhau như mọi người thì từ buổi tối hôm ấy có một sự chuyển biến.

Đỗ Hùng xin số điện thoại của tôi. Chúng tôi dù gặp nhau ở công ty nhưng ít khi thể hiện ra mặt. Chỉ khi tôi vào phòng hoặc khi anh về nhà thì những tin nhắn liên tục được gửi đến. Tôi cũng không hiểu mình nữa, mỗi ngày tôi chờ đợi được nhìn thấy anh, chờ đợi những tin nhắn của anh nhưng khi gặp nhau thì tôi ú ớ chẳng nói được câu nào.

Vậy đấy, tình yêu sẽ đến vào lúc bạn không ngờ đến. Là người ấy và không là ai khác. Tại sao cũng với trái tim tổn thương này, tôi không dám mở ra với Đức, với Long hay với Hưng? Tại sao cũng trái tim này tôi nghĩ mình không thể yêu lần nữa? Tại sao với trái tim này, chỉ là Đỗ Hùng, duy nhất là Đỗ Hùng khiến nó nhảy lên loạn xạ, sai nhịp.

Sau khi thổ lộ tình yêu với tôi, chúng tôi đã bắt đầu mối quan hệ bí mật này mà anh chị tôi và không ai trong công ty biết được. Tôi nói dối anh chị đăng ký lớp học thêm Tiếng Anh buổi tối nhưng lại không đến trung tâm học. Đỗ Hùng chở tôi đến phòng trọ của anh, đó là một căn phòng trên tầng hai chung với chủ nhà – mẹ của bạn học đại học với anh và đích thân anh dạy tôi học.

Chúng tôi đã có những ngày tháng rất vui vẻ và hạnh phúc. Anh quan tâm đến tôi rất mực dịu dàng. Anh thích chải tóc cho tôi sau mỗi buổi học, thích luồn tay vào tóc và hôn tôi. Chúng tôi cùng ngồi ôm nhau trên ban công nghe nhạc, cùng nhau hát một bài hát mà cả hai cùng thích...

Tình yêu cứ nhẹ nhàng trôi qua như thế, trái tim tôi một lần nữa hồi sinh. Tôi cảm giác đắm chìm trong mật ngọt của hạnh phúc, say sưa tận hưởng và quên hết mọi thứ xung quanh.

Sinh nhật năm tôi mười chín tuổi, qua một tháng yêu nhau Đỗ Hùng tặng tôi một lọ nước hoa của Pháp. Chúng tôi đi ăn rồi về nhà trọ của anh ngồi ôm nhau nghe nhạc. Đỗ Hùng chợt hỏi:

- Anh là người yêu thứ mấy của em?

“Thứ mấy?”, đầu óc tôi lúng búng câu hỏi này của Đỗ Hùng, anh sẽ bất ngờ lắm khi biết mình là chàng trai số mười? Sẽ rất giận và bực mình khi anh là người thứ tư hôn em? Sẽ chán em vì em không phải cô bé đáng yêu như anh nghĩ?... Hàng loạt suy luận nhảy nhót trong đầu và tôi quyết định trả lời:

- Trước kia em có yêu đơn phương một người, nhưng cậu ấy không yêu em và làm em tổn thương sâu sắc. Đó là lý do vì sao em sợ khi bắt đầu một mối quan hệ mới, và có lẽ em chẳng gặp ai cho đến khi anh làm thay đổi cuộc đời em. Còn những người khác yêu em thì em không thực sự có tình cảm. Em nghĩ anh là người đầu tiên cho em biết cảm giác yêu và được yêu hạnh phúc đến như thế nào.

Đỗ Hùng vuốt nhẹ tóc tôi, cầm anh đặt trên đỉnh đầu tôi rủ rủ:

- Nói như vậy bây giờ em mới biết yêu thực sự là như thế nào rồi?

- Đúng, thế nên anh đừng có làm em buồn. Còn em là người thứ mấy của anh.

- Đầu tiên. – Đỗ Hùng cười cợt.

- Em chả tin. Anh đã hai sáu tuổi rồi đấy!

- Tất nhiên là em không tin rồi. Anh nói dối đấy. Nhưng anh nghĩ em không cần biết, chỉ cần biết bây giờ anh yêu em, em là người yêu của anh. Thế là đủ rồi.

Đỗ Hùng nói rồi xoay đầu tôi lại, môi anh hướng đến môi tôi và hôn cuồng nhiệt. Tôi yêu anh và muốn được hôn anh như thế này.

Tình yêu bí mật của chúng tôi tiếp tục diễn ra. Cuối tuần Đỗ Hùng thường chở tôi đi đến các khu trung tâm vui chơi và ăn uống. Anh tỏ ra khá sành trong cách ăn mặc cũng như các dùng đồ và chọn lựa địa điểm đến.

Những nhà hàng hay quán cà phê chúng tôi vào đa số đều là hạng sang và rất đẹp. Tôi có thể lơ mơ cảm nhận trước kia Đỗ Hùng là người sành sỏi như thế nào.

Công ty anh Khánh tổ chức đi Đồ Sơn nghỉ mát và tôi được đi theo để chơi cùng với bé An. Chiều hôm ấy tranh thủ lúc mọi người không để ý Đỗ Hùng kéo tuột tôi ra bãi tắm cách xa và mọi người rồi đưa tôi ra cách bờ một khoảng lớn. Chúng tôi đứng cùng nhau dập dềnh theo những con sóng. Đỗ Hùng nhìn rất sâu vào mắt tôi, tôi không tránh và cũng nhìn thẳng vào mắt anh.

Bao nhiêu là yêu thương? Bao nhiêu là say đắm? Bao nhiêu là si mê cuồng nhiệt? Tôi không đọc được nhiều chỉ cảm thấy hai cơ thể dưới nước đang dính sát vào nhau và toàn thân thân nóng rực. Đỗ Hùng kéo tôi chìm xuống phía dưới và bắt đầu hôn tôi dưới những con sóng đang chồm đến. Một nụ hôn thật lạ mà suốt đời này có lẽ tôi không thể quên được.

Tết năm ấy lấy lý do còn đang giữ kín mối quan hệ nên Đỗ Hùng không muốn tôi đến nhà anh chúc tết và ngược lại. Tôi đã rất giận dữ và muốn công khai mối quan hệ này nhưng Đỗ Hùng bảo chưa phải lúc. Anh lại ôm lấy tôi dỗ dành và hứa nhất định năm sau sẽ đưa tôi về ra mắt bố mẹ và qua chào hỏi gia đình tôi. Cứ được anh ôm và dỗ dành là mọi giận dỗi trong tôi tan biến.

Sinh nhật tròn hai mươi tuổi tôi chính thức trở thành một người đàn bà. Tôi yêu Đỗ Hùng và tôi không xấu hổ khi cùng anh đi đến những cung bậc cuối cùng của tình yêu đó. Đỗ Hùng đã dẫn dắt tôi đi từ những điều mới lạ đến sự đắm say và ngây ngất. Tình yêu của chúng tôi suốt một năm qua ngọt ngào và tươi đẹp.

Thì ra lúc mới bắt đầu chúng tôi đã hạnh phúc như thế. Thì ra ký ức ngoài nước mắt ra vẫn còn một chuỗi ngày hạnh phúc mà tôi đã vội quên đi.

Đỗ Hùng! Giờ anh đang làm gì? Anh có nhớ em không? Có nhớ đến những tháng ngày hạnh phúc mà chúng ta đã bên nhau không anh?

10. Chương 10: Tình Yêu Hay Chỉ Là Gánh Nặng?

Khi niềm tin trong tình yêu cạn kiệt, người ta thường hay nảy sinh ra nhiều nghi ngờ và dằn vặt lẫn nhau. Một người muốn niềm tin, một người muốn có được sự to do nhất định, tình yêu bỗng nhiên biến thành một sự ràng buộc, một gánh nặng và một nỗi lo sợ về ngày mai hạnh phúc.

Đỗ Hùng và tôi đã có khoảng hơn một năm hạnh phúc. Sau đó tôi bắt đầu tham lam và đòi hỏi nhiều điều hơn nữa từ anh. Tôi yêu anh và sợ cái cảm giác không chắc chắn này nên lúc nào cũng có lý do để hờn giận và trách móc. Phải chăng khi đó tôi đã quá trẻ con?

Có một lần về quên mấy ngày rồi trở lại Hà Nội, anh gặp tôi với vẻ mặt đượm buồn. Tôi cảm nhận được sự lo lắng của anh liền ôm anh và hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Nói cho em biết được không?

Đỗ Hùng im lặng hồi lâu rồi mới lên tiếng:

- Mẹ anh muốn anh sớm lập gia đình. Biết em mới học năm thứ hai bà có vẻ không vui.

Sự thành thật của Đỗ Hùng làm tim tôi khẽ nhói lên, tôi cố gắng giữ bình tĩnh:

- Chưa gặp em đã không thích sao? Chỉ vì em còn quá trẻ mà không thích sao?

- Anh không biết, nhưng tóm lại chắc tết này anh vẫn chưa đưa em về nhà được.

Hèn gì, hèn gì mà cách đây hai tháng chúng tôi cùng nhau đi chung một chuyến xe về quê. Khi mẹ tôi gọi điện hỏi về cũng ai tôi đã nói về chung với Đỗ Hùng và anh đã không vui. Rồi khi xe ô tô dừng ở thành phố trước cửa nhà anh, đáng lẽ ra anh phải hỏi tôi xuống cùng để vào nhà nhưng anh không làm vậy. Đỗ Hùng một mình đi xuống, dặn tôi đi thêm một đoạn nữa rồi xuống xe. Mai anh sẽ đón tôi đi chơi sau. Lúc ấy tôi đã rất hụt hẫng và thất vọng. Chúng tôi yêu nhau đã hơn một năm vậy mà anh vẫn muốn giữ kín mối quan hệ này. Quá khứ của anh, tôi không hề biết gì ngoài việc anh từng học Đại học Mở Hà Nội, khoa Tiếng Anh, nhà anh ở đâu và anh hơn tôi bảy tuổi.

Điện thoại Iphone 3 của Đỗ Hùng luôn cài mật mã và tôi thì không được biết mật mã đó. Có lần anh mở máy, tôi đòi xem điện thoại anh đưa cho tôi và tôi mở tệp ảnh xem đầu tiên. Không có một bức hình nào của tôi hay của hai đứa được lưu trong điện thoại. Bất ngờ và thất vọng, tôi tò mò mở hộp thư đến của anh và đọc được ngay tin hẹn nhau đi uống nước vào sáng mai của một cô gái.

Tôi giận dữ ném điện thoại trả Đỗ Hùng:

- Anh không hề có một tấm ảnh chung chứ đừng nói là ảnh riêng của em trong máy. Anh không thích để ảnh người yêu vào điện thoại à?
- Trò trẻ con mà. Anh để hết trong máy tính thôi.
- Anh hẹn với ai đi uống nước ngày mai?
- Em đọc trộm tin nhắn của anh? – Đỗ Hùng cau có.
- Em đọc và hỏi công khai, trộm gì mà trộm. Cô gái ấy là ai?
- Là bạn anh.
- Mai em đi cùng anh. – Tôi quả quyết.
- Không đi được. Anh nói là bạn thì là bạn.
- Thế sao không cho em đi.
- Tính em anh lạ gì, dạo này em hay ghen và nghi ngờ lung tung, anh không muốn em đi. – Đỗ Hùng cáu.

Tôi nghe vậy càng cáu hơn, giận dữ mà nói:

- Sợ em nghi ngờ thì càng phải cho đi. Anh giấu em điều gì đúng không?
- Biết ngay đưa điện thoại cho em là phiền phức mà. Đấy, đấy chính là lý do anh cài mật mã đấy. – Đỗ Hùng đập bàn đứng phắt dậy đi ra ngoài không nói thêm câu nào với tôi. Tôi bật khóc giận dữ bỏ về.

Sang năm thứ hai bố mẹ mua cho tôi một chiếc Honda Click màu đen và tôi dùng nó vào việc hàng tuần đi dạy thêm bốn buổi tối: thứ hai, thứ tư, thứ sáu, chủ nhật ột bé gái học lớp bốn. Từ ngày yêu Đỗ Hùng, anh dẫn tôi đi nhiều nơi nên đường phố Hà Nội tôi cũng bắt đầu nhớ rõ. Hôm ấy tôi bỏ về và Đỗ Hùng đã không gọi điện lại.

Sáng sớm hôm sau tôi điên cuồng mà bấm máy gọi cho Đỗ Hùng nhưng anh tắt máy. Anh đi gặp cô gái kia và tắt máy để tôi không làm phiền. Tôi khóc, khóc và đau khổ khi Đỗ Hùng hoàn toàn không chia sẻ với tôi cuộc sống của anh, lúc nào anh cũng bảo chỉ cần biết anh yêu tôi là đủ. Nhưng tôi cần nhiều hơn thế nữa, tôi không thấy chỉ yêu thôi là đủ. Tôi cần sự an toàn trong tình yêu mà Đỗ Hùng không hề muốn đem đến cho tôi điều ấy.

Tôi hay ghen bao nhiêu thì Đỗ Hùng hoàn toàn ngược lại. Năm ngoái khi Đức về nước, tôi đã lợi dụng Đức để chọc giận Đỗ Hùng. Suốt cả một tuần tôi không hề gặp anh, tôi nói rõ là có một người bạn trai mới ở nước ngoài về và tôi cần thời gian gặp Đức. Thật không ngờ là Đỗ Hùng bình thản gật đầu. Anh cũng không hề gọi điện hỏi tôi đang làm gì, ở đâu. Sau này khi Đức đi anh nói:

- Anh tin tưởng em sẽ chẳng bao giờ làm gì có lỗi với anh. Em yêu anh như vậy không có lý do gì để nghi ngờ em. Anh tôn trọng sự riêng tư của em.
- Ý anh là gì? – Tôi ngược ánh mắt buồn bã nhìn anh. – Ý anh là em không tôn trọng quyền riêng tư của anh.
- Anh không nói vậy. Nhưng nếu em cứ tiếp tục thế này chúng ta sẽ mệt mỏi lắm, anh bắt đầu thấy mệt mỏi rồi.
- Vậy hãy cho em cảm giác an toàn, cảm giác được yêu tuyệt đối đi. Sao anh luôn làm em bất an, luôn làm cho em có cảm giác anh yêu và chỉ để đấy thôi, không có ý định lâu dài.
- Anh yêu ai cũng vậy thôi, anh nói sự thật là em là người anh yêu lâu nhất từ trước đến giờ, anh không nghĩ được quá xa, chỉ biết yêu em ở hiện tại thôi.

Nói rồi Đỗ Hùng lại ôm lấy tôi, lại dỗ dành, lại rủ rỉ những lời ngon ngọt và cứ thế tôi lại bị anh dụ dỗ làm lành thành công.

Có rất nhiều chuyện cãi nhau vụn vặt hay xảy ra. Tính tôi quá trẻ con nên thường hay nói ra lời chia tay nhưng rồi sau đó lại quên ngay.

Có lần nửa đêm Đỗ Hùng nhắn nhăm vào điện thoại của tôi một tin nhắn tán tỉnh người con gái khác. Chẳng hiểu lúc đó anh quen tay thế nào mà lại gửi cho tôi. Thật điên là điện thoại hết tiền tôi không gọi ngay lại được. Nhưng Đỗ Hùng không biết có phát hiện ra nhắn nhăm hay không cũng không thấy gọi điện lại giải thích.

Tức giận và ghen tuông, tôi đã khóc cả đêm hôm đó và ngay sáng sớm hôm sau thì tìm gặp Đỗ Hùng làm ầm ĩ lên. Vẫn là câu nói cũ:

- Anh chỉ trêu đùa thôi! Đó là Dương em kết nghĩa của anh em chẳng gặp một lần rồi còn gì.
- Nhưng chị ta thích anh, chỉ cần gặp một lần là em biết chị ta có tình cảm với anh. Anh xem em là gì mà buông lời ghẹo người con gái khác?
- Đàn ông mà, chỉ là đùa thôi. Em không tin anh thì thôi.

Tôi hầm hè đứng dậy và bỏ về. Anh đuổi theo tôi ra đến cửa chính rồi rút chìa khóa xe của tôi giấu đi không cho tôi về. Lại ôm ấp và thanh minh, tôi lại tin tưởng và quên đi mọi chuyện. Tôi luôn yêu bằng đôi mắt nhắm tịt như vậy?

Người nhà của Đỗ Hùng đầu tiên mà tôi gặp là em trai anh - Đỗ Tuấn. Đỗ Tuấn chỉ kém Đỗ Hùng hai tuổi, làm việc ở quê và cuối năm sẽ cưới vợ trước, thảo nào mẹ Đỗ Hùng mới lo lắng giục anh như thế.

Người yêu Đỗ Tuấn lớn tuổi hơn tôi, lại là con gái Hà Nội tình nguyện theo chồng về quê nên mẹ chồng tương lai rất quý mến. Cô ấy thấy tôi còn trẻ lại biết tôi không được yêu thích nên cũng giữ khoảng cách với tôi và thỉnh thoảng lại tỏ ra như mình đã là người nhà họ Đỗ mà lên mặt. Buồn cười xen lẫn đau lòng, tôi chỉ biết gắng gượng vui vẻ mỗi khi gặp mặt hai người “em” ấy.

Ngày đám hỏi diễn ra, Đỗ Hùng miễn cưỡng dẫn tôi đi vì tôi đã nhờ mấy người bạn trai làm đội bê tráp ăn hỏi cho em trai anh gồm Dũng, Thiên và ba người bạn của Thiên đưa đến.

Chuyện tôi yêu Đỗ Hùng nhóm bạn cấp ba và đại học của tôi đều biết, anh rất giỏi giao tiếp và có nhiều mối quan hệ rộng nên bạn bè tôi chẳng ai chê anh điều gì cả. Đỗ Hùng chỉ đưa tôi đến đám ăn hỏi của em trai anh như một người bạn bình thường. Không ai biết tôi là ai và tại sao lại đi cùng Đỗ Hùng.

Khi được xếp ngồi chung xe với mẹ Đỗ Hùng để đi đến nhà gái, tôi và Đỗ Hùng ngồi ở hàng ghế sau cùng. Mẹ anh và một vài người dì, người cô ngồi trên mấy hàng. Đột nhiên họ lên tiếng nói chuyện vì không hề biết tôi ngồi ở phía dưới:

- Chị có thấy con bé tóc xoăn đi cùng Đỗ Hùng không? Có phải người yêu nó không? – Một người phụ nữ lên tiếng hỏi.

Người khác lại chen vào:

- Nhìn cũng khá xinh đấy. Thành Hùng xem như có mắt nhìn.
- Không phải đâu, chắc là bạn thôi. Nếu là người yêu thì phải giới thiệu với bố mẹ chứ. – Mẹ Đỗ Hùng lên tiếng phủ nhận luôn nên câu chuyện kết thúc.

Mắt tôi ngân ngấn nước. Tôi hít một hơi sâu cố không để mình òa khóc. Đỗ Hùng cũng nghe được. Chỉ thấy anh siết nhẹ tay tôi và cũng không nói gì. Tại sao anh im lặng?

Anh Khánh và chị Vân cũng đến dự và biết được mối quan hệ của tôi và Đỗ Hùng nhưng anh chị không tỏ thái độ gì. Cả buổi tôi không cười nổi một nụ cười. Khi tan tiệc Dũng và Thiên chào tôi về trước, Đỗ Hùng còn đang bận bụi tiếp khách với bố mẹ và cô dâu, chú rể. Tôi tiễn hai người bạn ra cửa nhà hàng.

Thiên đột ngột đặt tay lên vai tôi:

- Hạ Vũ, nhìn bà buồn lắm đó. Có chuyện gì cũng đừng có khóc ở đây.

- Đúng rồi. Tôi thấy bà ử rữ. Hay là về cùng chúng tôi đi. – Dừng nói thêm vào.

Nước mắt tôi vốn đã chực chờ, nhận được hai câu an ủi của bạn bè thì được dịp tràn ra. Tôi vội vàng đưa tay quệt nước mắt, gượng cười:

- Cảm ơn hai ông đã giúp. Chỉ là cãi nhau một chút với anh Hùng thôi. Tôi sẽ về sau. Tạm biệt.

Nói rồi tôi nhanh chân đi vào hội trường vừa lúc Đỗ Hùng đi ra. Anh có vẻ hơi áy náy khi chưa kịp cảm ơn hai cậu bạn của tôi đã giúp đỡ. Rồi Đỗ Hùng nhét vào tay tôi trùm chìa khóa:

- Em về phòng trọ của anh trước, bây giờ anh cùng gia đình đi đến nhà ông bà của cô dâu để thấp hương. Toàn người nhà thôi. Em đi không tiện...

Tôi bặm môi, nhìn Đỗ Hùng với hai con mắt đỏ hoe nhưng anh tránh cái nhìn đó. Muốn nói một điều gì đấy nhưng tôi sợ sẽ cãi nhau với Đỗ Hùng ngay ở đây nên im lặng, gật đầu và lầm lũi đi về phòng trọ đợi anh.

Tôi ném phịch người xuống giường, căn phòng này toàn mùi hương của Đỗ Hùng, toàn hương vị của tình yêu mà anh và tôi đã trao cho nhau, đã thề nguyện yêu nhau... Vậy mà tôi không phải là “người nhà” của anh ấy, hiện tại và trong tương lai Đỗ Hùng chưa hề lên kế hoạch cho chuyện này. Tôi ngu ngốc gì chứ? Tôi đòi hỏi gì chứ? Yêu đâu có nghĩa là sẽ cưới. Yêu đâu có nghĩa là mãi mãi. Chẳng phải tôi đã từng yêu Việt đến như thế rồi cũng quên được mà yêu Đỗ Hùng hay sao? Tương lai ai dám chắc Đỗ Hùng sẽ còn yêu tôi như tôi đang yêu anh.

Từng tiếng nấc nghẹn bắt đầu phát ra. Tôi gọi điện cho Thanh và òa lên khóc nức nở kể với Thanh mọi chuyện. Thanh chỉ biết an ủi tôi, hỏi có cần đến đón tôi và nhà hay không nhưng tôi đã từ chối. Tôi muốn đợi Đỗ Hùng về để nói rõ mọi chuyện.

Rất lâu sau khi đang thiêm thiếp trong giấc ngủ, tôi nghe thấy tiếng gõ cửa liền đứng dậy xoay chốt. Đỗ Hùng về, trời đã nhá nhem tối. Anh nhìn đôi mắt sưng mọng của tôi thì hiểu ngay ra chuyện gì liền ôm chầm lấy tôi:

- Hạ Vũ, xin lỗi anh về muộn. Là anh không tốt, anh bỏ em về một mình trước.

Tôi lạnh lùng đẩy anh ra, lùi lại mấy bước chân, đối mặt với anh hỏi:

- Anh có yêu em không Đỗ Hùng? Anh có nghĩ khi em ra trường, tìm được việc sẽ kết hôn với em không?

- Em lại sao thế? Sao cứ thích hỏi mấy câu nhảm chán vậy?

- Trả lời em đi Hùng! Nếu không trả lời được... Chúng ta... chia tay đi.

Thực ra trong thâm tâm tôi chỉ muốn dùng từ “chia tay” để dọa Đỗ Hùng, nhưng anh đứng ngây người nhìn tôi. Đôi mắt bắt đầu có sự giao động rồi cuối cùng lên tiếng:

- Anh cũng mệt mỏi lắm, nếu tình yêu của anh với em không đủ an toàn và tin tưởng. Vậy theo ý em, chúng ta chia tay nhau đi.

Quá kinh ngạc xen lẫn giận dữ và đau đớn. Đây là lần đầu tiên Đỗ Hùng chấp nhận lời chia tay tôi nói ra, thậm chí còn nhắc lại từ ấy với tôi. Lúc ấy tôi vẫn rất nóng nảy và kiêu ngạo, tôi quay vào trong xách túi và bước đi. Trước khi ra khỏi cửa không quên nói thêm một câu vô cảm:

- Được rồi! Từ giờ chúng ta chấm dứt mọi đau khổ cho nhau.

Tôi về nhà tắt điện thoại rồi ném vào tủ khóa lại. Cái trò tắt điện thoại này tôi đã làm không biết bao nhiêu lần rồi nhưng cứ thỉnh thoảng lại bật máy lên xem Đỗ Hùng có cuộc gọi nhớ hay nhắn tin đến không. Nhưng lần ấy tôi im lặng, tôi bỏ về quê năm ngày và không mang theo điện thoại.

Thấy tôi về nhà với tâm trạng buồn bã, mẹ vội hỏi han:

- Con và Hùng cãi nhau à? Sao về nhà mà buồn bã thế này?

- Con... - Tôi không biết nên trả lời mẹ thế nào.

Mẹ nói tiếp thay tôi:

- Con lớn rồi, yêu ai bố mẹ không cấm, nhưng ít nhất cũng phải tỉnh táo, đừng có mù quáng quá sau này con gái là người chịu thiệt thòi nhất. Bọn con yêu nhau lâu như vậy, cậu ta còn chưa đến nhà gặp bố mẹ lần nào thì chắc chắn chưa đưa con về nhà gặp bố mẹ cậu ta. Nếu con và cậu ta thật lòng yêu nhau, bố mẹ không cấm. Nhưng nếu cậu ta chỉ vui đùa với con, mẹ nghĩ con sớm chấm dứt... Buồn đau một lần rồi sẽ qua thôi.

- Mẹ... - Tôi òa lên khóc và ôm chầm lấy mẹ. Mẹ hiểu tâm tư của tôi, mẹ biết tôi về vì chuyện gì. Lúc nào bố mẹ cũng quan tâm cho tôi, vậy mà tôi lại làm hai người lo lắng vì mình quá nhiều.

Khi tôi trở về Hà Nội thì được biết Đỗ Hùng đã nghỉ làm ở công ty anh Khánh và chuyển sang một công ty về được khác của người nhà anh làm chủ. Chán nản và tuyệt vọng, tôi ôm gối khóc lóc một cách khổ sở.

Mở điện thoại lên là một loạt tin nhắn xin lỗi và đầy vẻ lo lắng của Đỗ Hùng. Tôi run rẩy bấm máy cho anh. Làm sao mà tôi có thể quên được anh bây giờ.

- Trời đất! Em làm gì mà giận anh tấ máy cả tuần? Anh chỉ giận quá nói hùa theo em chứ không có ý chia tay. Em đã ra Hà Nội chưa? Em đang ở đâu?

- Em ở nhà anh Khánh. - Tôi đáp.

- Được, chờ anh hai mươi phút nữa anh qua đón.

Nhà trọ của Đỗ Hùng ở phố chùa Láng nên đến phố Nguyễn Hồng chỗ tôi khá gần. Tôi thay quần áo, trang điểm nhẹ nhàng giấu đi vẻ mệt mỏi suốt mấy ngày qua.

Tôi biết ngay khi gặp Đỗ Hùng, chúng tôi sẽ lại làm lành với nhau và tôi lại tiếp tục chuyện tình của mình trong niềm tin rạn vỡ. Nhưng tôi không thể từ bỏ Đỗ Hùng, tôi yêu anh, tôi cần anh và quan trọng tôi là người của anh. Tôi sợ sẽ chẳng còn người đàn ông nào khác trên thế gian này có thể yêu tôi được nữa. Chỉ cần được ở bên Đỗ Hùng. Đau khổ thế nào tôi cũng cam tâm tình nguyện.

11. Chương 11: Tình Yêu Hay Chỉ Là Thói Quen?

Tôi bắt đầu phát hiện ra một điều rất đáng sợ, ngoài sự nghi ngờ có thể giết chết tình yêu còn một thứ vô hình cũng có thể làm được điều đó, nó chính là thói quen. Thói quen ở bên nhau, thói quen cần phải gặp nhau, thói quen thỏa hiệp, thói quen giận dỗi, thói quen ôm ấp... Mọi thói quen đã làm cho tình yêu trở nên phai nhạt dần mà hai người trong cuộc không hề nhận ra để cố gắng thay đổi và làm mới nó.

Tôi có thể cảm nhận được Đỗ Hùng cũng yêu tôi rất nhiều, đúng như anh nói, anh có thể yêu người khác nhưng suốt hai năm anh chỉ có mình tôi. Nếu không yêu tôi thì việc gì anh phải giữ tôi ở bên cạnh lâu như thế. Tôi tin Đỗ Hùng, tin những gì anh nói nhưng trong lòng tôi không lúc nào yên ổn.

Tôi có thể nhìn thấy rõ tương lai của mình. Có những lần âu yếm xong, tôi thủ thỉ với Đỗ Hùng rằng anh cứ yêu tôi như vậy sợ sau này đến lúc lấy chồng tôi sẽ khó mà quên được anh. Nhưng Đỗ Hùng chỉ im lặng mỉm cười, anh không hề muốn cho tôi một lời hứa, một tương lai nào chắc chắn. Tôi biết, tôi cảm nhận được hết. Chỉ là vì yêu, vì thói quen... Đúng, chính là thói quen. Tôi đã quá quen với sự hiện diện của anh, quen vòng tay, bờ môi và cả cơ thể đàn ông của anh... Mọi thứ ở Đỗ Hùng như có sức hút kéo chặt tôi lại và khiến tôi không thể nào thoát ra được.

Càng yêu Đỗ Hùng, càng bị những nỗi lo sợ nhấn chìm, tôi càng trở nên yếu đuối và hay ghen tuông, hờn giận. Chỉnh tôi còn cảm thấy chán ghét bản thân mình. Thời gian gặp nhau của cả hai chỉ còn một tuần một lần vào chủ nhật. Đáng lẽ ra thời gian bên nhau ít ỏi tôi phải vui vẻ và khiến Đỗ Hùng hạnh phúc thì tôi lại liên tiếp gây ra những cuộc cãi nhau và đấu khẩu. Tình cảm của chúng tôi xuống dốc nặng nề.

Tết năm 2008, sau khi bị ép buộc đến nhà tôi chúc tết, Đỗ Hùng ra về và không hề có ý định dẫn tôi đến nhà anh chơi. Vừa tiễn anh ra cửa và bước vào nhà. Bố nhìn tôi lo lắng:

- Con gái bố không được yêu như bố nghĩ rồi!

- Là... là sao ạ? - Tôi ấp úng nhìn bố.

- Bố cảm thấy cậu Hùng này đến đây rất ngượng ngịu và có vẻ như con yêu cậu ta nhiều hơn nên cảm giác cậu ta hờ hững với con và với nhà mình.

- Vậy theo bố con nên làm thế nào? - Tôi nén nước mắt nhìn bố đợi câu trả lời.

- Con suy nghĩ đi. Con có nghe câu “Con ong đã tỏ đường đi lối về” hay chưa? Hãy cân nhắc tình cảm kỷ lưỡng vì bố không muốn thấy con say rượu một lần nữa đâu.

Bố nhắc nhở tôi vì trước kia khi quyết định dứt khoát với Việt, đã có lần tôi uống rượu đến nỗi say mềm không còn biết gì nữa. Sau trận say đầu tiên và nhớ đời ấy, tôi bắt đầu quên dần tình yêu dành cho Việt và không bao giờ đụng vào rượu nữa. Nhưng tôi đâu ngờ rằng, sau này khi Đỗ Hùng dứt khoát chia tay với tôi vào đầu tháng năm vừa rồi, tôi đã phải tìm đến rượu để quên anh trong đau đớn.

Một tuần đầu tôi chờ đợi và hy vọng Đỗ Hùng nhắn tin xin lỗi làm lành nhưng không có gì xảy ra, anh hoàn toàn im lặng. Tôi không cam tâm, tôi không cam lòng chia tay dễ dàng như vậy.

Hôm ấy chỉ vì tôi đến lúc Đỗ Hùng đang nằm xem phim, tôi lại gần và hôn nhẹ lên môi anh, anh hờ hững đáp lại rồi không nói với tôi một lời nào. Cả hai đang ở trong giai đoạn hết sức nhạy cảm nên tự nhiên tôi thấy tủi thân vô cùng, tôi giận dỗi vùng vằng đòi bỏ về. Đỗ Hùng mọi ngày vẫn quen với kiểu giận này của tôi, thế nào anh cũng phải lại ôm và năn nỉ tôi hết giận, nhưng hôm đó thì không.

Đỗ Hùng nhìn tôi, vẻ mặt mệt mỏi lạnh lùng nói:

- Hạ Vũ, em đừng có trẻ con như vậy nữa. Cứ thế này chúng ta chẳng có một kết quả tốt đẹp nào đâu.

- Ý anh là em và anh chỉ yêu nhau cho qua ngày đoạn tháng thôi phải không? - Tôi cúi.

- Chúng ta có hợp nhau hay không em tự hiểu. Đến lúc này anh không muốn chúng ta tiếp tục nữa. Chia tay đi! Lần này anh nói thật đấy. Anh đã suy nghĩ nhiều rồi.

Tôi đứng cách chỗ Đỗ Hùng ngồi vài bước chân, nước mắt giàn dụa nhìn anh đau khổ. Không, Đỗ Hùng yêu tôi. Anh ấy nhất định yêu tôi. Chỉ vì nóng giận mà buông lời đau đớn vậy thôi? Hoặc có thể anh đang giấu tôi chuyện gì đó. Hơn một tháng nay anh luôn tỏ vẻ căng thẳng, mệt mỏi và phải dùng thuốc bổ theo đơn của bác sĩ. Không! Đừng nói với tôi là anh đang giấu tôi bệnh tình nào đó nên muốn tôi rời xa anh. Vừa lo lắng, vừa đau khổ, tôi cất tiếng trong nghẹn ngào mà hỏi:

- Anh! Anh nói thật cho em biết đi? Có phải anh bị bệnh gì đó và nói dối em để chia tay.

Đỗ Hùng không nhìn tôi lạnh lùng buông lời:

- Chẳng có lý do gì hết. Hạ Vũ, em đừng có đọc truyện, xem phim nhiều quá rồi nghĩ ngợi lung tung. Chỉ là chúng ta không hợp nhau. Tiếp tục chỉ là giả vờ mà thôi. Vì nghĩ cho em nên anh mới nói ra lời chia tay trước, càng kéo dài em càng chịu thiệt thòi.

Và câu chuyện lặp lại như giấc mơ tôi đã mơ trên máy bay. Chỉ có điều khi tôi đau đớn bỏ đi, tôi không hề biết tâm trạng của Đỗ Hùng là vui hay buồn.

Trong bảy ngày lúc nào tôi cũng khóc đến nỗi sáng dậy hai mắt sưng mọng phải dùng khăn ẩm để chườm rồi đến công ty thực tập. Rất may là thời gian này tôi phải đến giảng đường để học nên Hiền, Mai, Khuyến không hề hay biết tôi đang phải trải qua chuyện đau buồn như thế nào.

Để có thể ngủ được, tôi đã tự mình mua một chai Vodka Nga rồi trước khi đi ngủ uống một ly cho đến lúc đầu óc quay cuồng và tự chìm vào giấc ngủ. Chưa bao giờ tâm trạng tôi xuống dốc tốt cùng như vậy. Tôi đã làm gì sai? Đã gây ra lỗi lầm gì mà Đỗ Hùng nhẫn tâm rời xa tôi như thế? Tôi nhất định phải hạ mình, phải làm điều gì đấy để anh quay lại và yêu thương tôi như trước kia. Nhất định tôi sẽ làm được.

Tôi chủ động gọi điện cho Đỗ Hùng, anh bắt máy nhưng không nói với tôi lời nào. Tin nhắn gửi đến anh không nhận lại. Khi tôi tìm đến nhà gặp anh không tiếp và còn dặn cô chủ không cho phép tôi vào nhà đợi trước cửa phòng anh.

Lúc ấy tôi mới phát hiện ra đàn ông khi đã dứt khoát chia tay thì họ trở nên tuyệt tình và lạnh lùng đến đáng sợ. Họ không thích dùng hai từ “chia tay” mỗi khi giận dỗi nhưng khi đã quyết định nói ra lời đó rồi thì gần như họ đã hạ quyết tâm rũ bỏ. Đỗ Hùng của tôi chính là người như vậy. Anh đã bỏ rơi tôi không

một chút luyến tiếc hay hối hận, điều đó khiến tôi càng bị tổn thương sâu sắc hơn. Đêm nào tôi cũng phải tìm đến rượu để đi ngủ. Sáng sớm tỉnh giấc lại phải làm đủ cách để xua đi mùi rượu trong người, nếu anh chỉ tôi phát hiện ra thì không biết mọi chuyện sẽ như thế nào.

Không còn cách nào khác, trong lúc cùng quần tôi đã cắt hết những trang nhật ký từ ngày 14 tháng 02 năm 2006 – ngày Đỗ Hùng xuất hiện trong cuộc đời tôi để gửi đến nhà cho anh. Sau đó tôi bắt đầu tấn công email và Yahoo của anh nhưng đối lại chỉ là sự im lặng đáng sợ. Đèn báo trong Yahoo của Đỗ Hùng luôn sáng nhưng anh không trả lời bất kỳ tin nhắn nào của tôi.

Không chịu thua, nửa tháng sau tôi đến tận công ty tìm Đỗ Hùng, đúng như tôi dự đoán, sợ tôi làm ầm ĩ nên anh đã phải ra ngoài gặp. Chưa bao giờ tôi xa anh lâu như vậy, chưa bao giờ tôi lại thấy anh lạnh nhạt đến vậy. Tôi chỉ muốn chạy lại nhào vào lòng Đỗ Hùng, ôm lấy anh, vùi đầu vào ngực anh mà khóc lóc để được dỗ dành. Nhưng tôi không làm được, anh đứng đó sao mà xa cách quá. Mắt tôi long lanh nước, trái tim nghẹn lại mãi mới thốt nên lời:

- Cuối cùng anh đã chịu gặp em. Anh đã đọc nhật ký của em chưa? Anh biết là em yêu anh nhiều đến thế nào rồi đúng không?

- Anh không đọc. – Giọng nói vô cảm truyền đến tai tôi. – Anh cũng mang nó theo để trả cho em đây. Chúng ta kết thúc rồi, đừng làm trò gì ngu ngốc cả.

- Anh đem nhật ký của em đến công ty nhưng không đọc chỉ để đợi trả em? Anh biết em sẽ tìm đến đây đúng không? Thế nên anh cố tình đem theo? – Tôi khóc nức lên và hỏi.

- Đúng, anh quá hiểu em rồi Hạ Vũ. Em làm ơn hãy quên hết mọi chuyện đi. Chúng ta đến với nhau vì tình yêu, chia tay vì có quá nhiều điểm bất đồng... Đừng tìm anh nữa, anh không quay lại đâu... Anh rất mệt mỏi...

- Tình yêu của em dành cho anh khiến anh mệt mỏi ư? Em là gì của anh? Em có vị trí như thế nào trong tim anh mà anh lại nói như vậy? – Tôi hét lên và nước mắt bắt đầu tuôn rơi.

- Em từng là người yêu của anh... nhưng hiện tại thì không còn nữa rồi. Chẳng phải hai tuần vừa qua anh đã thể hiện rõ ràng là anh không còn yêu em nữa, chúng ta kết thúc rồi không phải sao? Em hỏi mấy lời vô nghĩa đó làm gì?

- Anh luôn miệng nói hết yêu em? Vậy em có chết anh cũng không quan tâm đúng không? – Tôi năn nỉ không được quay sang dọa dẫm.

Tôi đang làm trò gì đây? Sao tôi lại có thể hèn nhát và trơ trẽn đến thế này? Đem cái chết ra để uy hiếp người mình yêu ở lại, nếu được thì có hạnh phúc không? Nhưng Đỗ Hùng đã không cho tôi cảm thấy được hạnh phúc van xin ép buộc đó, sau vài giây suy nghĩ, anh dứt khoát:

- Đúng! Em có chết anh cũng không quan tâm. Chúng ta không là gì của nhau nữa.

- Đồ tồi! Anh đợi nhận tin đi. – Tôi tức tối mà nói.

Tôi đau khổ tột cùng, ngàn vạn lần tôi không hề nghĩ đến sẽ có cảnh này xảy ra. Quá uất ức tôi dùng hết sức có thể để xé nát tập nhật ký rồi ném vào thùng rác trước mặt anh. Tôi đã yêu anh như thế nào mà anh lại vứt bỏ và nói không quan tâm?

Anh rất bất ngờ và kinh ngạc:

- Em... em điên rồi Hạ Vũ.

- Phải, em điên... em sắp điên rồi đấy! Anh vừa nói có chết anh cũng không cam tâm mà. Được, giờ em đi ra đường cho xe đâm chết trước mặt anh. Xem anh có cam tâm không nhé!

Rồi chẳng nghĩ được nhiều, tôi lao người xuống lòng đường mà không hề đắn đo, do dự. Hình như lúc đó lý trí tôi đã không còn, chỉ có một cảm giác muốn trừng phạt Đỗ Hùng vì đã dám bỏ rơi tôi, cảm giác rằng anh còn yêu tôi và sẽ không để tôi làm điều xuẩn ngốc đó. Quả nhiên, ngay lập tức cánh tay tôi bị kéo giật lại, cả người lao một lực rất mạnh vào Đỗ Hùng, anh ôm tôi và tôi nhanh chóng ôm lại anh.

- Em muốn chết thật à? Có giỏi thì đừng chết trước mặt anh. – Giọng nói tức giận và lo lắng.

Được thế, tôi ôm Đỗ Hùng chặt hơn. Tôi nhớ anh, nhớ anh quá đỗi.

- Rõ ràng anh còn yêu em, lo lắng cho em. Sao anh lại muốn rời xa em?

Đỗ Hùng giật mình vì câu nói và hành động ôm ấp của tôi, anh bỗng đẩy tôi ra và giải thích:

- Dù không phải em mà là người khác muốn chết trước mặt anh, anh cũng không để họ làm điều ngu ngốc này. Sinh mạng rất quan trọng, đừng vì một thằng đàn ông như anh mà bỏ đi cuộc sống. Anh nói rồi, anh không muốn tiếp tục yêu em... Sẽ tốt cho cả hai đó, em có hiểu không? Đừng cố chấp nữa, không có kết quả đâu. Em ra bãi gửi xe lấy xe về đi, anh vào công ty đây. Từ giờ có làm gì ngốc nghếch đừng nói với anh.

Rồi Đỗ Hùng nhanh chân bước đi bỏ mặc tôi còn ngơ ngác rơi nước mắt nhìn theo. Tôi đã mất anh thật rồi. Nín kén có được gì đâu, chỉ là nhận thêm nhiều lời nói vô tình, thêm nhiều hành động khiến mình bị tổn thương hơn mà thôi. Tôi đợi anh đi vào công ty rồi quay ra lấy xe đi về.

Hà Nội trong tiết trời tháng 5 nóng bức và ngột ngạt. Gần trưa nên hơi nóng từ mặt đường bốc lên càng làm cho nhiệt độ ngoài trời tăng cao. Mặt trời đang cố ý chiếu những tia nắng gắt gỏng xuống người khiến tôi cảm thấy bức bối và toát mồ hôi. Cuối cùng tôi cũng về đến nhà và ngã và ngã vật ra giường mệt mỏi.

Thói quen khi buồn thì cầm đầu vào ăn của tôi không còn nữa. Chia tay với Đỗ Hùng tôi không còn cảm giác ngon miệng, lúc nào cũng chán chường, bỏ ăn hoặc ăn ít rồi lại thêm thức khuya, uống rượu... cơ thể tôi đã không còn chịu đựng được nữa. Anh chị tôi đi du lịch hai ngày cuối tuần chỉ có một mình ở nhà, cơn đau bụng kéo đến khiến tôi choáng váng và phải gọi điện cho Đỗ Hùng nhưng anh không bắt máy. Thói quen của tôi, tôi gần như quên mất rằng chúng tôi đã chia tay, gần như quên mất rằng Đỗ Hùng đã nói dù có gì xảy ra với tôi anh cũng không quan tâm lo lắng. Tôi bật cười cay đắng, nước mắt chạm bờ môi run run bấm số gọi cho Dũng đến đưa đi bệnh viện. Khi mở cửa đi ra tôi khá bất ngờ nhìn thấy Lâm Hùng, cậu ta đi cùng Dũng sốt sắng hỏi trước:

- Hạ Vũ, bạn đau nhiều không đấy? Nhanh, chúng ta đi bệnh viện thôi.

Cố gắng nén cơn đau, tôi trả lời:

- Có vẻ rất đau. Bạn và Dũng đưa mình đến bệnh viện Đa khoa Đống Đa nhé!

- Vậy đứng đấy làm gì, đi thôi. – Dũng nhắc.

Chúng tôi đi cùng nhau trên chiếc xe máy của Dũng vì bệnh viện cách nhà không xa lắm. Dũng lái xe còn Lâm Hùng ngồi phía sau, cậu ấy có vẻ rất lo lắng cho tôi.

- Hạ Vũ, đau lắm không? Cố gắng chịu thêm một lúc nữa thôi. Sao dạo này lại gầy đi nhiều như vậy?

Tôi không nói gì, toàn thân lả đi vì đau. Khi được đưa vào viện gần như không còn cảm thấy gì nữa. Mọi thứ thật mờ ảo, trước mắt tôi là một màu trắng xóa, không có ai xuất hiện, chỉ là một màu trắng đau thương và tang tóc.

Khi tỉnh lại tôi thấy mình đang nằm trong viện còn Lâm Hùng thì ngồi bên cạnh. Thấy tôi mở mắt cậu ấy reo lên vui mừng:

- Tỉnh rồi hả? Bạn làm tôi và Dũng lo quá. Dũng đi đón Thanh vào với bạn và gọi điện báo cho bố mẹ bạn rồi. Mẹ bạn đang trên đường đến.

- Mình bị làm sao? – Giọng tôi yếu ớt cất lên.

- Xuất huyết dạ dày, phải vào phòng cấp cứu... Bác sĩ đã tiêm thuốc cầm máu rồi, rất may là chưa phải phẫu thuật. Rất cuộc là bạn đã làm gì mà đến nông nỗi này?

Làm gì? Tôi cũng chẳng biết mình đã làm gì nữa? Tôi đã quá yếu đuối, ủy mị và coi thường bản thân mình. Hình như tôi đang tự hủy hoại bản thân vì một người không còn xem tôi là quan trọng nữa. Tôi thở dài với Lâm Hùng:

- Mọi chuyện ổn cả rồi. Cậu yên tâm. Từ nay mình sẽ không để xảy ra những chuyện tương tự đâu. Cảm ơn cậu và Dũng nhé!

- Không phải cảm ơn. Muốn cảm ơn thì tốt nhất là bạn nên nhanh khỏe lại và thể hiện khả năng ăn uống vô địch của mình đi!

Lâm Hùng cười trêu tôi và cố làm tôi vui vẻ. Một lúc sau Dũng và Thanh đến. Thanh lo lắng hỏi thăm tôi đủ thứ rồi ở lại chăm sóc tôi cho tới khi mẹ đến. Trong những lúc như thế này tôi mới cảm nhận hết ý nghĩa của tình thân và tình bạn. Những lúc như thế này tôi mới hiểu hết giá trị của gia đình, của những người bạn thân đã bên cạnh tôi bao lâu nay.

Được rồi, chia tay thì chia tay! Có gì ghê gớm đâu! Tôi sẽ cố quên Đỗ Hùng, sẽ nhanh chóng khỏi bệnh và sẽ tìm mọi cách để có thể quên đi anh này đã từng xuất hiện trong cuộc đời. Anh là chàng trai số mười, là người thứ hai tôi nói lên tiếng yêu chân thành, là người thứ hai tôi yêu bằng cả trái tim say đắm, là người đàn ông đầu tiên của tôi... Tôi sẽ phải quên anh, quên đi tình yêu này, quên đi những thói quen và quên đi những ký ức hạnh phúc cũng như phủ đầy nước mắt và đau đớn.

12. Chương 12: Có Những Người Chỉ Đi Lướt Qua Nhau.

Có những người chỉ xuất hiện trong cuộc đời với khoảng thời gian ngắn ngủi và thoáng qua nhưng cũng đủ để lại những dấu ấn không bao giờ phai nhạt. Khái đối với tôi chính là như vậy. Tôi không biết nên gọi Khái là “anh” hay là “thầy” nhưng kỷ niệm với Khái trong chuyến đi Đà Lạt có lẽ suốt đời này tôi sẽ luôn ghi nhớ. “Cảm ơn anh – chàng trai số 13, thầy giáo của em.”

Sáng sớm vừa tỉnh giấc, tôi nhìn thấy mặt trời đã lên cao. Có vẻ như hôm qua mãi nghĩ ngợi về quá khứ tới đêm khuya cộng thêm thời tiết se lạnh khiến tôi ngủ một giấc quá dài. Với tay lấy điện thoại và nhìn đồng hồ, tôi giật mình khi đã hơn 8 giờ sáng, giờ này chắc bác Thái và chị Thảo đã đến trường còn bác Duyên chắc đang đợi tôi tỉnh ngủ.

Tôi rón rén đi ra khỏi phòng, định bụng sẽ vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt rồi ra chào bác Duyên sau nhưng vừa ra đến cửa thì đập vào mắt tôi là gương mặt cười nhăn nhó của Khái, anh đang ngồi chễm chệ ở phòng khách và nói lớn:

- Vẫn là cái thói ngủ nướng như hồi đi học. Em xem em ngủ kiểu gì mà đầu tóc bù xù như tổ quạ thế kia?
- Thầy... thầy sao mới sáng sớm ngồi trong phòng khách nhà bác em một mình làm gì? – Tôi ngạc nhiên hỏi quên đi việc phải chải lại mớ tóc rồi bù xù trên đầu.
- Thì đợi em chứ làm gì. Cô Duyên nói hôm nay em muốn đi tham quan những nơi hôm qua chưa đi ở Đà Lạt. Anh muốn đi cùng em cho vui.
- Bác Duyên đâu rồi thầy? – Tôi đảo mắt quanh nhà hỏi.
- Cô đi chợ rồi. Anh bảo cô sẽ đợi em dậy cùng đi ăn sáng nên cô không để phần đồ ăn đâu. Còn đứng đây làm gì, không nhanh vào mà chải lại cái đầu tổ quạ đi.

Lúc này tôi mới nhớ đến mái tóc dày rối xù của mình mỗi khi ngủ dậy liền nhanh chân chạy vào nhà vệ sinh đánh răng, rửa mặt rồi chải tóc lại cẩn thận. Ai nhờ Khái phải đi cùng tôi chứ? Anh thật là rảnh rồi! Sao tôi muốn được yên thân mà lại không được nhỉ? Đêm hôm qua còn bị những ký ức về Đỗ Hùng làm cho ám ảnh và đau đớn, đến sáng lại bị một người con trai khác đến “áp tải” đi chơi thì thật mất tự do.

Tôi đi ra phòng khách sau khi đã vận một chiếc quần bò màu xám, áo thun trắng và khoác thêm một chiếc áo len mỏng ở ngoài rồi khẽ hất đầu hỏi Khái trước con mắt nhìn chăm chăm của anh:

- Thầy nhìn gì mà không chớp mắt? Rõ ràng em chải đầu rồi mà.
- Trông em ăn mặc giản dị thế này rất đáng yêu! Ngày trước trên trường anh thấy em ăn mặc hơi điệu đà, trau chuốt quá!
- Vì đi học là mặc cho các bạn bè nhìn, còn đi với thầy thì khỏi cần, thầy có phải người yêu em đâu mà em phải mặc đẹp cho ngắm.
- Nhưng nhìn em thế này... anh lại thích hơn. – Khái phá lên cười vui vẻ.

Tôi nén tiếng thở dài, trông anh chẳng ra dáng giảng viên đại học khi lên giảng đường tẹo nào. Giọng hơi cáu kỉnh, tôi nói:

- Mà thầy này! Nếu em có nguyện vọng muốn đi một mình có được không?

Mặt Khải tỉnh bơ:

- Tất nhiên là không được. Anh mất công đi mượn xe máy của bạn. Mất công đợi em từ lúc 7 giờ sáng đến giờ. Thôi, đi nào, hôm nay anh chở em đi ăn món bánh canh trên đường Nhà Chung ngon lắm!

- Thầy biết đường không?

- Anh đến Đà Lạt nhiều rồi, thành phố nhỏ xinh này không làm khó anh được. Mà này! Từ sáng đến giờ sao cứ “thầy, thầy” suốt vậy. Anh không thích nghe em gọi anh là thầy khi chúng ta không ở trong lớp học.

- Rồi, thì anh... Thôi đi đi, em còn muốn đến thăm thác Datanla và thác Prenn nên ăn uống gì thì nhanh lên. – Lúc này tôi đã mất kiên nhẫn và giục lại Khải.

Quả nhiên Khải rất thạo đường ở Đà Lạt, có thể nói anh đã ở đây hoặc đến đây đủ lâu và đủ nhiều để có thể quen thuộc với thành phố này như vậy. Sau khi đưa tôi đi ăn bánh canh, Khải cùng tôi đến thăm thác Datanla đầu tiên vì ngọn thác này chỉ nằm cách trung tâm thành phố 5 km.

Thiên nhiên đã rất ưu đãi khi ban tặng cho Đà Lạt những ngọn thác đẹp và hùng vĩ đến như vậy. Tôi bị choáng ngợp trước cảnh dòng nước trong veo chảy qua bảy tầng núi đá rồi dội xuống những phiến đá tung bọt trắng xóa. Đứng giữa thiên nhiên hùng vĩ như vậy tôi mới cảm thấy mình thật nhỏ bé và khiêm nhường biết bao. Tận hưởng bầu không khí và cảnh đẹp tuyệt vời ấy, tôi đưa máy ảnh cho Khải để anh chụp cho tôi những bức hình kỷ niệm mà hôm qua đi một mình nên không có bức nào tôi xuất hiện trong đó. Khải bị ép làm phó nháy bắt buộc dĩ trước sở thích “cuồng chụp ảnh” của tôi và đôi lúc tôi thấy anh nhìn tôi một cách ngơ ngẩn như đang chìm vào trong một dòng suy tư nào đấy.

Rời khỏi thác Datanla xuôi theo đèo Prenn, hai chúng tôi dừng chân ở thác Prenn tọa lạc ngay trên đỉnh đèo uốn lượn. Ấn tượng của tôi về Đà Lạt trong chuyến đi này mới bắt đầu rõ nét và chân thực hơn so với những chuyến đi trước kia khi còn nhỏ. Lại một lần nữa tôi bị choáng ngợp khi bị vẻ đẹp của thác Prenn hút vào cái hùng vĩ và thơ mộng. Khải mua vé và cùng tôi lên cáp treo băng qua phía ngoài của ngọn thác trắng xóa dội từ trên đỉnh đèo xuống và ngắm dòng thác chảy ào ào mạnh mẽ. Cảm giác lâng lâng như chính tôi đang chìm vào một cõi tiên hư ảo.

Khi tôi còn luyến tiếc rời khỏi chiếc cáp treo thì Khải chợt nắm tay tôi nhỏ nhẹ:

- Đi, anh dẫn em vào ngắm phía trong thác. Chúng ta sẽ đi qua một chiếc cầu gỗ và nhìn những dòng nước đang ào ào đổ xuống đẹp mắt lắm.

Tôi háo hức để Khải dẫn đi, chiếc cầu trong thác nước này khi tôi đến Đà Lạt những lần trước đã không được chiêm ngưỡng nó. Thật là ngoài sức tưởng tượng của tôi, chiếc cầu gỗ cong cong một bên bám sát vào vách đá một bên là phía thác nước đang dội xuống trông thật tuyệt. Chúng tôi chạy thật nhanh ra giữa cầu, nơi có vài người khách du lịch khác cũng đang đứng chụp ảnh và ngắm cảnh.

- Đẹp quá! Em không nghĩ mình lại được ngắm những cảnh đẹp như thế này! – Tôi reo lên phấn khích.

- Nó sẽ đẹp hơn nếu em đứng ngắm cùng người con trai mà em yêu thương. – Giọng Khải buồn buồn truyền đến tai tôi.

Tôi quay mặt sang nhìn Khải, anh không còn mang vẻ cười cợt, trêu chọc như từ sáng đến giờ mà ánh mắt anh đang nhìn ra phía thác nước xa xăm và buồn bã. Hình như tôi cũng bị câu nói của anh làm cho nhói đau và khê lên tiếng trong sự ồn ào của dòng nước:

- Em nghĩ là sẽ chẳng có cơ hội nào đâu? Sao thầy, à quên, sao anh lại nói vậy?

Khải nghe thấy câu hỏi, nhưng anh không quay lại nhìn tôi, ánh mắt vẫn dán vào nơi xa xăm nào đó.

- Anh đã từng đến Đà Lạt nhiều lần. Đã từng đứng ở đây với người con gái anh yêu thương nhất. Nhưng cuối cùng thì cô ấy bỏ rơi anh để cưới một người khác về sống ở Sài Gòn... Từ đó anh nghĩ trái tim tổn thương này sẽ không bao giờ còn rung động nữa... cho đến khi gặp em...

- Cái gì? Gặp em? – Tôi không bất ngờ lắm khi nghe Khải nói rung động với mình nhưng cũng hơi lớn giọng mà hỏi.

- Em đừng có hỏi. Im lặng nghe đi. Lúc nào cũng thích đặt câu hỏi? – Khải hơi nhếch môi cười. – Gặp em, đúng, em có cái gì đó giống giống cô ấy... răng khểnh, đeo kính, lấm mồm, hay hỏi và có phần ương bướng... Nhưng anh biết em đã có bạn trai, chỉ là anh vẫn cứ muốn quan tâm đến em một chút, một chút... và điều đó làm anh thấy vui vẻ.

- Ý anh là anh để ý em vì em giống người yêu cũ của anh?

- Đúng! – Khải thẳng thắn trả lời. – Nhưng đó là trước kia khi mới gặp em thôi. Sau khi tiếp xúc nhiều với em thì anh nhận ra em không giống cô ấy. Em yêu ghét rõ ràng, tính tình có phần bốc đồng nhưng không hề hột, ương bướng, cố chấp trong một vài chuyện nhưng không phải là ích kỉ, tham lam... Và anh nghĩ anh nên tránh xa em trước khi anh thích em thật. Không ngờ tránh rồi mà vẫn gặp em ở đây!

- Sao anh không tránh luôn đi? – Tôi bực bội nói.

Đáng ra khi nghe một lời tựa tựa như kiểu tỏ tình này thì phải vui vẻ lắm nhưng tôi không sao cười được. Tôi cũng không hiểu mình có duyên ngầm gì mà đi đâu cũng có người nói thích, nói yêu. Bao nhiêu người là thật lòng? Bao nhiêu người là thoáng qua? Bao nhiêu người là đùa giỡn? Tôi vốn dĩ đã nhận ra thái độ quan tâm của Khải từ ngay khi còn đang học lớp Tiếng Anh. Dù Khải vẫn chưa hề nói “thích” nhưng cũng giống như Lâm Hùng, tôi vẫn gắn cho anh con số 13 bởi tôi biết sự quan tâm của anh dành cho tôi có nghĩa như thế nào. Chỉ không ngờ là bây giờ tôi mới biết sự quan tâm đó bắt đầu từ việc tôi giống người yêu cũ của anh.

Khải không trả lời câu hỏi của tôi, một lúc sau anh mới quay lại nhìn tôi và nói:

- Anh nghĩ là anh không cần tránh nữa. Vì bây giờ anh có nhiều cái nhìn khác.

- Về chuyện gì? – Tôi nheo mắt tò mò.

- Chúng ta trở về thành phố ăn trưa rồi đi uống nước nói chuyện tiếp nhé!

Rõ ràng câu chuyện đang tiếp diễn, Khải lại dừng một cái dừng lại như không có chuyện gì xảy ra. Tôi cũng chẳng hỏi thêm, cảm giác lúc này rất khó để gọi nó thành tên. Khải nói là phải tránh tôi vì sợ thích tôi, rồi lại nói bây giờ thì không cần nữa là sao nhỉ? Phải chăng là bây giờ anh ấy hết thích rồi? Tôi nghĩ là mình đang mong điều suy đoán đó là thật. Đang vui vẻ tự nhiên thành ra trên đường về trung tâm thành phố, cả hai chúng tôi đều im lặng.

Khải đưa tôi đi ăn ở một nhà hàng nhỏ rồi vào một quán cà phê nằm ngay mặt đường lớn, chúng tôi chọn một chiếc bàn ngoài ban công có thể nhìn xuống một ngã năm với những dòng xe đang chầm chậm lướt trên đường. Đà Lạt trong cảm nhận của tôi là vậy đấy, thiên nhiên và con người nữa cứ bình dị, thong thả mà cảm nhận cuộc sống.

Giọt cà phê cũng rơi xuống một cách chậm rãi, trong lúc chờ đợi, tôi đưa tay xoay xoay bình hoa nhỏ trên bàn và hỏi:

- Anh bảo có chuyện muốn nói, sao suốt từ lúc ấy đến giờ im lặng?

- Anh đợi em nói trước.

- Nói chuyện gì? Em thì có chuyện gì để nói?

- Tại sao em lại đi du lịch hay đúng hơn là đến Đà Lạt một mình? Chẳng phải bây giờ là thời gian em đang kiến tập làm tiểu luận cho năm thứ ba sao?

- Anh... anh tò mò chuyện của em làm gì? Em có nghĩ là đến đây sẽ gặp anh và nói mấy cái chuyện chán chường này đâu! – Tôi cáu.

- Em có tin vào duyên phận không?

Khải làm tôi hơi bất ngờ về câu hỏi của anh nhưng cũng thu tay ra khỏi bình hoa, ngồi nghiêm chỉnh mà trả lời anh:

- Có, em tin! Nhưng hiện tại thì em chẳng có duyên với ai cả.

- Vậy thì cứ xem anh như một người bạn, một người khách qua đường mà tâm sự đi. Anh thấy em cười nhưng đôi mắt thì lại chẳng vui tí nào. Em biết vì sao lúc này anh lại nói không cần trốn tránh em không? Vì anh nghĩ, nếu có duyên ắt chúng ta sẽ gặp lại nhau, tìm được nhau. Nếu không có thì anh tránh có ích gì, giống như việc anh nói thích em mà em chẳng có phản ứng nào. Điều đó có nghĩa là chúng ta chưa tìm được cái duyên mà mình mong đợi với nhau. Em hiểu ý anh chứ?

Tôi trợn mắt nhìn Khải, lúc này cà phê đã thôi nhỏ giọt. Anh đặt chiếc phin ra khỏi cốc, dùng thìa khuấy đều sữa và cà phê cho tôi rồi lặp lại với cốc của anh, sau đó Khải mới đưa cốc của mình lên môi uống một ngụm nói tiếp:

- Biết đâu, chúng ta chỉ gặp nhau lần này nữa thôi rồi ai sống cuộc sống của người ấy, em không nghĩ thế à?

- Anh không dạy học ở trường Đại học nữa? – Tôi dò hỏi sau câu nói của Khải.

- Ừ... sang năm anh sẽ mở trung tâm riêng ở đây. Anh yêu Đà Lạt và muốn ở lại đây dù nó có nhiều kỷ niệm buồn. Em biết đấy, nên đứng lên từ nơi mình vấp ngã chứ không nên trốn chạy nó. Và anh nghĩ ở đây anh cũng sẽ nhanh quên đi một tình cảm vốn cũng rất nhẹ nhàng thoáng qua với em.

Lạ thật! Lúc này tôi bỗng nhiên cảm nhận được một Khải hoàn toàn khác trong bao nhiêu lần gặp gỡ. Anh nói chuyện chín chắn giống hệt như tuổi của anh và có cái gì đó rất chân thật, gần gũi. Rồi bằng sự khéo léo của anh, tôi cũng tự nhiên mà chia sẻ với anh về chuyện của Đỗ Hùng, người đã khiến tôi đau khổ suốt bao nhiêu tuần qua. Tôi nén nỗi đau, kể qua chuyện của mình rồi hỏi:

- Anh nghĩ em nên làm thế nào? Có phải em đã sai điều gì trong tình yêu không?

- Anh cũng là một kẻ thất bại trong tình yêu. – Khải mỉm cười chua chát. – Có lẽ em không làm sai điều gì cả. Dù tình yêu vẫn còn, nhưng bên nhau lại có cảm giác mệt mỏi và không hòa hợp nên mới khiến em và anh chàng kia có kết thúc như vậy. Anh biết em yêu là thật lòng nhưng em trả lời anh một câu được không? Bây giờ em có thấy hạnh phúc và vui vẻ bên người yêu không?

- Em... - Tôi nhất thời ấp úng trước câu hỏi của Khải.

Đúng rồi, tôi yêu Đỗ Hùng, đã từng rất hạnh phúc bên anh. Nhưng hiện tại thì thế nào? Tôi có vui và hạnh phúc không? Nếu quay lại với anh ấy tôi có thực sự yên lòng.

- Sao em? – Khải hỏi và chờ câu trả lời của tôi.

- ... Không, không thấy vui và hạnh phúc như trước kia. Chỉ toàn lo lắng, bất an và cãi vã. – Cuối cùng thì tôi cũng nói lên được điều mình không dám thừa nhận. – Nhưng em cố chấp không muốn buông tay. Em sợ... em đã quá quen thuộc với anh ấy!

- Vậy em có nghĩ nếu anh chàng kia quay lại với em, cưới em... Hai người sẽ thực sự hòa hợp và tin tưởng nhau?

- Điều này... em cũng nghĩ là... là không thể.

- Vậy đó! Đến chính bản thân em còn nhận ra thì chắc chắn người yêu em cũng nhận ra. Anh ta chia tay em không hẳn vì hết yêu em, mà nghĩ về sự khó hòa hợp của hai người nên làm vậy để em có thêm cơ hội khác. Anh nói không phải để mở đường ình, anh chỉ nói trên quan điểm một người đã từng trải qua sự chia ly để chia sẻ với em. Em đã lựa chọn chấp nhận, đã muốn sau chuyến đi xa này sẽ làm mới mình thì hãy làm cho tốt. – Khải dừng lại đôi chút rồi thở dài: - Mỗi người đều có một lựa chọn ình, cầm lên hay đặt xuống là do bản thân em lựa chọn. Anh nghĩ em không phải người quá yếu đuối...

Tôi lặng im nhìn và lắng nghe Khải nói, từng câu từng chữ của anh như len lỏi vào tâm trí vốn đang bất an do dự khiến cho tôi như được nhìn thấy ánh sáng. Khải nói đúng, ông trời đã định cho chúng ta duyên phận, mỗi một mối quan hệ kết thúc như thế nào ắt hẳn có lý do riêng của nó. Có thể tôi và Khải cũng chỉ gặp nhau lần này và chỉ cùng ngồi nói chuyện cởi mở với nhau lúc này. Chúng tôi có duyên gặp gỡ, nhưng tiếc rằng cũng chỉ dừng lại ở việc sẽ đi thoáng qua trong cuộc đời nhau và để lại một chút lưu luyến mà thôi!

13. Chương 13: Đi Máy Bay Và Bài Học Về Nỗi Sợ

Khi trong cuộc sống xuất hiện một nỗi sợ, thường người ta sẽ do dự, trốn tránh hoặc tự ảo tưởng mình một vỏ bọc có thể bảo vệ được những cảm xúc liên quan. Nhưng rồi tất cả cũng chỉ là ảo giác. Nếu chúng ta không can đảm đối mặt với nỗi sợ hãi đó, không bao giờ chúng ta có thể vượt qua và sẽ mãi mãi bị nó ám ảnh...

Tạm biệt Đà Lạt và bầu không khí trong lành mát rượi. Tạm biệt những thác nước hùng vĩ và trắng lệt. Tạm biệt những khu vườn tràn ngập sắc hoa và hương thơm dịu nhẹ... Tôi trở lại Sài Gòn vào sáng sớm thứ năm bằng một chuyến đi ô tô khách xuyên đêm.

Tối hôm thứ tư sau một ngày làm việc căng thẳng trên trường Đại học Tổng hợp, Khải vẫn đến đón tôi đi chợ đêm Đà Lạt như đã hứa. Anh dẫn tôi đi ăn những món ăn dân dã đậm chất thôn quê rồi cùng tôi khám phá thành phố về đêm lung linh màu sắc. Ô tô đến đón tôi lúc 11 giờ đêm, trước khi chia tay Khải cảm giác trong tôi hết như những lời anh đã từng nói. Có thể sẽ rất lâu nữa chúng tôi mới có dịp gặp nhau, hoặc cũng có thể là không bao giờ nữa. Kỷ niệm với Khải sẽ dừng lại ở đây, dừng lại ở hình bóng anh đứng ở cuối con dốc vẫy tay chào tôi với một nụ cười thoáng chút suy tư và buồn bã.

Quang đã giữ đúng lời hứa khi những ngày tôi ở Đà Lạt anh không hề gọi điện hay nhắn tin để tôi bị phân tâm. Chị Loan đón tôi từ bến xe về nhà, xếp đồ đạc để sáng sớm thứ sáu bay về Đà Nẵng, chuẩn bị cho đám cưới. Bố mẹ tôi bận công việc không tham gia được nhưng các cô, các bác và anh chị em trong quê thì đã thuê xe và cũng đang trên đường đến để dự đám cưới. Vì nhà trai ở Đà Nẵng nên anh rể tôi đã về trước một ngày để lo tiếp khách.

Biết tôi đã về và sáng mai lại đi sớm. Quang đến đón tôi đi uống cà phê và cũng là để chia tay tôi. Anh chọn một quán rộng và thoáng mát, chúng tôi ngồi ở một chiếc bàn ngoài trời cạnh bể cá và những tán cây xanh xòe rộng.

- Em đã suy nghĩ kỹ những gì anh nói với em chưa? – Quang hỏi tôi một cách căng thẳng và như hồi hộp đợi câu trả lời.

- Em nghĩ là em đã có câu trả lời rồi. Có thể em sẽ mất đi một người bạn, một người anh nhưng em muốn thú nhận một điều rằng: Em chỉ xem anh như bạn bè, như anh trai vậy thôi. Chưa bao giờ em nghĩ sẽ tiến xa hơn nữa. Anh chủ động gọi điện cho em, em chủ động nói chuyện với anh... Mọi thứ cứ thế xảy ra khi chúng ta nói chuyện hòa hợp nhưng em lại không nảy sinh một tình cảm nam nữ nào. Em sẽ vẫn ở lại Hà Nội, em nghĩ thông suốt rồi.

- Vậy em không muốn vào Sài Gòn làm việc như cách đây một tháng em nói nữa? – Giọng Quang đầy vẻ buồn bã.

- Lúc đấy em muốn chạy trốn... Nhưng một người bạn vừa nói với em rằng, em nên đứng lên từ nơi làm mình tổn thương nhất, như thế em sẽ không phải trốn chạy cả đời, sẽ dũng cảm mà đối mặt với mọi chuyện.

- Nhưng còn một năm nữa để em đối mặt... Em có thể cân nhắc lại không?

- Anh Quang! Em xin lỗi! Dù em có vào đây sống và làm việc. Em nghĩ mối quan hệ của chúng ta cũng chỉ dừng lại thế này thôi. Em hiểu sự quan tâm của anh đến em, nhưng từ giờ trở đi... Em... em sẽ không lợi dụng hay ỉ lại vào anh, suốt ngày nghe điện thoại đợi anh tâm sự, đợi anh động viên nữa. Em nên tự mình chữa lành vết thương.

Quang im lặng, anh hoàn toàn ngồi bất động và không nói gì. Nét mặt anh căng ra như đang suy nghĩ rồi lại nhăn mày kiểu đắn đo, do dự muốn nói gì đó. Cuối cùng tâm mi anh giãn ra, anh thở hắt một hơi gượng cười:

- Được, vậy thỉnh thoảng anh sẽ gọi điện cho em. Anh cũng không nên làm phiền em mãi được. Chỉ có điều tình cảm của anh dành cho em vẫn vậy...chỉ cần bất cứ lúc nào, em quay lại nhìn, anh vẫn ở đó đợi em!

Quang! Sao anh lại ngốc đến thế. Anh đợi tôi để làm gì chứ? Tôi đã nói tôi là đứa vô tâm và lạnh lùng lắm. Sao anh có thể yêu tôi như vậy? Mà cũng không biết được, anh nói vậy thôi chứ làm sao mà có thể yêu mãi một người không hề yêu mình. Tôi cũng đã từng nói như vậy với Việt, rồi tôi cũng đã quên và yêu

Đỗ Hùng. Bây giờ tôi sẽ tập quen Đỗ Hùng và có thể, sẽ lại tập yêu một người con trai khác. Chỉ có điều tôi không dám chắc rằng bao giờ tôi sẽ gặp được người có thể khiến tim tôi rung động thêm lần nữa.

Bất giác tôi nhớ đến Đức, người mà tôi đã gây cho anh nhiều tổn thương nhất. Cũng tầm này năm ngoái. Đức về Việt Nam lần thứ hai. Vì lý do chọc tức Đỗ Hùng, tôi đã đi chơi cùng Đức suốt nửa tháng anh khi anh ở Hà Nội. Tôi cũng không giấu chuyện có người yêu, nhưng cũng không kể nhiều về Đỗ Hùng với Đức như đã làm với Quang.

Chúng tôi cùng nhau đi ăn, cùng nhau đi xem phim, rồi bất ngờ Đức hỏi tôi:

- Em muốn qua nhà anh chơi không?
- Qua nhà anh? Vậy có ai ở nhà không? – Tôi hơi bất ngờ hỏi.
- Mẹ anh đi dạy học, anh trai đi làm, có bà nội ở nhà thôi.
- Bà nội? Anh chưa bao giờ nhắc đến bà với em.
- Mẹ anh mới đón bà ở quê lên chăm sóc thôi. Tuy bố anh bỏ đi không tin tức nhưng bây giờ bà già rồi, mẹ không nỡ để bà ở quê vì người nhà anh bên nội vô tâm lắm.
- Mẹ anh... bác ấy thật là người tốt! – Tôi thấy cảm phục mẹ Đức vô cùng.

Anh đưa tôi đến nhà, ngôi nhà bốn tầng khang trang, rộng rãi nằm trong một con ngõ lớn trên đường Thái Hà, xe ô tô có thể lưu thông qua lại được. Tôi cười đùa:

- Nhà anh giàu thật đấy! Sau này anh lấy cô nào, cô ấy được hưởng cùng nhé!
- Anh không có ý định lấy vợ. Với lại đây sẽ là nhà của anh trai anh. – Đức vừa đưa ly nước cho tôi vừa trả lời.

Tôi phá lên cười:

- Anh đừng có nói chắc như thế. Sao đây lại là nhà anh trai anh? Em tưởng của mẹ anh chứ?
- À, tất nhiên là của mẹ anh, một tay bà làm lụng vất vả xây nhà, xây cửa rồi lo cho hai anh em anh. Nhưng ý anh là anh sẽ không sống ở Việt Nam nên chắc chắn anh trai anh sẽ ở đây thôi.
- Anh định không về, ở luôn bên Anh?
- Anh đi là vì câu nói của em... Anh về cũng sẽ đợi câu nói của em. Nếu em yêu cầu, anh sẽ về. – Đức đột nhiên nói năng nghiêm túc làm tôi chột dạ.
- Anh lại nói lung tung gì rồi. Mà bà nội anh đâu? Em muốn chào bà.
- Bà ở phòng riêng trên tầng hai. Đi, anh đưa em lên!

Đức dẫn tôi lên và gõ cửa phòng bà nội, bà đang ngồi đeo kính đọc báo trông rất minh mẫn và tỉnh táo, tôi vội lên tiếng trước.

- Cháu chào bà!

Đức nói thêm vào:

- Bà nội. Đây là Hạ Vũ, bạn cháu.

Bà đặt tờ báo xuống bàn, nhoẻn mắt nhìn tôi rồi hỏi:

- Hạ Vũ hả? Cháu có phải bạn gái Đức không? Mẹ nó bảo nó chưa dẫn ai về nhà bao giờ đâu.
- Dạ, cháu là bạn gái bình thường thôi ạ! – Tôi nhanh nhẩu đáp lời bà.

Bà cười hiền từ rồi khẽ nói:

- Vậy à? Vậy mà bà nghĩ là người yêu chứ. Thôi bà đang đọc báo giờ. Hai cháu cứ tự nhiên đi.

Nói rồi bà lại cầm tờ báo lên và tiếp tục trầm ngâm. Đức đáp dạ rồi kéo tay tôi lên tầng ba, vào một căn phòng nhỏ đầy đồ đạc, vali vứt bừa bộn trong phòng.

- Bà anh thế đấy. Ngày xưa bà là cô giáo dạy Văn, bố anh cũng là nhà văn, không hiểu có phải gien di truyền không mà anh cũng thích viết lách như vậy. Đến bây giờ anh cũng không hiểu bố anh đã nghĩ gì khi bỏ bà và mẹ con anh để trốn đi như thế. – Đức nói rồi tiến đến cái vali to nhất mở ra, anh cầm lên rất nhiều thanh chocolate và đưa cho tôi. – Nè, quà của em. Anh về chẳng biết mua gì, mua toàn chocolate.

- Ôi, thích quá! – Tôi sung sướng reo lên rồi nhanh tay nhận hết chỗ chocolate Đức đưa cho.

Hình như vẫn chưa hết, tôi thấy Đức lại tìm tìm thứ gì đó trong vali, rồi anh lấy ra một chiếc hộp hình chữ nhật to như màn hình máy tính 19inch đưa tiếp cho tôi:

- Cái này là mỹ phẩm, anh nhờ một chị bạn mua hộ. Của em hết đấy!

Món quà này thì tôi ngại ngần, không dám nhận giống như những thứ đồ ăn kia:

- Để tặng mẹ đi... Em không dùng mấy thứ đắt tiền, xách tay này đâu.

- Cầm đi! Mẹ có cái khác rồi. Em bắt đầu khách sáo từ khi nào thế? – Đức nói và nhìn tôi như ra lệnh. Vậy là tôi mang theo một túi đồ ăn vặt và một hộp mỹ phẩm trông có vẻ đắt tiền của hãng L'Oréal xuống dưới phòng khách tiếp tục ngồi nói chuyện với Đức. Bất ngờ anh quay sang tôi hỏi:

- Em tin anh hay bạn trai nào rủ em cũng dám đến nhà và lên phòng riêng vậy? Không sợ xảy ra chuyện gì à?

- Chuyện... gì? Xảy... xảy ra chuyện gì được? – Miếng chocolate đột nhiên tắc lại ở cổ họng tôi. Đúng là với Đức tôi hoàn toàn không nghĩ đến vấn đề này, sao Đức phải hỏi ra như thế chứ? Tôi cố nuốt nốt miếng chocolate rồi nói tiếp: – Chắc chắn em không dám như vậy với ai, chỉ là người thân quen thì mới không để ý chứ? Mà anh ám chỉ điều gì?

- Chuyện anh kéo em vào phòng ấy. Nhỡ không phải đưa đồ ăn hay quà tặng mà làm gì thì thế nào? Anh chỉ lo cho cái tính tin người của em thôi. – Đức thở dài.

- Em biết anh là người thế nào. – Tôi cười trừ. – Trước kia có một gã cứ đi theo sau em xin số điện thoại. Sau đó hắn đi theo em biết trường em học. Hắn quấy rối em đủ trò nào là gọi điện, nhắn tin, rồi thì đi ô tô đến đậu trước cổng trường đòi đón em. Hắn làm cho em mới nhập học mà mang tiếng có đại gia bao giá. Anh không biết là em thù hắn như thế nào đâu. Nhà giàu thì làm gì chứ, sếp thì đã sao... em ghét nhất kiểu người đó. À, mà hắn cũng trai Hà Nội giống anh, cứ làm như ai cũng hám tiền hám lợi không bằng. Em mà dễ dãi như anh nói, hắn mời em đến nhà cả chục lần em đã đến chứ không bị em dứt khoát từ chối đâu.

Tôi được thể kể tuôn ra một tràng về Hưng với Đức. Quả thật nghĩ lại cái tên bám dai như đĩa hồi mới học năm thứ nhất này làm tôi sởn gai ốc. Đức đang có vẻ chán nản, nghe tôi nói vậy thì nét mặt chuyển sang tò mò:

- Thế em làm sao mà cắt đuôi được gã ấy?

- Cũng phải mất một thời gian khá lâu, thấy em không phải loại con gái dễ dãi, hám tiền lại nhất quyết từ chối mọi cuộc gặp gỡ nên hắn tự giác chuyển con mồi thôi.

- Em không nghĩ là nhờ may gã thích em thật nên mới theo đuổi lâu như vậy?

- Úi, em không quan tâm. Kiểu đại gia công tử bột không phải kiểu em thích. – Tôi trả lời với vẻ mặt khá vênh váo. Đức ồ lên cười sảng khoái:

- Hóa ra Hạ Vũ còn gặp được đại gia nhà giàu theo đuổi mà từ chối? Vậy anh xem như không có cửa rồi.

- Anh là bạn em mấy năm rồi, không có cửa cái gì? – Tôi hơi gằn giọng.

- Anh không chỉ muốn dừng lại ở chữ bạn. – Đức nói nghiêm túc.

Tôi dừng ăn, quay mặt lại nhìn anh. Đức ơi! Chẳng lẽ anh quên mất lần mới sang Anh một năm, anh trốn về Việt Nam mà mẹ anh không hề hay biết để về quê gặp tôi hay sao? Chẳng phải tôi đã nói rõ với Đức về quan điểm của mình, nếu là bạn thì tiếp tục nói chuyện, nếu anh muốn xa hơn thì sẽ dừng lại hay sao? Khi ấy dù chưa có bạn trai tôi cũng nói với anh như vậy. Hiện tại tôi đang yêu Đỗ Hùng, làm sao mà tôi có thể đáp ứng với anh điều không bao giờ xảy ra thế chứ.

- Anh biết là em có người yêu rồi mà.

- Anh ta không quan tâm đến em. – Đức lớn tiếng. – Suốt mấy ngày qua em đi chơi với anh, anh không hề thấy điện thoại của em có tin nhắn hay có cuộc gọi đến nào cả. Anh thấy em bất an, giận dữ nhưng lại cố tỏ ra vui vẻ khi đi cùng anh. Anh đâu phải thằng ngốc, anh biết em đi cùng anh để làm cậu ta ghen... Nhưng rồi sao, Hạ Vũ? Em có nhận được thứ mình muốn hay không?

- Anh... anh... - Tôi cứng họng vì bị Đức nói trúng tim đen của mình. Anh ấy lúc nào cũng nhìn thấu tâm can tôi, biết tôi đang nghĩ gì và muốn gì. Tại sao tôi lại không hề có tình cảm khác nào với anh? Nếu không chúng tôi chắc là một cặp ăn ý.

- Hạ Vũ, anh được một công ty ở Anh nhận vào làm việc sau khi ra trường. Anh có thể bỏ hết tất cả để về Việt Nam nếu em muốn. Hoặc em thích sống ở nước ngoài thì anh cũng có thể lo liệu cho em... Chỉ cần em đáp lại tình cảm của anh. Lần này về anh không muốn ra đi giống như lần trước. Anh muốn có được tình yêu của em. Em có thể tưởng tượng ra suốt ba năm qua anh đã nhớ em như thế nào không?

Đức đột nhiên xúc động đưa tay nắm chặt hai bàn tay tôi. Tôi hơi bất ngờ nên rơi vào thế bị động. Chúng tôi ngồi rất sát nhau, hơi nóng của anh bắt đầu tỏa ra xung quanh khiến tôi lo lắng và bất an. Đức đã hứa sẽ không nói ra những điều này nữa. Anh đã là bạn tâm giao của tôi suốt từ năm lớp mười một đến giờ, chẳng lẽ sau bao nhiêu lần bị từ chối anh vẫn không chịu bỏ cuộc? Anh vốn dĩ còn cố chấp, cứng đầu hơn cả tôi.

- Anh buông tay em ra đi. Em đã nói là nếu anh muốn tiến xa hơn tình bạn thì chúng ta sẽ chấm dứt mọi mối quan hệ. Anh suy nghĩ kĩ đi, em vốn dĩ không phải là người đáng để anh yêu và hi sinh như thế đâu.

Đức do dự rồi cũng thả tay tôi ra, anh có vẻ rất đau khổ. Gương mặt anh hằn lên những nỗi buồn vô hạn. Anh bảo tôi không nên cố chấp trong tình yêu, nhưng chính anh lại luôn là người làm điều đó. Còn Đỗ Hùng thì sao, anh có quan tâm đến tôi nhiều như tôi nghĩ đâu, tại sao tôi cũng phải cố mà yêu mà bám chặt lấy anh để sống. Chúng tôi đều là hai con người đáng thương trong tình yêu như nhau mà thôi.

Bây giờ trước mặt tôi lại là gương mặt của Quang, gương mặt hằn lên những tia buồn bã và bất lực như Đức. Nhưng tôi với Quang cũng chỉ mới quen nhau một năm, có lẽ chuyện tôi yêu cầu anh quên đi tình cảm dành cho tôi là điều dễ thực hiện hơn cả. Tối hôm đó chúng tôi đã ngồi nói chuyện đến gần 12 giờ đêm mới đứng dậy ra về. Sáng hôm sau Quang vẫn nhiệt tình ra sân bay Tân Sơn Nhất tiễn tôi và chị Loan về Đà Nẵng. Trước khi lên máy bay, tôi nhận được một tin nhắn của Quang:

“Hạ Vũ, cảm ơn em đã xuất hiện và đi qua cuộc đời anh. Dù kết quả có là buồn đau nhưng em sẽ luôn là kỷ niệm anh nhớ mãi không quên. Hy vọng được gặp lại em vào một ngày không xa.”

Máy bay cất cánh đưa tôi lên bầu trời cao xanh thẳm, tôi đã bắt đầu quen với việc đi máy bay, quen với việc thay đổi áp suất không khí đột ngột nên không còn cảm thấy chóng mặt và choáng váng nữa. Phải chăng, để vượt qua những nỗi sợ hãi, chính bản thân mình phải dẫn thân vào nỗi sợ đó rồi mới thích nghi, làm quen và hòa hợp với nó. Nỗi sợ của tôi chính là mất đi Đỗ Hùng và tôi sẽ dẫn thân vào việc quên anh, để tuột mất anh rồi từ từ quên đi người mà mình không bao giờ muốn quên nhất trong cuộc đời.

14. Chương 14: Tiệc Sinh Nhật Sớm

Có những mối quan hệ tưởng chừng từ yêu trở về là bạn bè rất khó. Nhưng rồi thời gian đã làm thay đổi một vài thứ, làm đảo lộn một vài suy nghĩ vốn còn trẻ con và nông nổi, tình yêu lại trở thành tình bạn. Tôi đã không bỏ lỡ cơ hội đó, vì vậy mà tôi vẫn còn có những người bạn tốt ở bên cạnh mình.

Xuống sân bay Đà Nẵng, tôi và chị Loan thuê xe về khách sạn nơi các bác, cô chú, anh chị em họ hàng bên ngoại nhà tôi đang ở đó để chuẩn bị cho việc đón dâu vào sáng ngày mai. Tôi gọi điện báo cho bố mẹ biết về tình hình rồi liên lạc với Hạnh – Bạn thân từ nhỏ đến giờ, đọc cho cô ấy địa chỉ khách sạn để qua đón tôi đi thăm thành phố Đà Nẵng. Hạnh đang học năm cuối trường Đại học Kinh tế ở đây nên cô ấy trở thành hướng dẫn viên du lịch dẫn tôi đi thăm qua thành phố biển đầy mộng mơ không kém gì Vũng Tàu này.

Sau khi cùng nhau đi ăn trưa, Hạnh đưa tôi đến một quán cà phê gần biển ngồi hóng gió và tâm sự. Cả một bờ biển dài hiện ra trước mắt, tôi vốn yêu biển từ bé, cứ nhìn thấy những con sóng dào dạt là trong lòng lại thấy bình yên, lắng đọng. Sau khi kể hết mọi chuyện với Hạnh, Hạnh nhìn tôi cười buồn:

- Tao cứ nghĩ mày được nhiều người yêu mến như thế thì phải hạnh phúc lắm. Không ngờ lại long đong lận đận đến vậy. Mai dự đám cưới chị Loan xong, mày bay luôn chuyến 5 giờ chiều về Hà Nội à?
- Ủ, chắc tao về luôn. Đi cũng nửa tháng rồi, về còn hoàn thành bài tiểu luận nộp báo cáo kiến tập cho Khoa nếu không thì sợ không kịp. Mày dự định sắp tới ra trường sẽ xin việc ở đâu?
- Tao về quê thôi. – Hạnh buồn bã. – Chuyện của tao và cậu bạn kia cũng kết thúc rồi. Chẳng có gì để lưu luyến nơi này nữa?
- Tại sao lại chia tay? – Tôi cũng bất ngờ và ngạc nhiên.

Hạnh nói với giọng chua chát và cay đắng:

- Đàn ông họ giống nhau thôi. Lúc nào cũng là anh không xứng với em. Anh muốn tốt cho em. Chia tay anh em sẽ tìm được người khác tốt hơn anh... Chẳng phải đấy luôn là lý do để họ chia tay chúng ta trong thanh xuân hay sao? Vậy thì việc gì chúng ta phải đau khổ mà ôm hy vọng, chờ đợi, tiếc nuối. Họ đã nói như vậy có nghĩa tình yêu của họ không đủ lớn, không đủ bao dung, dũng cảm để nắm tay người mình yêu đi hết con đường. Chúng ta chỉ nên tìm một người khác tốt hơn như họ đã nói. Phải vậy không?
- Mày nói chuyện văn vẻ từ lúc nào thế. – Tôi khẽ cười. – Ngày xưa mày chỉ thích các môn tự nhiên thôi mà. Mày còn bảo tao văn vẻ và đa tình, thế mà giờ mày nói chuyện như nhà văn, nhà triết lý không bằng.

Hạnh chép miệng:

- Thì tao chỉ chiêm nghiệm đúc kết từ những gì bản thân trải qua thôi. Mày cũng vậy. Mày phải cố gắng lên, đừng hành hạ bản thân mình vì một người không xứng đáng. Hãy sống làm sao cho anh ta thấy mất mày là một điều đáng tiếc nhất trong cuộc đời anh ta.
- Được rồi, được rồi. Tao vẫn đang cố gắng mà. Mày quyết định về quê xin việc thì sau này chúng ta có cơ hội gặp nhau nhiều hơn rồi. Mấy năm nay được gặp nhau có vài lần vào dịp tết với hè, thành ra biết bao nhiêu chuyện chưa kịp kể. Nhanh thật, giờ tao với mày đã bước qua tuổi hai mươi cả rồi.
- Ờ thì cũng phải lớn lên chứ. Chẳng nhẽ mày vẫn muốn làm Hạ Vũ cố chấp, nóng vội và si tình như ngày xưa sao?

Hạnh hỏi xong thì cả hai chúng tôi phá lên cười vui vẻ. Lâu lắm rồi hai đứa mới được gặp nhau hàn huyên đủ thứ chuyện. Trước khi chia tay ở khách sạn, Hạnh đưa cho tôi một túi quà nhỏ và bảo:

- Hai ngày nữa sinh nhật mày mà tao thì lại không gặp được. Quà trước đây, hẹn gặp mày ở quê nhé!

Nói rồi Hạnh tạm biệt tôi và rồ ga đi luôn. Tôi trở về phòng thì thấy rất đông anh em họ hàng đang ngồi nói chuyện và khoe những bộ quần áo mới để đi dự tiệc cưới vào ngày mai nên cất hộp quà vào vali. Chị Loan nhìn rất hạnh phúc và hồi hộp. Ngày mai chị đã trở thành cô dâu xinh đẹp, một ngày đẹp nhất trong cuộc đời bất cứ người con gái nào. Nhìn chị vui vẻ và hạnh phúc tôi cũng cảm thấy vui cùng với chị. Chỉ mong ngày mai đến thật nhanh để được ngắm chị mặc váy rạng ngời và xinh đẹp. Không biết bao giờ tôi mới được giống chị. Ai sẽ là chú rể dắt tay tôi trong bộ váy cưới tuyệt vời như thế?

Không may là tối hôm ấy tôi sốt rất cao. Có lẽ những chuyến đi liên tục đã làm tôi kiệt sức và mệt mỏi. Các cô cho tôi uống thuốc hạ sốt rồi đánh gió cho tôi. Cả người tôi kiệt quệ và đau mỏi, hình như tôi đã cố tình hành hạ bản thân mình. Tôi nghĩ mình có đủ sức khỏe để rong ruổi hành trình chạy trốn này nhưng đã quá sai lầm rồi, tôi chìm vào giấc ngủ một cách nặng nề và cầu mong ngày mai khỏi sốt để có thể đến dự đám cưới.

Khi tôi tỉnh dậy mặt trời đã lên cao. Cơ thể cũng đã khỏe hơn tối qua nên vội vùng dậy nhìn xem mấy giờ rồi và mọi người đã ra khách sạn chưa? Thật may vẫn chưa đến giờ đón dâu, tôi vội vàng thay ình một chiếc váy liền chấm bi rồi trang điểm nhẹ nhàng vào bước xuống cùng đoàn nhà gái. Chị Loan lúc này đã trang điểm mặc váy cưới xong nhìn thật xinh đẹp và lộng lẫy. Thấy tôi, chị vui mừng ra mặt:

- Hạ Vũ, may quá, em đỡ mệt hơn rồi. Chị bảo mọi người để em ngủ đây, sợ em không khỏe. Mau, lại đây chụp ảnh với chị và người nhà mình!

- Dạ. Em lại đây!

Tôi hớn hở chạy lại phía chị cùng tham gia chụp ảnh với cả nhà. Thì ra được kết hôn với người mình yêu lại hạnh phúc và rạng rỡ đến như vậy. Tôi mỉm cười và cầu chúc cho chị luôn luôn được yêu và vui vẻ như lúc này.

Đám cưới xong xuôi đồng hồ cũng đã chỉ sang 3 giờ chiều. Tôi xếp đồ đạc chào các cô các bác để chuẩn bị ra sân bay cho kịp chuyến đi. Trước khi lên máy bay Dũng và Lâm Hùng cùng gọi điện hẹn đến sân bay Nội Bài đón tôi về nhà, tôi gật đầu đồng ý với hai cậu bạn, mỉm cười tắt điện thoại và lên máy bay. Kết thúc hành trình mang tên “chạy trốn” của mình.

Khi ra đến cửa chính tôi nhận ra ngay hai cậu bạn đang đứng đợi. Lâm Hùng không giống như vẻ thân nhiên của Dũng mà trên mặt có chút vui mừng cùng háo hức khi nhìn thấy tôi. Cậu ấy vồn vã hỏi:

- Trời, mới đi có nửa tháng mà sao nhìn bạn gầy và đen đi nhiều thế này? Đưa đồ đây tôi với Dũng xách cho nào.

- Ông xách đi, tôi kéo vali giúp Hạ Vũ thôi. – Dũng cười đùa. – Mà sao nhìn bà xuống dốc thế thảm thật. Đừng nói với tôi là lại thất tình nhé!

- Thôi đi! Có thất tình cũng không đến nỗi ông phải chê bai như thế nhé! – Tôi cười gượng. – Di chuyển liên tục nên người nó xuống dốc không phanh là vậy đó.

- Đúng rồi. Về ăn uống tắm rửa vào lại xinh đẹp như trước kia. Bạn đừng lo, thằng Dũng không có mắt nhìn cái đẹp đâu, thế nên giờ nó vẫn ế đấy. – Lâm Hùng châm biếm.

- O... thế mà cũng có bạn gái rồi à? Là ai mà tao không biết? – Dũng quay sang tỉnh bơ hỏi Lâm Hùng khiến tự nhiên cậu ấy lúng túng như gà mắc tóc.

- Thì... tóm lại là tao có rồi, chưa giới thiệu với mà thôi!

Lâm Hùng nói rồi nhanh chân bước vào khu vực lấy xe máy. Dũng quay sang tôi phá lên cười rồi đặt chiếc vali bên cạnh tôi cũng đi vào lấy xe. Tôi không ngồi cùng Lâm Hùng mà ngồi xe với Dũng, Lâm Hùng có vẻ không vui khi phải nhận chỗ đồ đạc nhưng biết làm thế nào? Tôi vốn chưa lần nào ngồi sau xe Lâm Hùng đi đâu bao giờ cả. Trên đường từ sân bay Nội Bài về chỗ tôi ở gần 40 kilomet, cả ba chúng tôi vừa đi đường vừa nói chuyện vui vẻ. Trở về bên những người bạn khiến tâm hồn tôi như được bừng lên sức sống mới và nhẹ nhõm hơn. Khi chúng tôi di chuyển vào thành phố, tôi nhận ra Dũng không chở tôi vòng về nhà ở phố Nguyễn Hồng mà lại rẽ sang đường Láng Hạ, đi lên Giảng Võ rồi rẽ vào đường Trần Huy Liệu:

- O, sao không về nhà! Đưa tôi đi đâu đấy!

- Không hỏi nhiều. Đến nơi rồi biết. – Dũng đáp ngắn gọn.

Dũng và Lâm Hùng dừng xe trước một nhà hàng nhỏ nằm trong con ngõ cạnh hồ Giảng Võ. Sau khi dựng vali đồ gửi bảo vệ Dũng hát hăm bảo tôi:

- Vào trong đi, tổ chức sinh nhật sớm cho bà một ngày.

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại tổ chức? Chẳng phải tôi bảo đợi mai tôi mời mọi người đi ăn sao?

- Ngày mai Chủ nhật thằng Thiên về quê nên nó hẹn mọi người làm hôm nay luôn. Vào đi. Cả Việt cũng đến. Thanh bận rồi nên hẹn bà trưa mai qua nhà bà chơi.

Nói rồi Dũng và Lâm Hùng kéo tay tôi vào. Đúng là Thiên và Việt đang ngồi đợi sẵn. Thấy tôi cả hai mỉm cười, Thiên vỗ tay gọi:

- Ê, Lại đây! Bàn này.

- Nhìn thấy mà, mắt đâu có vấn đề. – Dũng lầm bầm.

- Hạ Vũ, hai tháng không gặp nhìn khác quá đấy! – Việt lên tiếng khi tất cả chúng tôi đã ngồi cùng nhau quanh một chiếc bàn tròn.

- Khác theo chiều hướng nào? – Tôi hỏi.

- Có vẻ như chiều hướng xấu đi. – Thiên trả lời thay Việt.

Cả bốn cậu bạn trai ngồi bên cạnh tôi cười ồ lên sau câu nói của Thiên, còn tôi thì đã quen với kiểu đùa của những người bạn này nên bĩu môi xem đó là lời trêu chọc bình thường.

Sau khi vào Đại học, chúng tôi vẫn là nhóm bạn thân của nhau, thỉnh thoảng vẫn gặp mặt và rủ nhau đi ăn uống. Thường vào dịp sinh nhật của các thành viên trong nhóm, chúng tôi đều tổ chức đi ăn và sau đó là đi hát karaoke. Năm sinh nhật mười chín và hai mươi tuổi, Đỗ Hùng đều cùng tôi tổ chức sinh nhật với những người bạn thân là Dũng, Thiên, Việt, Thanh nhưng năm nay thì chắc chắn bây giờ anh không thể xuất hiện.

Tôi gặp lại Thiên và Việt, cảm giác không còn thấy ngại ngùng và bối rối như trước kia. Tôi cứ nghĩ khi chia tay người ta khó có thể trở thành bạn bè nhưng chúng tôi vẫn duy trì được tình bạn đó. Có lẽ bởi ngày ấy cả ba còn quá trẻ để hiểu được hết thế nào là yêu, là tổn thương, là không thể nhìn mặt nhau... Nhưng đối với tôi bây giờ, việc chia tay Đỗ Hùng thì có lẽ tôi và anh sẽ không có một tương lai bình thường như thế này. Tôi đã đủ lớn để hiểu yêu sâu sắc là như thế nào. Đủ trưởng thành để cảm nhận nỗi đau khi bị bỏ rơi đau đớn và xót xa như thế nào. Dũng lên tiếng giới thiệu Lâm Hùng với Thiên và Việt. Không ngờ năm nay, trước ngày sinh nhật hai mươi một tuổi của tôi một ngày, tôi được ngồi với bốn cậu bạn trai chúc mừng sinh nhật sớm.

- Có cần phải gọi cho anh Hùng ra không Hạ Vũ? – Thiên quan tâm hỏi.

- Không cần. – Tôi vội xua tay. – Chúng ta ăn đi, anh ấy bận đến nỗi đưa đón mình ở sân bay còn không có thời gian chứ nói gì ra đây với mình. Cảm ơn các cậu vẫn nhớ tới sinh nhật mình, thế là vui lắm rồi.

- Bà và anh Hùng không xảy ra chuyện gì đấy chứ? Tôi thấy bà không bình thường chút nào nhưng chưa muốn hỏi. – Dũng lên tiếng.

- Thôi, đừng nhắc người không có mặt. Hạ Vũ bảo ăn đi rồi cơ mà. – Lâm Hùng nói luôn không đợi tôi trả lời Dũng.

Bốn người bạn của tôi cũng quên luôn không nhắc đến Đỗ Hùng nữa. Họ cùng nâng ly chúc mừng sinh nhật tôi. Cuối buổi Việt nhận thanh toán hóa đơn dù tôi không đồng ý nhưng cậu ấy cười:

- Mọi năm đúng là toàn góp chung nhưng hôm nay mình muốn mời Hạ Vũ và mọi người. Đừng có từ chối được không?

- Tất nhiên là tôi không từ chối rồi. – Dũng nói lớn. - Hạ Vũ, bà để cậu ấy thanh toán đi. Chúng ta còn đi hát cơ mà, lo gì ví tiền của mình không được sử dụng.

Thấy mọi người đang hào hứng như vậy, tôi cũng không biết nên từ chối như thế nào vì cảm thấy trong người rất mệt mỏi sau chuyến đi dài ngày như vậy. Cũng may là Thiên đã cứu nguy cho tôi:

- Không được rồi, tôi hẹn đi đón Ngọc Anh học thêm về. Chắc hẹn mọi người dịp khác.

- Ôi! Không sao. Cứ đi đón bạn ấy đi. – Tôi nhanh nhẩu giục Thiên.

Ngọc Anh là bạn gái hiện tại của Thiên. Cậu ấy chẳng giấu tôi điều gì và cũng rất hay vào Yahoo tâm sự hỏi han tôi về chuyện tình cảm. Chẳng biết số Thiên có phải long đong lận đận không nhưng cậu ấy toàn thích và yêu người cùng tuổi rồi bị chia tay trước. Sau tôi thì Liên – bạn gái thứ hai của Thiên cũng đã chủ động chia tay vì cảm thấy cậu ấy yêu quá sâu sắc và có chút yếu đuối, không quá mạnh mẽ để ỉn dựa vào nên nhanh chán. Trước kia tôi cũng vốn nghĩ về Thiên như vậy nhưng bây giờ hiểu ra nhiều điều rồi. Chẳng phải phụ nữ luôn muốn có một người yêu mình sâu sắc và chung tình hay sao?

Trừ Dũng chưa có người yêu ra thì Việt cũng đã có bạn gái. Tôi biết cô ấy trong mấy lần sinh nhật Việt và nhóm bạn. Cô ấy từng học chuyên Văn cùng trường với Việt và hình như họ đã là một đôi từ ngày cấp ba. Có một thời gian Việt theo đuổi tôi đó là khoảng thời gian Việt và cô bạn ấy giận dỗi, chia tay nhau.

Mãi sau này vào đại học tôi mới biết rõ chân tướng sự việc. Thật may tôi đã kịp dừng lại, đã kịp vỡ mộng với Việt nếu không thì sẽ không biết mình sẽ nhận thêm bao nhiêu vết thương nữa từ người mình thầm yêu trộm nhớ suốt gần sáu năm trời. Tôi cũng chưa từng nghĩ đến việc giờ đây chúng tôi vẫn là bạn bè tốt của nhau mà không hề có sự oán hận hay yêu thương gì nữa. Thì ra khi bạn không còn yêu còn hận người cũ... Đó mới chính là sự lãng quên thực sự.

Thiên về trước tôi cũng nói rõ lý do một nên chúng tôi chia tay nhau. Việt lại gần chiếc xe SH đen của mình lấy ra một bó hoa treo ở xe đưa cho tôi trước khi về:

- Đây là quà cả nhóm tặng Hạ Vũ. Sinh nhật vui vẻ nhé. Minh về đây.

Tôi nhận hoa từ tay Việt, cảm thấy vô cùng hạnh phúc vì bên cạnh vẫn còn nhiều bạn bè quan tâm đến mình. Sau khi tôi cảm ơn thì Việt lên xe phóng đi. Tôi ôm hoa và lần này thì ngồi sau xe Lâm Hùng. Dũng đổi tôi cho Lâm Hùng bằng vẻ mặt cười cợt:

- Thôi, còn đoạn ngắn bà sang ngồi sau xe thằng Hùng đi. Nãy tôi uống nhiều bia, tốt nhất nên chở đồng đồ của bà cho an toàn.

- Ông, cái đồ đem con bỏ chợ. – Tôi thì thào vào tai Dũng gần giọng.

Dũng cũng ghé vào tai tôi nói nhỏ:

- Nếu tôi không cho hẳn chở bà một đoạn. Thế nào mai hẳn cũng tìm gặp bà, khi đó ráng chịu nhé!

Ừ nhỉ! Mai mới chính thức là sinh nhật tôi, có lẽ Lâm Hùng sẽ đến tìm tôi thật. Thôi, tôi cứ lên xe đi cùng cậu ấy một đoạn và nói dối mai về quê để ở nhà ngủ một giấc cho đã đời. Lâm Hùng dắt xe ra, thấy tôi leo lên xe cậu ấy ngồi thì có vẻ vui mừng:

- Tưởng bạn ngồi chung xe với Dũng?

- Dũng bỏ tôi rồi, cậu ta bảo không thích chở con gái ngồi sau ôm hoa.

Lâm Hùng khẽ nhếch môi cười rồi nổ máy. Xe chúng tôi đi trước. Xe Dũng theo sau. Tôi tranh thủ bày tỏ sự biết ơn với cậu bạn này:

- Cảm ơn vì cũng đã đến dự sinh nhật với nhóm bạn của mình. Cảm ơn vì đưa đón mình nữa.

- Gì mà khách sáo thế. Có thấy bạn cảm ơn Dũng bao giờ đâu.

- Đó là vì chúng mình quá thân rồi, nên cảm thấy không cần thiết nói nhiều từ cảm ơn ấy.

- Vậy mình cũng thích làm bạn thân giống Dũng, Hạ Vũ không phải bày tỏ gì cả.

- Được, nếu cậu nói thế thì mình rút lại lời cảm ơn nhé! – Tôi trêu.

- Không được, nói rồi thì mình nhận. – Lâm Hùng đáp. – À, sáng mai thích đi chợ hoa sớm không? Nhóm bạn đại học trường mình hẹn nhau 4 giờ 30 phút sáng đấy.

- Có lẽ không đi được. Mình rất mệt và chỉ muốn ở nhà ngủ. – Tôi trả lời dù trong lòng rất tiếc chuyện đi chợ hoa này nhưng chắc chắn không còn đủ sức.

Lâm Hùng có vẻ hơi thất vọng vì tôi không tham gia nhưng rồi nhanh chóng trưng ra dáng vẻ vui vẻ, cùng Dũng xách đồ vào nhà giúp tôi rồi ra cả hai ra về. Anh Khánh, chị Vân thấy tôi về thì đi xuống hỏi thăm tôi vài câu rồi lại lên phòng xem tivi. Cũng đã 10 giờ tối, bé An có lẽ đã ngủ nên nghe thấy tiếng tôi không chạy xuống mà đôi ôm ấp. Thu dọn qua đồ đạc, tôi gọi điện về cho bố mẹ. Là bố tôi nghe máy:

- Con về đến nhà anh chị rồi. Bố mẹ yên tâm nhé!

- Đi đường có mệt lắm không? Các cô bảo con ốm ở Đà Nẵng à? Đã khỏe hẳn chưa?

- Không sao đâu bố, con vẫn khỏe.

- Khỏe cái gì. Mới cấp cứu rồi đòi đi chơi tôi không đồng ý mà cứ quyết đi là tôi còn chưa hỏi tội đâu. – Bố mắng yêu tôi rồi nói tiếp: - Ngày mai sinh nhật, có tổ chức như mọi năm không? Có còn tiền không, bố cho thêm.

- Không bố ạ. Năm nay con đi du lịch hết cả tiền tích lũy làm thêm hai năm rồi nên không làm sinh nhật. Mà mới đi lại nhiều nên con hơi mệt, chắc không về quê được. Đợi hết tháng sáu, nộp tiểu luận xong nghỉ hè con sẽ thu xếp về.

Bố đồng ý rồi dặn dò tôi thêm vài câu nữa rồi dập máy. Mẹ đã ngủ rồi nên tôi cũng không đòi bố cho gặp mẹ. Nói chuyện với bố xong tôi bỗng thấy cô đơn và nhớ nhà kinh khủng. Vậy là sau mười ba ngày xa Hà Nội. Tôi lại có mặt ở đây, lại ở gần người mà tôi đã phải cố gắng trốn chạy. Tôi trèo lên giường đi ngủ, tay cầm điện thoại lên, bấm một dãy số quen thuộc không biết đến bao nhiêu lần rồi lại xóa đi. Chẳng biết mình đang làm gì nữa. Tôi không nên như vậy. Không nên một chút nào. Khẽ ném điện thoại ra phía chiếc tủ đầu giường. Tôi vùi mặt mình vào gối và cố tìm đến giấc ngủ không mộng mị và nước mắt. Hết rồi, chấm hết. Ngày mai tôi sẽ cắt tóc.

15. Chương 15: Sinh Nhật, Nụ Cười Và Nước Mắt

Rõ ràng mắt nhìn thấy đâu là sự thật, tai nghe thấy đâu là những lời giả dối thế nhưng trái tim lại hoàn toàn bị tê liệt. Đôi khi lí trí nhìn xuyên thấu được bản chất sự việc có bao nhiêu phần là yêu, bao nhiêu phần là giả dối vậy mà vẫn dần dặt trái tim đi sai đường, lạc bước.

Đang ngủ say thì tôi bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại quen thuộc, tôi lặn người rồi lấy gối trùm lên đầu muốn ngủ tiếp chứ không có ý định nghe điện thoại vào lúc sáng sớm như thế này. Nhưng rồi lại chợt nghĩ không biết có việc gì quan trọng và gấp quá không mà có người lại gọi vào giờ này. Tôi uể oải mở mắt, với tay lấy điện thoại và bấm luôn nút nghe. Là Lâm Hùng gọi đến:

- Hạ Vũ, dậy chưa? Có tiếc vì không đi chợ hoa không?
- Mình rất mệt, chỉ muốn ngủ thôi. Bây giờ là mấy giờ?
- 6 giờ sáng. Mình đùa thôi. Tụi mình đi về rồi, xuống nhà mình gặp chút.
- Hả, nhưng mà đang ngủ, ngại lắm. - Tôi từ chối, với bộ dạng này thì không thể gặp Lâm Hùng được.
- Xuống đi mà, có việc cần gặp. - Lâm Hùng năn nỉ.
- Ờ, được, chờ tôi chút.

Tôi đáp rồi vớ luôn cái áo lót treo lủng lẳng trên móc quần áo để mặc vào trong chiếc áo ngủ rồi chạy xuống mở cửa. Quái lạ, nhìn quanh nhìn quần không thấy ai cả, lẽ nào Lâm Hùng lừa mình. Tôi hơi bực bội toan đóng cửa lại thì khi nhìn xuống dưới chân thấy một bó hoa hồng trắng rất đẹp, hình như là hai mươi một bông và kèm theo một tấm thiệp chúc mừng sinh nhật ký tên Lâm Hùng. Tôi ôm bó hoa vào nhà và khẽ mỉm cười. Chắc chắn Lâm Hùng bày ra trò này và đang đứng trốn ở một góc nào đó nhìn tôi nhận hoa rồi mới đi đây mà. Rõ là lắm chuyện.

Mang hoa vào cắm trong bình xong tôi lên ngủ thêm một giấc nữa. Hiền, Mai, Khuyên lần lượt gọi điện chúc mừng sinh nhật và hỏi xem có tổ chức gì không để hẹn nhau gặp mặt nhưng tôi từ chối vì mệt và bận. Tôi vẫn chưa nói về việc đã chia tay Đỗ Hùng, cả ba cô bạn đều nghĩ tôi bận đi chơi với người yêu nên không ép tổ chức một buổi liên hoan nho nhỏ cho bốn người như mọi năm. Hiền và Mai không để ý, nhưng Khuyên thì có vẻ nhận ra giọng nói khác lạ của tôi nên trước khi cúp máy liền hỏi:

- Hạ Vũ, mày và anh Hùng lại có chuyện đúng không? Từ hôm tết mày kể với tao chuyện bố mẹ mày không thích anh ấy, rồi chuyện anh ấy không đưa mày về ra mắt. Rồi liên tục những lần cãi nhau khóc sưng mắt sau đó. Lần này tuy bạn kiến tập mỗi đứa một nơi nhưng tao nghe giọng mày là biết ngay có chuyện rồi. Đúng không?

Tôi bất ngờ vì sự quan tâm và thấu hiểu của Khuyên, giọng ghen ghen lại:

- Ủ... Lại cãi nhau thôi. Không có gì nghiêm trọng đâu.
- Nếu cứ cãi nhau suốt như vậy. Mày có duy trì được tình cảm này mãi không?
- Tao không biết, chỉ là... Thôi, đợi cuối tháng đến trường nộp tiểu luận, gặp tụi mày tao sẽ nói rõ mọi chuyện.

Tôi lấp liếm với Khuyên bằng một câu hứa hẹn khác. Trong ba người bạn thì Khuyên và tôi thân nhau hơn cả với Hiền và Mai. Hiền tại trong nhóm cũng chỉ có mình Khuyên là chưa có bạn trai. Hiền thì vẫn cặp đôi với một cậu bạn học cùng lớp từ năm thứ nhất. Mai sau vụ thất tình với Long vài tháng sau đã tìm ỉnh được một đối tượng đẹp trai khác học trên chúng tôi hai khóa, bây giờ đã ra trường đi làm. Khuyên hơi cổ hủ và khá nhút nhát khi tiếp chuyện với con trai nên thành ra cô ấy ít khi mở lòng với một ai đó và giờ vẫn cô đơn.

Khuyên và tôi có chung một kỉ niệm khá nhớ đời vào trận mưa đá cuối năm 2007. Tối hôm ấy tôi đến phòng trọ của Khuyên ngủ, một cơn mưa đá ập xuống và sau đó là mưa to như trút nước. Căn nhà trọ ở con ngõ nhỏ phố Hào Nam bị ngập nước, chỗ giường hai đứa nằm bị dột thế là nửa đêm phải xoay ngang giường để tránh mưa rơi vào người. Tháng mười hai trời rét đậm, hai đứa nằm co ro trong chiếc chăn bông đang say giấc ngủ thì bỗng nghe một tiếng động rất mạnh “ầm, ầm”. Tôi mở mắt, cảm giác chân mình có cái gì đó rất nặng đè lên liền khẽ kêu:

- Khuyên ơi! Chân tao bị làm sao ấy, không nhấc lên được.

Giọng Khuyên vừa lo lắng, vừa muốn cười:

- Đợi tao bật đèn xem nào. Còn tao, tao nhìn thấy cả bầu trời đen kịt mây ời.

- Hả? Cái gì? - Tôi hướng mắt lên và quả thật nhìn thấy một lỗ hổng rất to trên mái nhà.

Lúc ấy cả hai mới nghĩ đến việc trần nhà bằng lớp nan tre trát vữa đã bị sập cùng với đồng gạch ngói bên trên. Khuyên vội đứng dậy bật đèn như đã nói. Chân tôi bị một khối gạch vữa đè lên, rất may là có tấm chăn bông ở dưới nên chỉ bị sưng tấy mà không bị gãy. Chỗ đầu giường cũ chúng tôi nằm là một đồng gạch đá lổn nhổn nhìn mà thót tim.

- Trời! Tao với mày mà không xoay đầu giường thì hôm nay nát bét hai cái mặt rồi. Có khi còn lên thiên đường rồi cũng nên. - Lần này giọng Khuyên run run.

Mặt tôi cũng tái nhợt đi vì sợ, quên cả cái chân đau nhức.

- Bằng ấy gạch vữa mà rơi vào đầu vào mặt thì... Ôi, tao không dám nghĩ tiếp. Mày gọi điện cho bác chủ nhà qua xem đi, rồi về nhà tao ngủ tạm đêm nay.

Nói rồi tôi cố đứng dậy lấy điện thoại đưa cho Khuyên còn đang run rẩy để gọi điện, sau đó cả hai phi xe về nhà anh Khánh chỗ tôi ở để ngủ. Biết chuyện anh chị tôi lắm lắm cảm ơn trời đất, tôi phải bảo anh chị giấu bố mẹ chuyện này nếu không cả hai sẽ rất lo lắng và không dám cho tôi sang nhà bạn chơi ở qua đêm nữa. Đó là kỉ niệm đáng nhớ của tôi và Khuyên trong ba năm học. Và từ đó, tôi càng tin hơn vào số phận. Nếu hôm ấy, chúng tôi không gặp mưa, nhà không bị dột, không bị ngập chắc hai chúng tôi sẽ không xoay đầu giường. Nếu hôm ấy cái trần vữa tạm ấy sập xuống mặt thì cả hai không biết bây giờ sẽ như thế nào. Đường như ông trời vẫn thương tình, tôi và Khuyên thoát nạn trong gang tấc.

Hồi tưởng lại một chút quá khứ khiến tôi cảm thấy yêu đời trở lại. Cuộc sống này vốn rất ngắn ngủi, chẳng lẽ vì Đỗ Hùng mà tôi có thể đau khổ mãi hay sao? Vừa lúc ấy Thanh gọi điện hẹn tôi qua nhà chơi vì tối qua không đến dự sinh nhật được. Tôi không buồn nữa, vui vẻ nhận lời. Nhưng trước khi đi ăn trưa, tôi rủ Thanh vào cửa hàng cắt tóc gần nhà để thay đổi mái tóc của mình. Thanh lắc đầu thờ dãi:

- Mày, chắc chắn mày có chuyện gì quan trọng xảy ra đúng không?

- Ừ, cắt xong tao sẽ kể. - Giọng tôi hơi buồn khi trả lời Thanh.

Chị chủ cửa hàng cầm lược chải chải mái tóc dày của tôi hỏi lại lần nữa:

- Em muốn cắt tóc tén thật à? Tóc đang dày và dài ngang lưng đẹp thế này, cắt đi sẽ tiếc lắm đấy.

- Không, cắt cho em đi. Em quyết định rồi. - Tôi quả quyết.

- Rồi, em muốn thì chị sẽ cắt. Dù sao em để kiểu tóc gì cũng hợp với gương mặt.

Nói rồi chị chủ nhanh tay đưa những đường kéo sắc nhọn quanh mái tóc của tôi. Từng lọn tóc cứ thế rơi xuống nền nhà khiến tâm tư tôi cũng như bị cắt vụn. Tôi đã mong Đỗ Hùng gọi điện hay nhắn tin chúc mừng. Từ sáng đến giờ ngoài ba cô bạn học cùng đại học ra, Thiên, Việt, Dũng, Quang, Khải, Lâm Hùng

đều nhấn tin cho tôi. Mỗi lần có chuông báo hiệu hay tin nhắn, tôi đều giật mình và mong mỗi đó là của Đỗ Hùng nhưng chỉ toàn ôm thất vọng. Anh dường như đã quên mất tôi đã từng tồn tại trong cuộc đời anh.

Nhìn mình trong gương với khuôn mặt nhợt nhạt và mái tóc tém tôi thấy đôi mắt mình ngân ngấn nước. Cố giữ cho bản thân không bật khóc, tôi vội thanh toán tiền rồi cùng Thanh ăn trưa ở một quán cơm gần nhà. Thanh khen mái tóc mới của tôi rồi quyết định hỏi thẳng:

- Mày cắt tóc chứng tỏ mày quyết định chia tay anh Hùng rồi đúng không?
- Không phải tao quyết định chia tay, mà chính xác là tao bị đá. - Tôi cố nặn ra một nụ cười gượng.
- Mày bị đá? - Thanh ngạc nhiên. - Anh Hùng là người nói chia tay?
- Ủ, tao không đồng ý, tao tìm cách níu kéo nhưng cuối cùng vẫn phải buông tay. Anh ấy tuyệt tình lắm, chắc là muốn tao biến đi cho khuất mắt càng nhanh càng tốt.
- Đừng nói như thế. Tao hiểu sao mày lại đi du lịch đột ngột vậy rồi. Ra là vì chuyện này. Hôm nay cắt tóc là quyết định buông bỏ, giống năm xưa đã làm với Việt?

Tôi khẽ gật đầu, nghe lòng nặng trĩu:

- Ủ, chấp nhận buông tay! Tao chẳng còn gì để anh ấy yêu thương nữa.

Câu chuyện của tôi và Thanh đột nhiên chùng lại. Có vẻ Thanh cũng đang buồn thay cho tôi. Cô ấy đưa tay khẽ bóp nhẹ tay tôi:

- Đừng có chịu đựng một mình nghe chưa? Bây giờ mày còn có bạn bè. Đừng có thu mình lại như ngày cấp ba, giờ trưởng thành rồi, đối diện với nỗi đau cũng phải người lớn hơn. Mày hiểu ý tao không?
- Hiểu! - Tôi gật đầu cảm ơn Thanh.

Thực ra từ ngày lên đại học tôi thân với Dũng hơn nhưng đúng là có những chuyện chỉ con gái với con gái mới tâm sự cởi mở với nhau được.

Chuông điện thoại của tôi lại vang lên, có lẽ là một người bạn hoặc người thân gọi điện chúc mừng sinh nhật. Tôi nhìn màn hình xem ai gọi và bỗng giật thót tim khi nhận ra đó là dãy số của Đỗ Hùng, một vài giây đắn đo không biết có nên nghe hay không khiến Thanh cũng tò mò nhìn tôi. Cuối cùng, tôi ấn phím nghe.

- Hạ Vũ - Giọng Đỗ Hùng ngập ngừng. - Chúc mừng sinh nhật em.

Giọng nói này, dường như đã rất lâu rồi tôi mới được nghe thấy nên trong lòng rộn lên một cảm giác khó tả. Tôi cố gắng kìm nén cảm xúc để tỏ ra bình thường:

- Anh vẫn nhớ đến sinh nhật em à? Cảm ơn anh.
- Tối nay, chúng ta gặp nhau được không? Anh... anh muốn gặp em.
- Để làm gì? - Mặc dù bất ngờ và hạnh phúc khi nghe lời đề nghị đó của Đỗ Hùng nhưng tôi lại lạnh lùng hỏi lại.

Tôi vừa nói buông tay cái gì chứ. Đỗ Hùng vừa gọi mà tôi đã thay đổi tâm tư nhanh như vậy thì làm sao nói quên là quên luôn được. Tôi im lặng đợi nghe câu trả lời.

- Anh có quà tặng em. Chúng ta gặp nhau... được chứ? 7 giờ tối anh qua nhà đón em?

Tôi đắn đo một chút rồi đồng ý và đập máy rất vội. Đỗ Hùng muốn gặp tôi, anh ấy muốn gặp tôi để tặng quà sinh nhật. Thật không thể tưởng tượng được là tôi đã đồng ý mà không cần tìm hiểu tại sao anh làm vậy. Thanh nghi ngờ hỏi:

- Ai vậy? Vừa nói chuyện xong mày vui vẻ hẳn thế.
- Một người bạn thôi. - Tôi nói dối. Tôi sợ Thanh sẽ mắng tôi ngốc.
- Tao có biết không? Xem mày cười kìa, giờ tao mới thấy mày cười.
- Không, mày không biết. Tao có cười đâu. - Tôi ôm mặt cố kìm nén niềm vui.

Sau khi chia tay Thanh tôi chỉ biết nhìn đồng hồ đếm từng phút để đợi đến giờ hẹn với Đỗ Hùng. Đã hơn ba tuần rồi chúng tôi không hề nhìn thấy mặt nhau, nhất định không được để Đỗ Hùng nhìn thấy bộ dạng lem nhem này của mình. Tôi tắm rồi thay ình một bộ váy mới mua hôm ở trong Sài Gòn và trang điểm đậm hơn mọi ngày. Đỗ Hùng đến rất đúng giờ. Tôi cố gắng hít thở đều khi xuất hiện trước mặt Đỗ Hùng. Nhìn thấy tôi, thấy mái tóc ngắn và cách ăn mặc, trang điểm của tôi anh khá bất ngờ, tròn mắt:

- Hạ Vũ, nhìn em khác quá.

Tôi cười gượng:

- Quay về thời độc thân thì phải khác chứ.

- Sao lại cắt tóc ngắn như con trai vậy.

- Em thích thế! - Tôi trả lời rõ ràng.

Dường như Đỗ Hùng phát hiện ra tôi hoàn toàn khác cách đây ba tuần chỉ biết khóc lóc, van xin yêu cầu anh quay lại nên nhìn tôi chăm chú một lúc, đợi tôi ngồi hẳn lên xe anh mới rồ ga phóng đi. Tôi không ôm chặt Đỗ Hùng như trước đây, chỉ ngồi cách xa anh một đoạn. Cảm giác thật nhói đau trong lòng. Con người này tôi đã nhớ nhưng như thế nào vậy mà ngồi ngay gần bên như thế này lại không thể đưa tay vòng ra mà ôm lấy anh nức nở. Sự thật nào đau đớn hơn việc ngồi ngay bên cạnh người mình đã từng yêu, người đã từng nâng niu mình hết mực vậy mà lại cảm giác như xa cách nhau cả nghìn cây số. Toàn thân tôi chỉ thấy nhức nhối và đau buốt.

Khi ý thức được Đỗ Hùng đang đưa mình đi đâu thì anh đã dừng xe ở trước sân khu nhà anh ở. Tôi nhận ra anh muốn đưa tôi lên phòng nên rụt rè hỏi:

- Sao lại đi về nhà anh. Chẳng phải anh nói muốn tặng quà cho em xong rồi về sao? Anh chủ động chia tay em, chủ động bảo em rời xa anh. Sao lại còn làm thế này?

- Thì cứ lên phòng đi. Quà anh để ở phòng anh mà. - Đỗ Hùng vẫn tỏ vẻ bình thường như khi chúng tôi là một đôi.

Tôi theo anh đi lên căn phòng đầy ắp kỉ niệm của hai người. Tôi sợ, tôi sợ mình lại không thể nào làm chủ được cảm xúc của mình. Sợ lại van xin anh quay lại yêu tôi, cầu xin một tình cảm thương hại. Hít thật sâu rồi thở hắt ra mấy lần, cuối cùng tôi cũng đã ngồi ở chiếc bàn quen thuộc nhìn Đỗ Hùng mở tủ lấy ra một hộp quà nhỏ đưa cho tôi:

- Anh biết em thích nước hoa nên mua tặng em. Dùng thử đi, có thích mùi này không?

Tôi run run nhận món quà từ tay Đỗ Hùng, không dám nhìn thẳng vào mắt anh:

- Anh làm thế này là có ý gì? Gọi điện, đưa em đến đây, tặng quà? Anh định nói gì với em?

Đỗ Hùng lại gần tôi, ngồi xuống bên cạnh và bất ngờ ôm tôi rất chặt. Trái tim tôi đập loạn lên trong lồng ngực. Hóa ra cơ thể anh, mùi thơm của anh, mọi thứ về anh tôi vẫn chưa hề quên một tí nào. Tôi không đẩy anh ra, cả người tôi cứng ngắc và run lấy bầy còn hơn lần đầu tiên ôm nhau.

- Anh nhớ em! Thực sự anh cũng rất nhớ em. Nhưng anh không biết mở lời với em thế nào nên đành chờ đến sinh nhật em. Anh xin lỗi!

- Chỉ xin lỗi là xong sao? - Tôi nói và lần này thì bật khóc.

Tôi khóc vì tủi hờn, vì những đau đớn, vì những cay đắng mà mình phải ép bản thân chịu đựng trong suốt những tuần qua. Tôi khóc rồi lại bị Đỗ Hùng cuốn vào những nụ hôn và những ân ái triền miên. Tôi ngu ngốc và nghĩ rằng Đỗ Hùng cần tôi, muốn quay lại với tôi. Tự an ủi và buông thả bản thân mình trong vòng tay anh cho đến khi đủ tỉnh táo để hỏi:

- Chúng ta sẽ quay lại. Sẽ không cãi nhau nữa và anh sẽ cưới em sau khi em ra trường đúng không?

Đỗ Hùng ôm tôi, nhưng anh vẫn im lặng không trả lời. Sự im lặng làm tôi cảm thấy tim mình nhói lên rất đau và rớm máu.

- Sao anh im lặng. Anh làm chuyện này với em không phải vì những gì em vừa hỏi đúng không? Là anh nhớ em, anh cần một người an ủi lúc khó chịu? Sao anh không tìm người khác mà lại tìm em? - Tôi đau đớn ngẩng mặt lên nhìn anh.

Đỗ Hùng có vẻ rất khó khăn mới thốt nên lời:

- Vẫn là anh không hứa trước với em được gì cả. Nhưng anh nhớ và cần em thật. Anh không thể nghĩ đến ai khác ngoài em vì anh vẫn còn yêu em. Nhưng để cho em một tương lai, anh lại sợ không dám nói trước điều gì... Anh...

- Khốn nạn và bỉ ổi. - Tôi hét lên rồi ngồi bật dậy liên tục đấm mạnh hai tay vào đầu mình.

Sao tôi lại không nhận ra điều này? Sao tôi lại tin tưởng Đỗ Hùng và ngu ngốc như vậy? Tôi đang làm gì ở đây? Tôi có còn là tôi nữa không? Càng nghĩ càng uất hận bản thân, tôi ra sức tự đánh mình đau. Đỗ Hùng ngồi dậy cố ôm tôi thật chặt để tôi bình tĩnh trở lại. Trong cơn đau đớn cùng cực, tôi nức nở:

- Xin đưa em về nhà ngay lập tức. Em chấp nhận chia tay. Chấp nhận hết. Từ giờ em sẽ không ảo tưởng về tình yêu của anh. Sẽ không làm phiền anh nữa... Chúng ta đừng tìm gặp nhau nữa. Nếu không thể cho em một lời hứa, làm ơn... đừng gọi cho em.

Tôi còn nói nhiều lắm nhưng chẳng nhớ được là bao nhiêu. Đỗ Hùng đưa tôi về, anh muốn nói với tôi thêm điều gì đó nhưng tôi đã không cho anh cơ hội. Tôi mở cửa thật nhanh chạy vào nhà, nước mắt vẫn không ngừng rơi lã chã. Đỗ Hùng tìm tôi là vấn đề nhớ và yêu tôi hay chỉ là thói quen quyến luyến cơ thể nhau? Tôi không biết và không muốn biết. Tôi tiếp tục khóc, trách móc bản thân mình rồi chìm vào giấc ngủ với đôi mắt ầng ậng nước, đôi môi run rẩy, trái tim đau đớn và tâm trí mệt mỏi.

Sinh nhật hai mươi một tuổi, chính thức kết thúc một tình yêu!

16. Chương 16: Bạn Bè Tốt Luôn Bên Cạnh Lúc Yếu Đuối Nhất

Trong lúc tôi tuyệt vọng và hụt hẫng về tình yêu thì những người bạn thân vẫn ở bên cạnh tôi. Họ giúp tôi vượt qua nỗi buồn bằng nhiều cách khác nhau nhưng tất cả đều chân thành và cởi mở. Đó là sự may mắn mà tôi nhận được trong cuộc sống này: Những người bạn tốt là tài sản vô giá của cuộc đời mỗi con người.

Thứ hai đầu tuần đáng ra phải xóc lại tinh thần thật vui vẻ và phấn chấn thì tôi lại gọi điện cho người quen ở công ty Sao Mai để xin nghỉ ốm thêm một tuần nữa. Thời tiết tháng sáu vẫn nóng nực và ngột ngạt. Anh Khánh, chị Vân thấy tôi không đến công ty kiến tập liền hỏi thăm nhưng tôi nói dối đang được ở nhà để làm tiểu luận. Tôi hoàn toàn nhốt mình trong phòng riêng. Bạn bè gọi điện đến tôi không nghe máy và luôn tắt đèn nickname khi đăng nhập Yahoo. Đỗ Hùng gọi điện, nhắn tin trong điện thoại cho tôi xin lỗi mà không thấy hồi âm nên anh cũng để lại tin nhắn trong hộp thư:

Kiemvotinh: Anh xin lỗi vì đã không làm chủ được cảm xúc khi gặp lại em. Anh hứa chuyện đó sẽ không xảy ra nữa. Đúng là anh vẫn còn yêu em nhiều lắm nhưng lại luôn nhìn thấy một tương lai không tốt đẹp giữa chúng ta. Anh ích kỉ khi vừa muốn chia tay lại vừa muốn giữ lại tình yêu của em. Anh sẽ không để chuyện này xảy ra nữa.

Tôi đau lòng khi đọc được tin nhắn từ Đỗ Hùng. Anh nói vẫn còn yêu tôi ư? Tôi không thể nào tin vào điều ấy. Tôi cười khẩy trong lòng và trả lời anh:

Cơn Mưa Nhỏ: Em hiểu rồi. Từ giờ em sẽ cố gắng quên đi tình yêu dành cho anh. Hy vọng chúng ta sẽ không lặp lại cái thói quen ngu ngốc ấy nữa và gắn lên nó cái tên tình yêu hay nhớ nhưng thì buồn cười lắm. Chào anh!

Tôi đang định thoát khỏi Yahoo thì nhìn thấy nick của Đức sáng đèn, anh vừa online và một tin nhắn mới được gửi đến tôi ngay tức khắc:

Kẻ Sầu Đời: Hôm qua anh bận việc quá không vào chúc mừng sinh nhật em được. Em vẫn vui vẻ và hạnh phúc đấy chứ? Công việc của anh vẫn tốt cả. Lâu nay chỉ biết cắm đầu vào kiếm tiền nên cũng ít thời gian vào nói chuyện với em...

Hình như Đức còn tiếp tục muốn nói rất nhiều điều với tôi vì không biết tôi cũng đang online, nhận được mấy lời động viên an ủi của Đức, mắt tôi cay cay và ngấn nước.

Cơn Mưa Nhỏ: Em đang nghe anh nói đây. Cảm ơn anh vì năm nào cũng nhớ tới sinh nhật em.

Kẻ Sầu Đời: Ôi, em đang trên mạng ạ. Làm anh cứ tưởng... ngại quá. Hôm qua sinh nhật vui vẻ chứ?

Cơn Mưa Nhỏ: Vui anh ạ. Nhưng anh Đức này, đừng lúc nào cũng tỏ ra quan tâm em như thế. Anh không nhớ gì chuyện sinh nhật em và anh năm ngoái sao. Quên tình cảm dành cho em đi và hãy yêu một cô gái khác tốt đẹp hơn anh.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy bức mình vô cớ vì thái độ quan tâm hỏi han của Đức. Anh lúc nào cũng vậy? Sao cứ đối xử tốt với tôi khiến tôi áy náy? Rõ ràng sinh nhật tôi năm ngoái, Đức còn ở Việt Nam nhưng tôi đã không mời anh đến dự tiệc sinh nhật vì tôi không muốn anh và Đỗ Hùng gặp nhau. Đức yêu tôi, tôi không muốn anh nhìn thấy cảnh tôi và Đỗ Hùng hạnh phúc, chỉ khiến anh thêm đau lòng mà thôi. Nhưng mọi tính toán của tôi cuối cùng vẫn sai một bước. Đức cầm quà đứng đợi tôi về nhà và đã nhìn thấy tôi và Đỗ Hùng hôn nhau, một nụ hôn sâu và dài trước khi tôi đi vào trong. Đức thật ngốc, hình như anh cứ đứng đấy nhìn tôi cùng người yêu đang chìm đắm trong si mê cuồng nhiệt. Khi Đỗ Hùng vừa đi thì Đức xuất hiện khiến tôi lúng túng:

- Sao anh lại ở đây?

- Anh đợi em đi chơi về... Và đó là người yêu của em?

- Phải! Người yêu em! - Tôi đáp. - Em xem anh như bạn và chẳng giấu anh điều gì cả.

Đức đau lòng đưa hộp quà cho tôi nói chúc mừng sinh nhật rồi vội vàng bỏ về. Cái bóng lưng anh xoay lại phía tôi thật cô đơn và buồn bã. Tôi không biết nên làm như thế nào nữa. Có lẽ tôi nên ác hơn một chút nữa để anh có thể vĩnh viễn mà quên đi đứa con gái như tôi.

Năm ngày sau sinh nhật Đức, tôi chuẩn bị một món quà nhỏ cho anh. Một chiếc đồng hồ cát nhắc nhở anh về một vài phút quan trọng trong cuộc đời. Đó là hôm nay, vào giây phút này, khi đưa hộp quà cho Đức tôi lạnh lùng nói:

- Đây là quà sinh nhật em tặng anh. Cũng là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau.

- Em có ý gì? - Đức ngạc nhiên.

- Em nghĩ kĩ rồi. Em không yêu anh. Nếu cứ gặp gỡ và đi chơi cùng anh như thế này thật không ra sao cả. Đã bốn năm rồi em tham lam muốn anh ở bên cạnh làm người bạn tri âm tri kỉ của em. Nhưng em nhận ra làm như thế là bất công cho anh, anh cần quên em đi và gặp gỡ, yêu thương người con gái khác.

- Nhưng anh chỉ yêu em. - Đức khổ sở nhìn tôi.

- Em chưa từng yêu anh. Em thích anh, đúng, thích anh như người bạn, người anh. Nhưng nếu đi xa hơn em không làm được. Quên em đi được không?

Đức vẫn nhìn tôi bằng gương mặt hằn lên những nỗi đau và xót xa. Tách cà phê vẫn còn nguyên chưa ai uống một ngụm nào. Đã quyết tâm phủ thì tôi phủ đến cùng, trước khi Đức đến tôi đã gọi điện hẹn Đỗ Hùng tan làm đến đón tôi ở địa chỉ này. Nhìn đồng hồ cũng sắp đến giờ, tôi khẽ cười:

- Người yêu em sắp đến đón em rồi. Anh vẫn muốn ngồi đây chứng kiến những cảnh như hôm sinh nhật em chứ? Em nói rồi, chúng ta không bao giờ...

- Đủ rồi. Em thôi đi. - Đức tức giận cắt ngang lời tôi nói.

Đức đứng bật dậy, tay anh run run và nói với tôi trong khi cổ gấn kiềm chế sự thật vọng và giận dữ:

- Được, anh sẽ từ bỏ em. Anh sẽ quên em, xem như em chưa từng xuất hiện.

Anh bước những bước chân rất vội vàng đi ra khỏi quán. Tôi có cảm giác đó chính là lần cuối cùng chúng tôi gặp nhau. Nhìn theo bóng Đức tự nhiên tôi thấy buồn vô hạn, nước mắt khẽ rớt xuống.

Tha lỗi cho em, Đức ơi! Anh hãy sống thật tốt nhé!

Vì cuộc gặp buổi chiều mà tối hôm ấy ở trong vòng tay Đỗ Hùng, tâm trạng tôi rất tệ. Đỗ Hùng phát hiện ra liền hỏi:

- Em sao vậy? Hôm nay gặp ai ở quá cà phê à mà không vui?

- Em gặp một người bạn trai. Người ở Anh mới về và suốt gần nửa tháng nay em đi chơi cùng anh ấy đấy! Anh không ghen đúng không? - Tôi hỏi vẻ thách thức.

- Việc gì anh phải ghen. Anh biết em sẽ không làm gì có lỗi với anh.

- Sao anh tin tưởng em thế? Không sợ em cảm sừng à?

- Anh tin em vì em yêu anh. Vậy thôi! Em không yêu anh ta nên em mới buồn như vậy? - Đỗ Hùng nhướn mắt nhìn tôi đợi câu trả lời.

Vừa lúc đó điện thoại của tôi đổ chuông. Sao Đức vẫn không chịu quên tôi, anh gọi cho tôi làm gì. Vốn dĩ không định nghe máy nhưng vì thái độ dửng dưng của Đỗ Hùng lại làm lòng tự ái trong tôi trỗi dậy. Khi tôi vừa mở máy giọng Đức bên kia đầy đau đớn và van nài:

- Hạ Vũ, anh nghĩ kĩ rồi. Anh không làm được. Anh không thể quên em được. Anh yêu em, yêu em Hạ Vũ. Làm ơn đừng bắt anh rời xa em một lần nữa.

- Anh lại nói lung tung rồi, chẳng phải lúc chiều...

- Không có lúc chiều nào cả, bây giờ anh nhận ra là anh không muốn quên em. Hạ Vũ, em và hắn ta không hợp nhau đúng không? Chia tay đi, anh có thể cho em một cuộc sống tốt nhất và bằng một tình yêu vô điều kiện. Lần này anh về chỉ muốn có một cơ hội với em, chẳng phải chúng ta bên nhau rất vui vẻ sao...

Tôi cảm thấy bất lực và thương Đức vô hạn. Sao anh phải khổ sở vì tôi như thế? Tôi chưa làm được gì cho anh, sao anh chịu tổn thương nhiều như vậy. Không được, phải làm anh ấy quên mình đi.

- Anh Đức, bây giờ là 10 giờ tối và em đang ở nhà bạn trai em. Anh biết chúng em đang làm gì rồi chứ? Anh còn muốn yêu em nữa không?

Đầu dây bên kia tự nhiên không lên tiếng như đang suy nghĩ điều gì đó, bên tai tôi chỉ vọng lại đến những tiếng nhạc đinh tai nhức óc. Một lúc sau Đức nặng nề lên tiếng:

- Em nói dối, anh không tin.

Tôi không trả lời Đức, đưa điện thoại về phía Đỗ Hùng đang ngồi nhìn tôi nói chuyện chăm chú từ nãy đến giờ.

- Anh Hùng, anh nghe điện thoại hộ em và bảo rằng anh đang ở bên em.

Tôi cố ý nói to vọng vào điện thoại. Nhưng Đỗ Hùng đúng là khác người. Anh cười lớn và đẩy điện thoại lại phía tôi:

- Anh không làm cái trò trẻ con này. Em cứ nói chuyện tiếp đi.

Quá bất ngờ và hụt hẫng trước vẻ thờ ơ của Đỗ Hùng, tôi nén cơn giận vào trong, trở lại cuộc điện thoại với Đức.

- Anh có nghe thấy gì không?

- Anh vừa vào bar Hoàn Vũ nên rất ồn, em nói to lên được không?

- Anh đi bar... ? Anh nên về đi, đừng uống rượu nhiều. Chúng ta kết thúc rồi.

Tôi cố gắng nói to để Đỗ Hùng và Đức có thể nghe thấy rõ lời tôi nói. Tôi nghe thấy tiếng một chiếc ly vỡ rất gần bên tai, rồi tiếng đập tay vào bàn và điện thoại mất tín hiệu. Cảnh này giống hệt bốn năm trước khi tôi từ chối tình cảm của Đức, anh cũng đã uống rượu và tìm đến nhà tôi trong cơn mưa lúc nửa đêm. Tự nhiên tôi thấy bồn chồn và lo lắng cho Đức. Tôi đứng dậy, nói với Đỗ Hùng bằng giọng giận dữ.

- Anh đưa em về đi. Em phải lấy xe đi tìm anh ấy! Em linh cảm có chuyện không hay xảy ra.

- Em muốn đi gặp anh ta ở quán bar vào giờ này? Anh không đồng ý.

- Anh đâu có quan tâm gì đến em mà trở giọng lo lắng. - Tôi mĩa mai.
- Vậy bây giờ anh quan tâm, anh không cho em đi.
- Anh nói anh tin em cơ mà. Cần em làm gì?
- Nhưng anh không tin một kẻ say khi gặp người con gái mình thích. Em cố tình không hiểu đấy à? - Đỗ Hùng tức giận.

Lần đầu tiên tôi thấy anh nóng nảy can thiệp vào chuyện riêng tư của tôi nên phần nào tôi lại cảm thấy vui vui trong lòng. Chắc chắn Đỗ Hùng yêu tôi nên mới ghen chứ. Tôi không đi nữa mà gọi đến số máy bàn nhà Đức gặp mẹ anh. Nghe thấy giọng tôi mẹ Đức vừa vui vừa lo lắng:

- Hai đứa cãi nhau hay sao mà Đức nó lại đi đến đó uống rượu?
- Cháu xin lỗi, chúng cháu chỉ là bạn thôi. Anh ấy buồn vì cháu nên mới đến đó, cháu sợ anh ấy uống nhiều quá, say rượu nên báo bác đến đó xem như thế nào.

Mẹ Đức ngạc nhiên:

- Hôm trước bà nội Đức bảo nó dẫn Hạ Vũ đến chơi nhà. Bác lại cứ tưởng hai đứa... Thôi, được rồi, để bác đến tìm và khuyên nó về. Một tuần nữa nó lại bay về Anh, cháu có đi tiễn không bác cho xe qua đón.
- Dạ không được bác ạ. Cháu bận đi học và làm thêm rồi. Cháu rất tiếc việc với anh Đức, bác cũng rất tốt, chỉ là cháu không có duyên thôi. Cháu chào bác.

Tôi lễ phép chào hỏi rồi dập máy. Đỗ Hùng vẫn ngồi bên chăm chú nhìn và nghe tôi nói chuyện suốt từ lúc đầu đến giờ. Trong mắt anh có một cái gì đó thay đổi, không còn là sự tự tin và thờ ơ như trước nữa.

- Em không những được con trai yêu mà có vẻ còn được cả phụ huynh yêu quý nữa?

Nghĩ đến việc mình không làm gì sai, chỉ vì còn đang đi học và quá trẻ mà mẹ Đỗ Hùng không ưa làm tôi hơi ầm ỨC xen chút tự kiêu vênh mặt:

- Đúng, cả anh ấy và mẹ anh ấy rất quý em. Nhưng ai bảo em lại chỉ yêu anh thôi cơ chứ.

Đỗ Hùng kéo tôi lại gần ôm tôi rất chặt. Tôi cảm thấy lúc ấy anh đang có rất nhiều nỗi suy tư giằng xé trong lòng. Anh ôm tôi lâu đến nỗi tôi đau và mỗi khắp người. Mãi sau anh mới hôn lên tóc tôi nhỏ nhẹ: “Đêm nay không về nữa được không?”

Vậy đấy. Thì ra trước đây tôi nhấn tâm với Đức bao nhiêu thì bây giờ tôi đang phải chịu cảnh bị Đỗ Hùng nhấn tâm với mình bấy nhiêu. Còn đang chìm đắm trong quá khứ với bao mối tơ vò thì cửa sổ máy tính lại hiện lên khung nói chuyện với Đức:

Kẻ Sầu Đời: Em đừng có nói mấy lời thừa thãi ấy nữa. Nếu quên được em thì ngay sau đêm hôm sinh nhật anh, ngay sau khi trở về Anh, anh đã cắt đứt liên lạc với em rồi. Đến bây giờ anh vẫn chưa quên em. Nên anh chấp nhận chúng ta cứ là bạn như xưa rồi còn gì. Sao em lại nổi giận với anh làm gì? Mất cả vui.

Tôi chợt nhận ra mình đang vô cớ bực bội, liền hạ hỏa.

Cơn Mưa Nhỏ: Em xin lỗi! Về tất cả mọi chuyện trong quá khứ cho đến tận hôm nay. Có bao giờ anh thấy hận em chưa?

Kẻ Sầu Đời: Ha ha... Có, một lần. Hận em vì em bảo mẹ anh đến quán bar tìm anh làm cho hội bạn anh nó chế giễu anh mãi. Em độc ác thật...

Đọc xong tin nhắn của Đức, tôi phì cười. Chúng tôi ngồi nói chuyện với nhau rất lâu. Đức kể cho tôi nghe về nước Anh, về công việc anh đang làm và về những chuyện vui buồn nhỏ trong gia đình và cuộc sống của anh. Tôi kể cho Đức nghe về Hà Nội, về chuyện học tập trên trường và tuyệt nhiên không đề cập đến chuyện tình cảm. Ngày đầu tiên nhờ có Đức nên thời gian trôi qua nhanh hơn và tôi không có thời gian để nghĩ về Đỗ Hùng. Năm ngày sau đó tôi chìm đắm trong những cơn mộng mị và nước mắt. Tôi vẫn cứ yếu đuối như thế.

Sáng chủ nhật cả nhà anh Khánh, chị Vân đưa bé An về thăm ông bà ngoại ở gần Nhà Thờ lớn. Chủ nhật nào cũng có một mình ở nhà nên tôi quyết định không nấu cơm trưa mà ngủ thẳng một giấc đến gần 1 giờ chiều. Tôi soi gương và giặt mình nhìn đứa con gái tội nghiệp trong gương ấy, gầy rộc và nhợt nhạt. Tôi vẫn ăn uống bình thường nhưng chắc vì suy nghĩ, quá mệt mỏi và mất ngủ nên mới tôi tàn đến mức ấy. Tôi đưa lược chải lại mái tóc ngắn cũn đang còn ướt sau khi tắm gội của mình, xốc lại tinh thần và tự an ủi: Một tuần cho phép mình thất tình đã hết. Hôm nay nắng đẹp. Chấm dứt buồn đau.

Vừa thay xong quần ngắn và áo phông thì có tiếng chuông cửa. Không đoán được là ai nên tôi hấp tấp chạy xuống. Trước mặt tôi là Thanh, Dũng, Thiên, Việt thêm cả Lâm Hùng đang nhìn tôi nhe răng cười:

- Hello! Qua rủ bà đi chơi. - Dũng lên tiếng trước.

- Mà làm gì mà không trả lời điện thoại của bạn bè làm tao lo quá. Chủ nhật nghỉ học là bọn tao hẹn nhau qua tìm mày đây. - Thanh nói.

- Nhưng mà nhìn cũng không đến nỗi sập xệ lắm nhỉ. - Thiên trêu.

Không đợi Việt và Lâm Hùng lên tiếng, tôi cười lớn:

- Đúng là chung chí hướng. Tôi đang định gọi điện ấy người rủ nhau đi chơi thì ai ngờ lại xuất hiện thế này. Vậy thì đi thôi.

Tôi toan dắt con xe Click đen của mình ra thì Lâm Hùng lên cản:

- Thôi, đủ xe rồi. Dũng chở Thanh, Việt đi với Thiên, Hạ Vũ đi với mình. Đi nhiều xe làm gì, vướng víu.

Nghĩ cũng đúng, tôi chẳng từ chối, khóa cửa nhà rồi leo lên xe Lâm Hùng nhập hội đi chơi. Cả bọn kéo nhau ra đường hầm đi bộ gần siêu thị Big C đường Trần Duy Hưng đùa nhau chụp ảnh rồi kéo nhau lên cầu Long Biên. Đúng là chẳng biết sợ là gì, chúng tôi nhảy qua lan can chắn tàu, kéo nhau vào đường ray xe lửa để chụp ảnh. Hình như Thanh nói với hội bạn chuyện tôi “thất tình” hay sao mà ai cũng tỏ ra quan tâm, muốn chọc tôi cười vui nên tôi rất cảm động. Đang say sưa chụp ảnh thì Thiên trèo lên thành chắn tàu hét lớn tiếng:

- Trời đất, tao nghe thấy tiếng còi tàu và cái gì đang tiến lại gần kia.

Cả bọn nhón nháo nhảy qua thanh chắn, đứng bên này an toàn được khoảng năm phút thì có đoàn tàu chạy qua. Cả bọn thở phào cười vì cái tính chơi rồ của mình. Việt nói:

- May mà mày nhanh tay, nhanh mắt không tụi tao cứ ngồi đấy mà chụp ảnh tàu đi nghiêng qua nhỉ?

- Khiếp, dùng từ nghiêng ghê quá ông ơi. - Thanh nhăn mặt.

- Đúng đó, ghê quá! Thôi chuyển địa điểm đi. Hôm trước sinh nhật tôi còn nợ vụ Karaoke, hôm nay tất cả cùng đi nhé!

Cả hội đồng ý, chúng tôi chọn một quán quen trên đường Thái Thịnh rồi gọi bia và đồ ăn ra đập phá, hát hò. Trái tim, lí trí của tôi vẫn còn đau lắm, nhưng tôi đã quyết định sẽ bỏ đi mà sống nên tôi cố gắng cười thật nhiều để hội bạn yên tâm về cái đứa hay suy nghĩ lung tung như tôi. Uống và uống, nhưng tôi biết lượng sức cầm chừng để không bị say. Đột nhiên tôi nghĩ ra một trò chơi mới, tôi lên ra ngoài và bấm số cho Đỗ Hùng, tôi vô cùng bất ngờ khi anh nghe máy chỉ sau một hồi đổ chuông chứ không phải im lặng như trước kia, giọng anh hơi lo lắng truyền đến:

- Em đã làm gì mà cả tuần không liên lạc? Anh rất lo cho em.

- Trước kia em đi du lịch hai tuần anh còn không biết. Anh lo cho em ư? Nực cười.

- Em đang ở đâu? Có tiếng nhạc, đi hát với bạn à?

- Ha ha... Em đi hát, em đang say và rồi anh biết đấy. Em đang nghĩ đến cái chết. Xem nào, em sẽ đi ra đường và bị xe đâm. Hay là em thắt cổ hoặc cắt cổ tay. Không, mấy cách này em sợ đau lắm. Hay là em ra cầu Long Biên nhảy xuống. Không, chiều nay em ra đó rồi nhưng không dám nhảy. Có lẽ em sẽ say rồi sẽ uống một đồng thuốc ngủ, ngủ luôn một giấc không dậy cho nhẹ nhàng anh nhỉ? Dù gì anh cũng không cần em nữa. Em gọi điện để vĩnh biệt anh.

- Em...

Chẳng để Đỗ Hùng nói thêm. Tôi ngắt điện thoại và tắt nguồn với nụ cười đắc trí trên môi. Tôi vẫn có thể dọa Đỗ Hùng, có thể anh cũng chẳng còn quan tâm đến tôi nữa, đây sẽ là lần cuối cùng tôi gọi cho anh, dọa anh như thế... Tôi thật hả hê với trò chơi của mình. Khi tôi đi ra thì gặp Lâm Hùng đang đứng đợi ở cửa vào phòng hát. Cậu ấy nhìn tôi với ánh mắt rất chân thành và nói:

- Mình biết hết chuyện rồi. Hạ Vũ buồn. Đừng cố gắng gượng. Nếu mệt mỏi quá mình luôn sẵn sàng cho bạn mượn bờ vai này.

17. Chương 17: Mình Chỉ Muốn Là Bạn

Khi trái tim tôi đang chịu một vết thương sâu sắc, lý trí nhắc nhở tôi rằng hãy mở lòng trước sự quan tâm của người khác để lấp đầy vết thương ấy. Tôi ngu ngốc thử nghe theo, kết quả lại làm trái tim thêm đau đớn và đem cả nỗi đau đớn ấy lên người quan tâm đến mình.

Cả ngày chủ nhật trôi qua thật vui vẻ và đầy ắp tiếng cười. Chúng tôi chia nhau khi phố đã lên đèn. Hà Nội tối chủ nhật dòng xe như tắc nập hơn, ồn ào hơn nối đuôi nhau trên đường. Lâm Hùng đưa tôi về. Từ quán karaoke về đến nhà tôi khá gần nên cả hai cũng không nói gì nhiều. Tôi biết Lâm Hùng đang quan tâm đến tôi nhưng tôi cũng chỉ còn biết giữ khoảng cách với cậu ấy. Khi xe vòng vào con ngõ, tôi nhìn thấy Đỗ Hùng đang ngồi ở quán nước chè đầu đường có vẻ như đang đợi tôi về nhà. Anh phát hiện ra tôi, tôi giả vờ như không nhìn thấy liền đưa hai tay bám nhẹ vào hai bên hông của Lâm Hùng, rướn người lên nói khẽ:

- Cảm ơn các cậu nhé! Hôm nay rất vui.

Lâm Hùng hơi ngạc nhiên về hành động của tôi. Cậu đáp:

- Không có gì. Bạn vui vẻ trở lại là tốt rồi.

Xe dừng lại, tôi xuống xe vẫy tay chào Lâm Hùng rồi mở khóa cửa vào nhà, cố gắng bình thản như không có chuyện gì. Tôi mở cửa thật chậm, đợi xem Đỗ Hùng sẽ phản ứng như thế nào. Quả nhiên có tiếng xe phanh gấp ngay sau lưng tôi.

- Em lừa anh đúng không? Vừa đi chơi với bạn trai về cơ đấy?

Tôi cười tự đắc, quay mặt lại nở một nụ cười nhạt:

- Em đã nói lần cuối cùng chúng ta gặp nhau rồi còn gì. Em sống chết thế nào, đi với ai anh cũng quan tâm sao? Chẳng phải chúng ta chia tay nhau rồi. Bây giờ cả hai đều chưa có người mới thì thỉnh thoảng nhớ nhau sẽ lại tìm gặp nhau đúng không? Vì đó là thói quen chứ không phải vì anh còn yêu em đâu. Đừng nhầm lẫn.

- Sao em lại nói vậy? Anh cũng rất muốn chúng ta chấm dứt hoàn toàn. Nhưng không hiểu sao anh vẫn nhớ em. Thỉnh thoảng chúng ta gặp nhau được không? Em vẫn yêu anh đúng không? Vậy sẽ gặp nhau cho đến khi nào em tìm được người yêu mới.

- Nực cười. Không phải cho đến khi nào anh tìm được người yêu mới sao? - Tôi nói với giọng cay đắng và đầy mệt mỏi.

- Anh không còn cảm thấy hứng thú với tình yêu hay rung động trước ai nữa.

- Vậy anh giữ em lại làm gì? Anh yêu em hay yêu những thứ khác ở em. Anh biết là em đã và vẫn yêu anh nhiều như thế nào mà. Thậm chí em từng nghĩ đến cái chết khi mất anh. Anh biết em đau đớn thế nào không? Cậu bạn lúc này là bạn trai em đấy. Em tìm được người thay thế anh rồi. Anh về đi.

Tôi nói nhanh và bước vội vào nhà khóa cửa lại rồi dựa lưng vào tường ngồi thụp xuống đất mà khóc. Đỗ Hùng, anh đang chơi trò gì với tôi, anh lạnh lùng xua đuổi tôi là thế sao còn tìm tôi, nói những lời dễ dàng ngon ngọt đó làm gì. Tôi sai rồi, tôi yêu anh đến mức yếu đuối và quên bản thân mình nhưng tôi đâu có thể ngu ngốc thêm một lần nữa. Lại ngã vào vòng tay anh lại van xin anh hãy cưới tôi ư? Đỗ Hùng sẽ không làm điều đó, anh sẽ không bao giờ muốn tôi là cô dâu của anh.

Gạt nước mắt, đứng dậy. Tôi gọi điện cho bố mẹ rồi đi nấu mì tôm ăn tối. Chẳng biết vì nước mì tôi cho nhiều ớt cay quá hay hơi nóng bốc lên mà mắt tôi lại ươn ướt. Tôi thường chỉ khóc khi còn một mình. Dù đau đớn đến mấy cũng ít khi tôi khóc trước mặt bạn bè.

Tôi tiếp tục công việc kiến tập của mình ở công ty Sao Mai cho đến hết tháng sáu làm bản báo cáo và viết bài tiểu luận nộp cho Khoa rồi nghỉ hè. Trước khi nghỉ, chúng tôi tập trung một buổi cuối năm trên trường để thầy chủ nhiệm dặn dò vài việc. Tôi kể mọi chuyện cho Hiền, Mai, Khuyên nghe. Ba người bạn ấy khá sốc khi biết tin tôi và Đỗ Hùng chia tay. Tôi cười trừ trước ánh mắt thương cảm xen lẫn lo lắng của ba cô bạn, vỗ vỗ vào vai Khuyên:

- Giờ thì tao độc thân giống mày rồi nhé. Cho con Hiền và Mai ở một nhóm riêng.

- Chuyện chia tay mà vẫn còn đùa được à? - Khuyên nhắc.

- Ừ, thì cũng quyết định từ đầu tháng năm rồi mà, bây giờ cuối tháng sáu. Bọn tao cứ lằng nhằng một đợt chứ cũng không còn là gì của nhau hai tháng rồi. - Tôi nói.

Mai trách:

- Thế mà bây giờ mới chịu kể với bạn bè. Mày không nghĩ đến cảm nhận của bọn ta à?

- Không phải, vì tao nghĩ biết đâu bọn tao lại quay lại. Như mọi lần giận dỗi chia tay vài ngày sau lại cười hòa. Chúng mày chẳng kêu tao trẻ con, rắc rối sao. - Tôi giải thích.

- Ok. Tao hiểu. Chuyện cũng qua rồi. mày vui vẻ lên nhé! - Hiền an ủi.

Tôi kết thúc mùa hè năm học thứ ba bằng câu chuyện thất tình với ba người bạn thân trong lớp. Tôi không về nhà nghỉ hè mà tham gia làm trưởng nhóm phụ trách PG (Promotion girl - những cô gái có nhiệm vụ quảng bá sản phẩm cho doanh nghiệp dưới nhiều hình thức khác nhau) cho công ty Sao Mai trong các hợp đồng nhận được. Hai năm trước ngoài việc đi học và dạy thêm tôi còn tham gia nhiều chương trình tuyển chọn PG cho công ty và cũng có kinh nghiệm nên được cân nhắc lên làm trưởng nhóm cho công việc bán thời gian này.

Tôi lao vào làm việc kiếm tiền và học những gì mình muốn. Buổi sáng tôi có nhiệm vụ hướng dẫn các bạn PG đến các địa điểm theo từng chương trình và giám sát các hoạt động ở nơi mình phụ trách. Buổi chiều tôi chia thời gian đi học thêm Tiếng Anh và học lớp Khiêu vũ. Buổi tối tôi nhận dạy kèm thêm hai học sinh lớp bốn ở nhà nên gần như không có thời gian trống.

Thật không ngờ Lâm Hùng lại cùng tôi theo học lớp Tiếng Anh và lớp Khiêu vũ ở trung tâm gần nhà tôi. Cậu ấy đi xe máy đến gửi ở chỗ tôi rồi cùng tôi đi bộ ra trung tâm để học. Tôi khá bất ngờ vì lực học Tiếng Anh của cậu ấy hoàn toàn hơn hẳn và vượt trội ở lớp học thêm nhưng cậu ấy lại vì tôi mà tham gia khóa học này. Chiều nào cũng vậy, Lâm Hùng luôn đến đúng giờ rồi chúng tôi cùng nhau đi học, chuyện trò vui vẻ.

Ở lớp Khiêu vũ tôi và Lâm Hùng là hai học viên mới nhưng tôi lại thuộc các động tác rất chậm và dường như không có khả năng đếm nhạc để nhảy. Trong khi đó Lâm Hùng lại một lần nữa thể hiện sự vượt trội của mình, cậu ấy học rất nhanh và nhảy đẹp nên thầy giáo rất quý, thường hay gọi lên làm mẫu còn các học viên khác thì rất mong được nhảy cùng với cậu ấy. Thế nhưng Lâm Hùng chẳng đồng ý ai cả. Cậu ấy chỉ chọn tôi là bạn nhảy duy nhất ở lớp học. Khi chúng tôi cùng nhảy điệu Rumba - điệu nhảy phải thể hiện tính tình tứ và lãng mạn, tôi vô cùng lóng ngóng và bối rối khi Lâm Hùng nắm tay tôi và đặt một tay vào bên hông tôi:

- Làm gì mà bạn căng thẳng thế. Chúng ta khiêu vũ để giải trí, thư giãn mà. Nào... thả lỏng người ra đi. - Lâm Hùng cười và nhắc nhở.

Cậu ấy nắm tay tôi rất nhẹ nhàng, tôi cũng không biết tại sao mình lại ngượng ngùng như vậy. Có lẽ lâu nay ngoài Thiên và Đỗ Hùng ra tôi chưa gần gũi ai đến mức mặt đối mặt, tay nắm tay, ôm eo đứng sát vào nhau như thế này nên ngượng.

- Mình có căng thẳng đâu... Tại vì... vì mình đang run vì mình chưa thuộc bài nhảy này.

- Không sao? Mình sẽ dìu bạn. Đừng lo.

Lâm Hùng ghé sát vào tai tôi thì thầm khi tiếng nhạc bài hát How deep is your love của Bee Gees vang lên. Tôi đỏ mặt, tôi lúng túng trong vòng tay của Lâm Hùng và liên tục giẫm phải chân cậu ấy khi nhảy. Tôi gượng gạo xin lỗi:

- Mình lại giẫm vào chân cậu rồi. Xin lỗi, nhé!
- Không sao đâu. Mới học nhảy thế này là tốt lắm rồi.
- O... thế không phải cậu nói với mình là cũng mới đi học à?

Tôi nghi ngờ hỏi lại. Lâm Hùng thoáng giật mình:

- À, đúng rồi. Là do mình thuộc động tác và học nhanh hơn thôi.

Tôi không hỏi thêm nữa, cố gắng nhớ từng động tác để nhảy cho đúng và uyển chuyển cùng với Lâm Hùng. Thời gian trôi qua thật chậm. Mãi mà bài hát mới kết thúc và Lâm Hùng rời tôi trong dư vị như còn lưu luyến.

Sau đấy vài hôm ở lớp học thêm Tiếng Anh, cô giáo cho chúng tôi bốc thăm câu chủ đề trong một buổi học chủ đề giao lưu các thành viên trong nhóm. Thật trùng hợp là nhóm chúng tôi và Lâm Hùng bốc được chủ đề: Hãy hát bài hát How deep is your love - bài hát mà chúng tôi vừa mới nghe trong điệu nhảy Rumba. Cả nhóm chúng tôi không ai thuộc bài hát này, tôi lo lắng quay sang Lâm Hùng cậu ấy cười tủm tỉm:

- Hạ Vũ, yên tâm. Bài này mình thuộc. Đến lúc ấy mình sẽ hát tặng bạn.

Nghe vậy cả nhóm nhao nhao vỗ tay và trêu tôi với Lâm Hùng có tình ý với nhau. Cậu ấy không giải thích gì còn tôi thì vội vàng thanh minh cho sự hiểu lầm tai hại ấy. Cho đến tận bây giờ, tôi vẫn nhớ Đỗ Hùng. Tôi chưa sẵn sàng mở lòng với ai khác, tình yêu tôi dành cho anh vẫn chưa hề phai nhạt dù tôi và anh đã hoàn toàn cắt đứt mọi liên lạc. Lâm Hùng rất tự tin khi bước phía trước, tiếng vỗ tay rầm rầm của các bạn khác trong lớp vang lên. Cậu ấy nhìn tôi, nở một nụ cười rất tươi rồi bắt đầu cất giọng hát:

“You make the morning and you make the night

You can make darkness turn into light

How deep is your love

Is it love

Whatever you needed I gave you the best

But you left me bleedin’ takin’ the rest of me

Is your love

Is it love

Is it love

How deep is your love

Is it deeper than the blue blue sea

Tell me how deep is your love my friend

Makin’ me believe

How deep is your love

Is it deeper than the blue blue sea

Tell me how deep is your love my friend

Makin’ me believe...”

“Em làm nên bình minh và làm nên đêm tối,

Em khiến màn đêm trở nên sáng bừng.

Tình em sâu thẳm đến bao nhiêu,
Đó có phải là tình yêu em trao vội?
Những gì em muốn anh đều trao em cả đó,
Nhưng em bỏ lại anh để máu nhỏ trào tuôn,
Phải chăng tình yêu em là thế,
Liệu đó có phải là tình yêu?
Tình yêu em sâu thẳm nhường nào,
Liệu rằng tình em có sâu hơn đại dương xanh thẳm.
Hãy nói cho anh biết, em yêu hỡi,
Tình em sâu nặng bao nhiêu?
Hãy làm sao để anh tin tưởng...”

Giọng của Lâm Hùng không phải là quá suýt sặc khi thể hiện bài hát khó này nhưng cũng đủ để cô giáo và cả lớp lặng người trong giai điệu không tiếng nhạc. Bài hát kết thúc, mọi người quên cả việc vỗ tay khen ngợi. Mất vài giây im lặng sau đó tràng pháo tay mới nổ lên. Lâm Hùng nhìn có vẻ rất tự tin và bước về chỗ ngồi gần tôi hỏi:

- Bạn thích bài hát này chứ? Mình hát có dở lắm không?
- Không dở chút nào. Rất tuyệt. - Tôi đưa ngón tay cái lên ra hiệu.
- Bạn thích là tốt rồi. Ai cảm nhận thế nào cũng được, chỉ cần nghe cảm nhận của bạn thôi.

Tôi nghe thấy lời Lâm Hùng nói nhưng lại giả vờ như không nghe thấy. Kiểu nói chuyện này tôi đã gặp nhiều lần rồi nên tốt nhất là giả vờ im lặng. Lâm Hùng đã bắt đầu tỏ rõ thái độ quan tâm đến tôi công khai. Tôi sợ lại mất đi một người bạn như đã từng mất Quang. Từ hôm ở Sài Gòn về, Quang đã giữ đúng lời hứa, quên tôi và không liên lạc với tôi nữa. Tôi im lặng suốt dọc đường về nhà, Lâm Hùng thấy thái độ tôi thay đổi thì rất muốn hỏi nhưng ngập ngừng mãi rồi thôi. Tôi về nhà, nằm vật ra giường mệt mỏi. Tối nay còn phải đi dạy thêm bé trai ở đường Hoàng Hoa Thám mà mệt mỏi như thế này không biết có đi dạy được không? Tôi gọi điện cho Dũng để hỏi một vài điều nghi ngờ, Dũng trả lời rất nghiêm túc:

- Vậy hóa ra bà gốc thật à? Bà đúng là không biết gì về Lâm Hùng rồi. Ngày xưa cậu ấy học chuyên Anh trường Chu Văn An đó. Nhưng vì bố mẹ làm Ngân hàng nên cậu ấy thi vào Ngân hàng. Ở trường Hùng còn là đội trưởng đội khiêu vũ, bảo làm sao không nhảy đẹp. Cậu ta muốn tranh thủ cơ hội, vừa an ủi vừa theo đuổi bà thôi. Nếu bà không thích thì đừng reo rắc hy vọng gì cả, con người cậu ta cũng khá cố chấp. Nếu không rõ ràng thì không chịu từ bỏ đâu. Ngày trước biết bà có người yêu rồi mà vẫn không kìm lòng được. Tôi nói mãi không nghe. Giờ thì hay rồi đây...

Lời của Dũng nói làm tôi càng cảm thấy mệt mỏi hơn. Dũng nói đúng, tôi nên nói chuyện thẳng thắn với Lâm Hùng về chuyện tình cảm của mình để cậu ấy thôi hy vọng. Ngày hôm sau tôi quyết định bỏ học khiêu vũ, Lâm Hùng đến rủ tôi đi học như mọi ngày và bất ngờ về quyết định đó của tôi. Chúng tôi ngồi đối diện với nhau ở một quán nước gần nhà. Tôi là người lên tiếng trước:

- Mình hỏi Dũng và biết một số điều về bạn rồi. Bạn không nên quan tâm đến mình nhiều như thế. Bạn còn cuộc sống riêng của bạn nữa... Chúng ta chỉ nên dừng lại ở tình bạn giống mình và Dũng bao năm nay. Có lẽ mình nói ra bạn sẽ cười mình ảo tưởng hay vô đoán lung tung, nhưng ý mình là vậy. Bạn nghỉ học khiêu vũ và Tiếng Anh đi, mình cũng xin nghỉ rồi.

Lâm Hùng bất ngờ và khá bối rối khi tôi nói chuyện thẳng thắn, cậu ấy suy nghĩ một lúc rồi cố tỏ ra vẻ thản nhiên:

- Bạn không phải nghỉ học. Mình nghĩ là được rồi. Nếu bạn không thích mình quấy rầy thì mình sẽ không làm nữa.

- Không phải quấy rầy. Ý mình là chúng ta cứ thỉnh thoảng gặp nhau qua Dũng như trước kia. Mình không muốn bạn mất thời gian với mình.

- Bạn nghĩ đó là mất thời gian.

- Đúng, dù mình rất cảm ơn và trân trọng quãng thời gian qua. Bạn đã ở bên cạnh giúp đỡ mình rất nhiều. Mình nghỉ học không phải vì Hùng đâu. Hôm nay mình nhận được điện thoại của công ty, họ cử mình làm thêm giám sát ột vài chương trình chạy buổi chiều ở các siêu thị. Nên mình tạm nghỉ học để làm thêm. Sau này vào năm học sẽ tiếp tục học lại. Mình...

- Mình hiểu ý bạn rồi. Nếu bạn muốn thế, chúng ta vẫn là bạn như trước kia. Thỉnh thoảng gặp nhau qua Dũng như bạn nói.

Lâm Hùng cắt ngang lời tôi. Tôi nhận thấy cậu ấy có một lòng tự trọng rất lớn. Tuy cậu ấy chưa hề tỏ tình với tôi và việc tôi vừa nói không phải là thẳng thắn từ chối nhưng Lâm Hùng có vẻ thất vọng, khó chịu. Cậu ấy duy trì vẻ mặt lạnh lùng và thản nhiên đó đến cuối buổi nói chuyện và chào tạm biệt tôi ra về.

Cuối tháng tám, Hà Nội đang chuẩn bị sang thu. Không khí ngọt ngào đã dịu đi thay bằng những cơn gió nhẹ và dịu mát. Tôi bước lặng lẽ về phía ngôi nhà mình đang ở. Hà Nội ơi, sao ở đây tôi lại có quá nhiều kỉ niệm buồn đến thế này. Bỗng nhiên tôi thấy ghét phải ở nơi đây. Ghét sống ở thủ đô và muốn được về nhà với bố mẹ ngay lập tức. Nghĩ là làm, tôi thu dọn đồ đạc quyết định ngày mai sẽ về quê vài ngày trước khi nhập học năm cuối cùng đại học.

18. Chương 18: Gia Đình Là Nơi Bình Yên Nhất

Khi không còn chỗ nào để trốn, để che giấu đi nỗi đau đang hành hạ bản thân thì gia đình chính là nơi mà tôi muốn trở về sau giông bão nhất. Không có nơi nào an toàn và bình yên như mái ấm gia đình. Ở đó có bố mẹ, có anh chị em, có người thân luôn sẵn sàng lắng nghe và động viên tôi mỗi khi tâm trạng xuống dốc một cách thê thảm.

Kế hoạch về quê của tôi vừa mới nhen nhóm thì tối hôm ấy tôi sốt rất cao. Hạ sốt không có tác dụng và nhiệt độ luôn duy trì ở mức 40 độ. Sao lại ốm đúng lúc này? Đừng nói là lại phải vào bệnh viện nhé? Khắp người tôi nóng ran và khó chịu. Đến nửa gần sáng thì tôi bắt đầu đuối sức và phải gọi chị Vân dậy giúp tôi đi bệnh viện. Mới có một đêm mà nhìn tôi lại càng hốc hác hơn. Đang từ một cô gái nặng gần năm mươi cân bây giờ tôi chắc chỉ còn hơn bốn mươi lăm cân một chút mà thôi. Tôi bị sốt vì rút, bác sĩ cho về nhà theo dõi và uống nhiều nước.

Thật may là ban ngày tôi chỉ sốt nhẹ nên khi anh Khánh đi công tác qua thành phố tôi ở, tôi được đi cùng để về quê. Nhìn thấy tôi gầy rộc người đi, mẹ tôi xót xa:

- Mấy tháng nay không về, con hành xác kiểu gì thế này?

- Con có hành xác đâu mẹ. Tại dạo này cứ hay bị ốm đó chứ. - Tôi vội giải thích để mẹ yên tâm.

- Đã nói là đừng có đi du lịch gì rồi, nhìn con xem. Có giống thân tàn ma dại không? Ở nhà với bố mẹ đến khi nào nhập học mới được đi. - Bố quát và nói như ra lệnh.

- Ô, nhưng con còn công việc làm thêm bố ạ.

Bố tôi lắc đầu:

- Dạy thêm thì báo ốm nghỉ, còn công việc khác thì nhờ bạn hoặc xin nghỉ luôn. Bố mẹ có để con thiếu tiền đâu mà phải lăn ra kiếm tiền. Mọi người biết lại cười cho.

- Đi làm tích lũy kinh nghiệm mà bố. - Tôi cười khì.

- Thế không phải đi làm để lấy tiền phục vụ cho nhu cầu thích đi du lịch và mua sắm của chị à? - Bố tôi dò xét.

- Thôi, con nó đang mệt. Để nó nghỉ ngơi đi rồi lúc nào khỏe thì nói chuyện. - Mẹ tôi vấy tay bảo bố ra ngoài còn mình thì ngồi lại với tôi. Tôi nằm gối đầu lên đùi mẹ, trán vẫn nóng hầm hập. Mẹ lấy một chiếc khăn ẩm đắp lên trán cho tôi rồi nhỏ nhẹ:

- Con và Hùng chính thức chia tay nhau nên mới thành ra thế này phải không? Bố con ở đây nên mẹ không muốn hỏi, sợ ông ấy bức mình.

Tôi đáp ứng:

- Con...

- Con cái gì, cứ nói thật với mẹ. Mẹ sẽ lắng nghe.

Tôi thấy mắt mình bắt đầu ươn ướt, giọng như nghẹn lại:

- Vâng, chúng con chia tay nhau chắc được bốn tháng rồi. Anh ấy nói vẫn yêu con nhưng mà tương lai về một đám cưới thì không có. Con đã rất buồn nên đi du lịch để trốn tránh nỗi đau đó.

- Con tin lời Hùng nói chứ?

- Con không biết. Con vẫn nhớ anh ấy, vẫn cảm thấy con yêu anh ấy. Con sợ gặp lại anh ấy...

- Vậy con đừng gặp nữa. Mẹ nghĩ nó yêu con thật, nhưng nó chưa đủ lớn và đủ sắc để cùng con đi hết cuộc đời. Nó sợ và nó muốn buông tay trước, vì hai đứa thực sự không hòa hợp. Mẹ cũng nhìn ra điều đó. Con nên quên dần đi...

Mẹ vuốt nhẹ nước mắt vương trên mặt tôi và an ủi. Tối hôm đó mẹ ngủ cạnh tôi để trông tôi có sốt cao không. Ngày nhỏ mẹ vẫn chăm lo cho tôi như thế. Nửa đêm mơ thấy ác mộng giật mình tỉnh giấc, nhìn thấy mẹ nằm bên lòng tôi ấm áp và bình yên đến lạ thường.

Tôi gọi điện cho phụ huynh học sinh xin nghỉ dạy một tuần vì ốm. Gọi điện lên công ty báo cáo tình hình và nhờ Thanh làm giúp tôi vài việc khi tôi vắng mặt. Trước đây Thanh cũng đã cùng tôi làm cùng vài chương trình nên cô ấy khá rành việc, trưởng phòng bên tôi vì thiếu người nên cũng đồng ý để cô ấy thay tôi giám sát các hoạt động của PG.

Lâm Hùng từ sau hôm nói chuyện với tôi đã quay về là một người bạn như trước đây. Biết tin tôi ốm cậu ấy vẫn gọi điện hỏi thăm nhưng lại có vẻ khách sáo và xa cách hơn cả lúc trước. Như vậy cũng tốt, Lâm Hùng cần có cuộc sống riêng của cậu ấy. Trước đây tôi quá vô tư, vô tâm nên có thể khiến cậu ấy hiểu lầm mình cũng có cảm tình nhưng bây giờ rõ ràng rồi thì sẽ tốt hơn. Những người bạn của tôi đều là người tốt. Tôi tin họ sẽ được hạnh phúc.

Mười ngày ở nhà với bố mẹ tôi chỉ có ăn và nằm nghỉ ngơi. Sốt vì rút tự khỏi sau bảy ngày và bố mẹ chăm lo cho tôi từng tí hết như ngày bé. Tôi lại người, tăng cân và sức khỏe cũng dần tốt lên. Năn nỉ mãi bố mẹ mới cho tôi về Hà Nội trước ngày nhập học 15 tháng tám mấy ngày. Trước khi đi, mẹ đưa cho tôi một ít tiền tiêu vặt rồi dặn dò:

- Con cầm lấy tiêu tạm, hôm nào nhập học mẹ sẽ chuyển tiền thêm cho con đóng học phí và chi tiêu. Tiền con đi làm thêm được thì cứ giữ lấy, con dùng vào việc gì tùy con, mẹ vẫn không cắt giảm gì cả.

- Hi, mẹ tốt nhất. - Tôi ôm cổ mẹ nũng nịu.

- Thế bố không tốt à? - Bố tôi cười. - Ra đây học nhớ giữ sức khỏe, còn một năm nữa cố học cho tốt. Chuyện tình cảm cái gì quên được thì quên đi, đừng giữ mãi trong lòng...

- Dạ, con biết rồi mà bố.

Em trai tôi vừa lúc đấy cũng đi học về, nó học trường Cao đẳng Y ở nhà nên không phải lo chuyện đi xa trọ học. Em trai xách đồ giúp tôi ra đầu ngõ đợi xe ô tô, tôi vấy tay chào cả nhà, lên đường chuẩn bị ột năm học cuối đây thử thách. Mục tiêu của tôi là phải được làm khóa luận tốt nghiệp nên việc học cũng sẽ theo đó mà vất vả hơn. Mặc dù trong ba năm học, năm nào tôi cũng nhận được học bổng và là cán bộ lớp suất sắc nhưng vẫn phải cố gắng hơn nữa để đủ tiêu chuẩn làm khóa luận.

Về đến nhà anh Khánh, chị Vân, tôi lên phòng chơi với bé An. Lâu nay bận bịu lại về quê lâu nên tôi nhớ bé lắm. Hai cô cháu chơi đùa một lúc rồi tôi đi nấu cơm tối và bắt đầu lại cuộc sống bình dị của mình.

Ngày ngày hôm sau tôi gọi điện cho Thanh để nhận bàn giao lại công việc. Chỉ còn ba ngày nữa là nhập học buổi sáng nên tôi xin với công ty đổi hết ca của mình xuống buổi chiều để tiện cho việc đi các siêu thị trong thành phố giám sát PG làm việc. Vậy là tôi vẫn không có một chút thời gian rảnh rỗi cho riêng mình. Sáng đi học đến gần 12 giờ trưa, tôi ngủ một giấc rồi từ 2 giờ chiều đến 4 giờ chiều phải đi các siêu thị làm việc. Tối về nấu cơm ăn xong, 7 giờ tối tôi lại có mặt ở nhà học sinh để dạy học. Phải làm học và làm việc điên cuồng như thế tôi mới không có thời gian nghĩ về Đỗ Hùng.

Gặp tôi sau một tháng rưỡi nghỉ hè. Cả ba cô bạn đều tròn mắt ngạc nhiên:

- Hạ Vũ, mày giảm cân đấy à? Sao gầy đi nhiều thế?

- Tao lại vừa mới ốm một trận nên nhìn thảm hại vậy đó.

- Chia tay thôi mà, sao khổ thế? - Mai lắc đầu. - Ngày xưa tao bị Long từ chối, cũng đau khổ lắm mà có thể thảm giống mày đâu.

- Nay, đó là mày và cậu ta chưa gọi là yêu nhau. - Hiền gõ lên đầu Mai sau khi Mai nói ra câu nói đó.

Khuyên cũng lên tiếng:

- Phải đó. Hạ Vũ và anh Hùng dù sao cũng bên nhau hai năm rồi. Chia tay ai chẳng đau khổ. Nhất lại là chia tay vì có người khác nên càng khó quên. Hạ Vũ, mày đã quên được chưa?

- Tao nghĩ là tao đang làm rất tốt. - Tôi trả lời.

- Hỏi mày quên được chưa cơ mà? - Mai nhắc lại.

- Ờ... thì cũng quên rồi, không nhớ gì hết nữa. - Tôi khoát tay. - Thôi, tụi mình tranh thủ giải lao đi ăn sáng đi. Liên hoan vì ngày đầu tiên của năm thứ tư nào.

Cả bốn người chúng tôi kéo nhau ra quán phở gần trường ăn sáng và kể cho nhau nghe đủ chuyện trong thời gian kiến tập ở các công ty và trong đợt nghỉ hè vừa qua. Mấy cô bạn tôi người Hà Nội có khác, cứ hè đến là cả gia đình lại cùng nhau đi biển hoặc đi du lịch nên tha hồ ngồi khoe ảnh với nhau. Tôi cũng có một bộ ảnh đi du lịch, nhưng tất cả đều chỉ là chụp một mình, cô đơn và lặng lẽ. Tôi không mang ảnh ra khoe, cũng không kể về chuyến đi đó. Chỉ ngồi nghe ba người họ kể chuyện và thỉnh thoảng bình luận mấy bức ảnh gia đình của các bạn mình. Có lẽ một tháng nữa mà rảnh, tôi sẽ về nhà rủ bố mẹ và em trai đi biển ở gần nhà. Lâu rồi tôi quên mất là cả gia đình chưa đi nghỉ mát cùng nhau.

Tôi cứ mãi mê với tình yêu cùng Đỗ Hùng mà quên đi mất mình còn có một gia đình nhỏ rất yêu thương và luôn đợi mình trở về. Thật may là bố mẹ không giận tôi vì điều đó. Càng nghĩ, tôi càng muốn phấn đấu, chứng tỏ bản thân để bố mẹ không phải thất vọng vì đứa con gái bị lụy về chuyện tình cảm như tôi.

Tôi chính thức trở về thời độc thân và xung quanh không còn một anh chàng được gắn số nào đeo bám nữa. Mười ba chàng trai trong nhật ký của tôi cuối cùng cũng đã không còn ai thực sự ở bên cạnh mình. Tôi không cho việc có đến mười ba người là may mắn, có lẽ duyên phận long đong nên bây giờ tôi mới trở vạch xuất phát như thế này. Tôi có thể gật đầu với một trong những chàng trai được gắn số kia và sẽ lại có một tình yêu mới. Nhưng tôi đã không làm thế, bởi sau rất nhiều bài học để lại. Tôi chỉ có thể gật đầu với người khiến cho trái tim đầy thương tích của tôi rung động và cảm thấy hòa hợp mà thôi. Nếu chỉ rung động thôi không đủ, chẳng phải tôi với Đỗ Hùng chi tay vì không hòa hợp đấy hay sao?

Đầu tháng chín Hà Nội chìm đắm trong tiết trời thu, những con đường trải đầy lá vàng trông thật đẹp mắt. Nắng vàng dịu nhẹ vương vấn trên những cành cây soi một vài tia nắng xuyên qua tán lá xuống mặt đường lấp lánh. Tôi dắt xe và đến trung tâm thương mại Vicom City để kiểm tra đợt chạy chương trình quảng cáo sữa dành cho trẻ em từ một đến ba tuổi của hãng sữa Dumex. Ở chương trình này các PG của công ty ngoài việc phát tờ rơi còn phải tổ chức các cuộc thi ném bóng rổ cho các bé dưới ba tuổi tham gia nhận quà. Vincom City là địa điểm cuối cùng tôi ghé qua trong đợt kiểm tra này.

Khi đang loay hoay chụp ảnh về làm tư liệu báo cáo, tôi lùi dần về phía sau để lấy hết toàn khung cảnh nơi diễn ra chương trình thì vấp phải một người ở phía sau. Cả cơ thể tôi mất đà và toan ngã thì người ấy đưa

tay rất nhanh đỡ ngang hông tôi giữ cho cả cơ thể tôi được an toàn. Hoảng hốt, tôi đứng lên và nhận ra đó là Đỗ Hùng. Đã hơn ba tháng không gặp nhau trong anh vẫn phong lưu như thế. Rất bất ngờ, tôi có phần lúng túng:

- Lâu quá không gặp. Anh đi mua đồ à?

- Ừ... Anh đi mua ít quần áo. Còn em đang làm thêm ở đây. Trùng hợp quá nhỉ?

- Vâng. Trùng hợp. - Tim tôi đập nhanh hơn. Tôi vẫn không thể bình thường khi đứng đối diện người mà mình đã từng yêu sâu đậm như thế. - Anh, anh cứ tiếp tục đi mua đồ đi, em còn công việc chưa xong.

Tôi nói rồi nhanh chân rảo bước, hình như tôi lại bỏ chạy. Tôi không đủ can đảm và tự tin khi đối diện Đỗ Hùng. Những ngày tháng qua tôi cố quên, cố trốn tránh những tưởng sẽ qua thôi vậy mà gặp lại anh vẫn khiến cho vết thương của tôi nhức nhối. Làm ơn, đừng xuất hiện ở trước mặt tôi kiểu này. Tôi không thể thở được mất.

Xuống tầng hầm lấy xe, tôi nhanh chóng phóng lên đường lớn thì Đỗ Hùng bất ngờ chặn trước xe tôi. Anh nhìn tôi với đôi mắt rất buồn, không giống anh trước kia:

- Chúng ta sang quán cà phê bên kia đường nói chuyện được không?

- Không, em bận lắm! - Tôi nói dối.

- Không phải em sợ anh, muốn trốn anh đấy chứ?

- Sao phải sợ, sao phải trốn. - Tôi chột dạ nói nhanh. - Anh là gì của em mà phải sợ. Em còn công việc, anh đứng tránh ra để em đi.

- Nếu em không nói chuyện hôm nay, anh sẽ tìm em nói chuyện lúc khác vậy. Em thay đổi rất nhiều.

- Con người phải thay đổi. Anh cũng vậy! Được, anh muốn nói chuyện thì chúng ta nói chuyện.

Tôi theo Đỗ Hùng vào một quán nhỏ đối diện tòa tháp đôi. Chúng tôi ngồi nhìn nhau, mặt đối mặt nhưng không ai lên tiếng trước. Toàn thân tôi run run nên phải cố hít thở để lấy lại được sự bình tĩnh. Đỗ Hùng, anh đang muốn nói gì với tôi.

- Chúng ta quay lại được không? Anh nghĩ kĩ rồi. Anh không quên được em.

Tôi ngạc nhiên, mắt tròn to hơn nhìn Đỗ Hùng, không thể tin vào tai mình.

- Anh đang đùa phải không? Sau bao nhiêu tháng xa nhau anh lại nói với em điều này.

- Hạ Vũ, em còn yêu anh không?

Không biết nên trả lời như thế nào, lòng tôi quặn thắt lại. Anh là gì mà lại ảnh hưởng đến cảm xúc của tôi lớn như vậy chứ. Tôi thành thật:

- Em không biết nữa. Em đã cố quên đi tình yêu dành cho anh, quên đi hình bóng anh. Trái tim em vốn đang chuẩn bị liền sẹo. Anh lại muốn gây cho em một vết thương nữa hay sao. Quay lại thì quay lại. Anh có dám hứa với em chúng ta sẽ hạnh phúc như trước kia, chúng ta sẽ có một đám cưới viên mãn không?

Vẫn là sự im lặng đáng sợ đó khi tôi nhắc về đám cưới. Đỗ Hùng, anh đâu có yêu em nhiều như anh nghĩ. Anh đâu có đủ can đảm để sống trọn đời cùng em. Chúng ta phải dừng lại thôi. Anh chần chừ im lặng làm gì. Vô tình gặp lại nhau rồi cảm thấy tiếc nuối sao? Điều đó không dành cho người đàn ông cao ngạo như anh.

- Anh vẫn không thể đưa ra câu trả lời chắc chắn cho câu hỏi của em. Nhưng anh biết em vẫn còn yêu anh. Và anh sẽ theo đuổi em lại từ đầu, không giấu em chuyện gì, không làm điều gì để em phải nghi ngờ... Sẽ cho em cảm giác an toàn, được không?

Thái độ của Đỗ Hùng khiến tôi hoang mang và bối rối. Tôi sợ, có rất nhiều nỗi sợ vây quanh tôi khi nghe lời đề nghị đó của Đỗ Hùng. Tôi thở dài đáp:

- Tùy anh! Em chỉ sợ chúng ta không bao giờ có thể yêu như đã từng yêu nhau anh. “Không ai tắm hai lần trên một dòng sông”. Anh vẫn nhớ câu nói này em hay nói với anh chứ?

Chúng tôi ngồi im lặng. Có rất nhiều điều tôi muốn nói với anh nhưng tôi lại không mở lời được. Sự thật dù tình yêu của chúng tôi có còn đi chăng nữa thì đã có một khoảng cách rất lớn xuất hiện. Liệu Đỗ Hùng có đủ kiên nhẫn để theo đuổi tôi và liệu tôi có đủ can đảm để yêu anh lần nữa không? Trái tim tôi vẫn đập nhanh và nhức nhối. Thôi, mặc kệ mọi chuyện. Tôi đã quá mệt mỏi vì tình yêu rồi.

19. Chương 19: Kết Thúc Sự Nhập Nhằng

Khi hai người chia tay, mọi người thường sẽ nghĩ rằng đó là dấu chấm hết. Nhưng tôi và Đỗ Hùng không như vậy. Khi chúng tôi chưa tìm được một tình yêu khác, có lẽ giống như một thói quen nhiều hơn là vẫn còn yêu nhau, chúng tôi vẫn nhập nhằng trong chuyện tình cảm. Chẳng còn là yêu nồng đậm và say đắm, có chăng chỉ là chút yếu lòng chưa muốn buông tay dứt khoát mà thôi.

Đỗ Hùng nói là sẽ theo đuổi lại tôi nhưng thực ra anh cũng chẳng cần phải mất công sức gì. Giữa chúng tôi đã từng là người yêu của nhau nên tính cách, sở thích đã trở nên quá quen thuộc. Cả hai người cùng rất bận rộn, chúng tôi cũng chỉ gặp nhau một lần vào chủ nhật, đi uống nước và nói chuyện vãn vơ. Tôi không gọi tên được cảm giác khi ở bên cạnh Đỗ Hùng nữa. Nó có một chút vẫn còn yêu say đắm, một chút đau đớn, một chút nghi ngờ và một chút ảm lạnh... Nhưng sâu thẳm trái tim, tôi vẫn nghĩ, có thể chúng tôi chưa tìm được một tình yêu mới nên cố chấp duy trì thói quen gặp nhau là phần nhiều chứ không phải tình yêu. Sự nhập nhằng này khiến tôi cảm thấy khó chịu và bức bối.

Đỗ Hùng vẫn vậy, anh tỏ vẻ quan tâm đến tôi như không có chuyện gì đã xảy ra suốt năm tháng xa nhau vừa qua. Bỗng nhiên tôi cảm thấy sợ anh, sợ những suy nghĩ đang ẩn chứa trong trái tim anh? Anh còn yêu tôi hay ích kỉ muốn tôi không thể quên được anh?

Tối chủ nhật là tối duy nhất tôi được nghỉ vì không có lịch dạy thêm nên Đỗ Hùng đến đón tôi đi ăn tối rồi đi uống nước ở gần hồ Trúc Bạch. Anh nắm tay tôi, tôi để im tay mình trong tay anh và hỏi:

- Anh có cảm nhận được gì khi chúng ta nắm tay nhau như thế này nữa không? Chúng ta đã khác quá rồi. Dù có còn yêu nhau thì cái nắm tay này cũng không còn ấm áp như trước kia nữa. Tay em rất lạnh, và anh cũng vậy.

- Nếu cả hai cùng lạnh thì nên ở gần nhau để sưởi ấm cho nhau.

- Em chỉ sợ sẽ lạnh hơn thôi. Em bắt đầu giống anh rồi, em không nhìn thấy một tương lai tốt đẹp nào ở trước mắt. Ngay từ đầu, anh đã bịt mắt em, không cho em nhìn thấy viễn cảnh đó... Chỉ là em ngu ngốc cứ bám theo anh.

- Vậy ý em là sao? Em vẫn còn giận anh vì anh đã bỏ rơi em suốt năm tháng qua? Em hận anh, đúng không? - Đỗ Hùng quay sáng nhìn tôi, đợi chờ câu trả lời:

- Em hận anh, rất hận anh. Càng yêu anh thì em càng hận. Chỉ là em không hiểu sao chúng ta lại lằng nhằng thế này. Anh cũng đâu còn yêu em nhiều như trước, có phải anh thấy em và anh chưa có người mới, nên anh muốn duy trì mối quan hệ đã cũ này?

Như bị nói trúng những gì đang suy nghĩ. Đỗ Hùng khẽ giật mình rồi buông tay tôi ra. Anh đứng lên nhìn về phía mặt hồ, xa xa có vài đôi tình nhân đang âu yếm nhau trên những chiếc thuyền đạp vịt đang lênh đênh trên mặt nước. Rất lâu sau anh lên tiếng:

- Như vậy là em muốn chúng ta chấm dứt mọi liên hệ như những tháng vừa qua?

Nghe xong câu hỏi của Đỗ Hùng tim tôi thắt lại, khó khăn lắm mới đưa ra được quyết định:

- Đúng, đã kết thúc thì nên dừng lại thôi anh. Nếu trước kia em van xin, khẩn nài anh để được quay lại yêu anh thì giờ em khẩn nài anh chấm dứt. Em không cần sự thương hại của anh nữa.

Nước mắt bắt đầu dâng lên mắt. Tôi khóc, mới đầu là những tiếng nấc nghẹn nơi cổ sau đó thì không kiềm chế được nước mắt. Đỗ Hùng vội ngồi xuống cạnh tôi, anh ôm tôi rồi bất ngờ hôn tôi. Không còn cảm giác hồi hộp, run rẩy như nụ hôn đầu với anh. Tôi đã không còn cảm giác gì nữa, chỉ biết mặc cho anh hôn và lặng nghe vị mặn của nước mắt tràn xuống bờ môi. Có lẽ đây sẽ là nụ hôn cuối cùng của tôi và anh.

Trên đường về Đỗ Hùng dừng lại ở một cửa hàng hoa và chọn một bó hoa hồng vàng to nhất mua tặng tôi. Tôi bất ngờ hỏi:

- Vì lý do gì vậy?

- Ngày mai là 20 tháng mười - Ngày Phụ nữ Việt Nam, anh tặng hoa cho em. Và sẽ đồng ý với yêu cầu của em. Anh xin lỗi vì lại một lần nữa đảo lộn cuộc sống của em.

Tôi nhận hoa từ tay Đỗ Hùng, mắt ngấn nước nhìn anh.

- Chính vì anh đã đảo lộn cuộc sống, đảo lộn tâm tư tình cảm của em một lần nữa em mới nhận ra chúng ta đã không còn như trước kia nữa. Em cũng không muốn cố chấp yêu anh, bám víu anh trong khi anh chỉ muốn yêu mà không muốn cưới. - Tôi gượng cười, một nụ cười méo mó. - Thôi, anh đưa em về nhà đi, cũng muộn rồi.

Chúng tôi chia tay nhau trước cửa nhà, Đỗ Hùng nhìn tôi khóa cửa rồi mới rẽ ga phóng đi. Đường như cả tôi và anh đều chất chứa trong lòng rất nhiều nỗi niềm không thể thốt nên lời, dùng dằng mãi mới chia tay nhau được. Tôi cầm hoa và bê cả lọ lên phòng ngủ của mình ngồi lặng lẽ ngắm nhìn những đóa hoa đang khoe sắc kia. Liệu tôi có đưa ra quyết định đúng không? Liệu tôi có đủ tự tin để quên Đỗ Hùng và quên đi tình yêu vẫn còn chưa kết thúc này không?

Khê thở dài, tôi bật máy tính và đăng nhập Yahoo như thói quen. Tôi cứ để máy tính đã bật ở đấy rồi đi tắm rửa sau một ngày khác một mỗi ở các siêu thị rồi lại đi gặp Đỗ Hùng. Xong xuôi mọi việc thì nhìn thấy màn hình hiển thị mấy tin nhắn của Đức:

Kẻ Sầu Đời: Hôm nay anh đã tìm thấy chiếc điện thoại Nokia 7390 màu hồng em thích rồi. Mấy hôm trước em bảo đã dồn đủ tiền mua nhưng hiện tại tất cả các cửa hàng ở Việt Nam đều trả lời hết hàng nên anh đi tìm mua cho em. Ở Anh hết hàng rồi, anh có chuyển công tác ở Đức một tháng, tranh thủ đi tìm điện thoại cho em. Em có thích không? Thích thì anh mua gửi về cho em.

Kẻ Sầu Đời: À, nếu em thấy ngại về chuyện tiền nong thì có thể chuyển khoản ẹ anh. Anh mua tặng em chắc chắn là em sẽ không đồng ý rồi.

Kẻ Sầu Đời: Nếu đồng ý thì nhắn tin cho anh. Giờ anh không đợi em online được.

Kẻ Sầu Đời: À, tiện thể muốn anh mua giùm cái gì ở bên này thì báo anh luôn. Ước gì đi du lịch thế này có Hạ Vũ đi cạnh nhỉ? Hề hề... Anh nói cho em thêm đó.

Đức gửi thêm một biểu tượng mặt cười trong tin nhắn.

Tôi ngạc nhiên và vui mừng khi đọc xong một loạt tin ấy. Chiếc điện thoại Nokia 7390 màu hồng này tôi đã thích từ lâu, đáng ra là mua sớm rồi nhưng vì chuyển đi du lịch hết tiền nên tôi đành phải hoãn lại mấy tháng đợi kiếm đủ tiền sẽ mua nhưng hôm trước đi cùng Đỗ Hùng đến các cửa hàng thì họ đều trả lời hết hàng. Đỗ Hùng nhìn ảnh mẫu chiếc điện thoại tôi thích lắc đầu chế:

- Cái này nhìn không đẹp. Em thích có thể mua cái khác.

Tôi bĩu môi với anh:

- Em chỉ thích cái này thôi, nhất định sẽ tìm mua cho bằng được, kể cả mua lại máy cũ.

Rồi vô tình tôi nói với Đức về chuyện chiếc điện thoại hết hàng đó. Không ngờ anh lại nhớ và còn tìm được cho tôi thứ mà tôi thích. Tôi vội nhắn tin lại cho anh.

Cơn Mưa Nhỏ: Ôi, vậy tốt quá. Nếu còn nhiều anh cứ từ từ hãy mua nhé. Hôm trước nghe hết hàng em lại đổi máy ảnh rồi. Đợi sang tháng sau em lấy lương, đủ tiền rồi sẽ chuyển ẹ anh và nhờ mẹ đổi sang đồng Euro gửi cho anh nhé. Em không thích mua khi chưa dồn đủ tiền. Anh cũng đừng nói là cho em vay trước. Em không thích thế. Cảm ơn anh nhé!

Tôi gõ xong liền nhấn nút enter và gửi vào hộp thư của Đức. Vậy là chiếc điện thoại bao ngày tôi thèm thường giờ đã chuẩn bị xuất hiện trên tay tôi và lại còn được gửi từ nước ngoài về nữa khiến tôi rất vui. Nhưng khi đi ngủ thì tôi lại không thể chợp mắt được. Tôi vẫn nhớ Đỗ Hùng, nhớ lại nụ hôn và sự trống rỗng trong tâm hồn của tôi. Tôi mở chiếc điện thoại Nokia 5200 cũ của mình, vào danh sách nhạc và bật

bài hát How do I live mà mình vẫn hay nghe suốt những tháng ngày đau khổ qua. Nước mắt lại khẽ lăn dài trên gò má theo từng giai điệu day dứt và ám ảnh đó.

“How do I... Get through the night without you?

If I had to live without you,

What kind of life would that be?

Oh, I... I need you in my arms, need you to hold,

You're my world, my heart, my soul,

If you ever leave,

baby you would take away everything good in my life,

and tell me now...”

“Làm sao để em có thể vượt qua đêm dài mà không có anh chứ?

Nếu em phải sống mà thiếu anh

Chẳng lẽ cuộc đời này là vậy sao

Em luôn cần anh trong vòng tay này

Cần có anh để được ôm anh vào lòng

Anh là thế giới, là trái tim, là tâm hồn của em

Nếu anh đã từng bỏ đi

Anh yêu à có lẽ anh cũng đã lấy đi mọi thứ tốt đẹp nhất trong đời em

Và giờ thì hãy kể em nghe...”

Lần nào nghe bài hát này tôi cũng khóc, tôi đã yếu đuối và van xin Đỗ Hùng như thế nào? Chỉ có điều không ngờ, hiện tại chính tôi lại là người lựa chọn sống một cuộc sống không có tình yêu của Đỗ Hùng. Tôi sẽ phải tiếp tục như thế nào đây? Liệu có còn chàng trai nào chấp nhận yêu một cô gái có quá nhiều vết thương lòng như tôi?

Tôi cố gắng kìm nén cơn nức nở của mình và tìm đến một giấc ngủ không mộng mị. Ngày mai là một ngày mới đang chào đón với rất nhiều bất ngờ phía trước.

* * *

Hôm nay là 20 tháng mười, các bạn nam tổ chức liên hoan cho các bạn nữ nên chúng tôi nán lại ở trường thêm ba mươi phút để hát hò và đợi được tặng hoa. Mai cười ngặt nghẽo trên Khuyên:

- Mấy năm nay vào các ngày lễ gì tao cũng thấy mày được mỗi bọn con trai trong lớp tặng hoa thôi. Kiểu này xem phải yêu anh nào đi không rồi ế dài lâu đấy.

- Sợ gì. Giờ tao với Hạ Vũ độc thân mà. - Khuyên nháy mắt với tôi.

- Không đúng, ai chứ Hạ Vũ nó chỉ độc thân tạm thời thôi. Tao thấy xung quanh nó còn nhiều vệ tinh vây quanh lắm. Ít nhất vẫn còn anh chàng Đức hôm đi xem phim cùng Hạ Vũ, tao và người yêu tao. - Hiền nói xen vào.

- Ủi giời, mày nhắc lại chuyện đó làm gì. Hôm ấy chả buồn cười chết đi được. Nếu mày không giả vờ đau bụng kéo nhau về trước thì còn xấu hổ chết. - Tôi nghĩ lại chuyện hôm ấy bỗng thấy vui vẻ.

Chẳng là bốn người: Tôi, Đức, Hiền và người yêu cô ấy cùng đi xem phim ở Vincom City. Hiền chọn đi chọn lại cuối cùng chọn phim Lạ. Mặc dù đã đọc truyện nhưng khi lên phim tôi không nghĩ là có nhiều cảnh nóng đến như vậy. Hai đứa con gái ngồi xem phim mà mặt nóng bừng bừng và đỏ như quả cà chua chín còn hai anh bạn trai thì ngồi im như tượng, chả thấy nhúc nhích động tĩnh gì. Cố gắng xem được hai phần ba phim thì Hiền không chịu nổi, cô ấy nhấm nháy tôi một lúc tôi mới hiểu và phối hợp khi Hiền giả

vờ đầu bụng đòi về trước. Hai anh bạn trai có vẻ tiếc rẻ bộ phim, miễn cưỡng theo chúng tôi ra ngoài. Kể lại câu chuyện, cả bốn người chúng tôi vẫn ôm bụng cười.

- Thì ra mới mỗi con Hiền được gặp mặt anh chàng Đức si tình của mày. - Khuyên nói.

Mai cũng nói theo:

- Đúng rồi, đợt ấy mày chẳng giới thiệu gì cả. Nhưng thôi, bù lại mang chocolate lên lớp đãi bọn tao là được rồi.

- Gớm, anh chàng Đức ấy lúc ra khỏi rạp mặt cũng đỏ như bọn tao. Tao chả tin đàn ông hai mươi sáu tuổi rồi còn ngượng khi xem phim có cảnh nóng. Ha ha... Biết đâu là ngồi cạnh Hạ Vũ nhà ta nên mới có phản ứng thế.

Tôi giật mình vì câu đùa của Hiền, đưa tay khê nhéo tai cô ấy và giả vờ cáu:

- Thôi đi, đừng có đùa lung tung nhé. Không biết ai hôm ấy về với bạn trai có xảy ra chuyện gì không?

- Hừm... Mấy bà này yêu vào rồi nói chuyện mạnh mẽ quá. Tôi không nghe nữa đâu. - Khuyên làm bộ đưa hai tay lên ôm hai tai và lắc đầu.

Mai gỡ hai tay của Khuyên xuống rồi cười ranh mãnh:

- Mày yên tâm đi, tao có một ông anh họ mới ra trường, giờ đang làm ở Ngân hàng Quân đội sẽ giới thiệu ày. Tao thấy hai người khá hợp nhau, đợt đẹp trời sẽ sắp xếp lịch hẹn.

- O, thế còn tao. Tao cũng muốn được giới thiệu. - Tôi cũng chen vào câu chuyện của Mai và buông lời đùa cợt.

- Hả? Mày cũng muốn? Được, tao sẽ nhờ anh tao làm mối thêm. Được chưa hai bà cô. - Mai cố tình kéo dài chữ bà cô ở cuối ra để chọc cười mọi người.

Nói vậy thôi chứ tôi chúa ghét cái trò giới thiệu nhau. Tôi vẫn nghĩ mọi cuộc gặp gỡ nên để tự nhiên và để ông trời sắp xếp. Chuyện giới thiệu hẹn gặp mặt nhau tuy không có gì không hay nhưng tôi lại không thích hẹn hò kiểu đó. Lâu nay có ai nhắn tin đến mà không hiển thị tên hay nói rõ mình là ai không bao giờ tôi trả lời lại, tôi chỉ xem đó như một trò đùa của ai đó mà thôi.

Tan học tôi không về nhà ngay mà rẽ qua công ty Sao Mai để nhận thêm một hợp đồng mới liên kết với công ty Quảng cáo Hồng Lan về chương trình chạy quà tặng cho hãng sữa Friso. Tôi nhận việc tuyển PG đến các địa điểm ở siêu thị để phát động chương trình, lên danh sách khách hàng tích lũy điểm và thuê người vận chuyển đưa quà trong nội thành Hà Nội. Công ty phát cho tôi một chiếc điện thoại bàn không dây để tiện cho việc gọi điện kiểm tra thông tin những khách hàng đã nhận được quà tặng. Do khối lượng công việc hơi nhiều nên tôi phải gọi thêm Dũng và Thanh trợ giúp cho chương trình lớn nhất từ trước đến nay mà tôi nhận làm. Đây sẽ công việc mới đem lại cho tôi thu nhập hấp dẫn trong hai tháng tới. Nghĩ đến việc lại sắp kiếm được tiền đủ để mua đến chiếc điện thoại Nokia 7390 hồng kia là tôi lại sung sướng và tự nhủ sẽ làm việc tốt.

20. Chương 20: Tin Nhắn Của Người Lạ

Đôi khi có những mối quan hệ đến một cách bất ngờ và tự nhiên khiến chúng ta chưa kịp nhận ra đó có phải là duyên phận. Người ta vẫn thường xuất hiện trong đời nhau không hề báo trước. Đến, ở lại hay rồi sẽ đi tiếp đều có lý do của nó. Chúng ta chỉ cần cố gắng yêu thương và thành thật hết sức để dù có kết thúc như thế nào, cũng đừng để bản thân phải day dứt và ân hận.

Mới nhận việc mới được có hai ngày mà tôi cùng Dũng và Thanh phờ phạc cả người. Số lượng PG cần tuyển cho đợt này khá đông nên phải vận dụng hết các quan hệ để nhờ các bạn gái mà mình quen biết tham gia vào chương trình “Quà tặng cho bé cùng sữa Friso”. Ngoài việc phải đi các siêu thị kiểm tra hoạt động của PG tôi còn phải cùng Dũng thuê người chở quà đến các khách hàng tôi đã lên danh sách rồi buổi chiều rảnh lại ngồi gọi điện kiểm tra lại. Một công việc tuy không vất vả nhưng chiếm quá nhiều thời gian của tôi. Tôi phải tranh thủ học, tranh thủ ăn, tranh thủ ngủ để đuổi kịp tiến độ của công việc.

Vừa mới chớp mắt một tí buổi trưa để 2 giờ chiều dậy đi đến các siêu thị kiểm tra thì tôi giật mình bởi tiếng chuông tin nhắn đến từ điện thoại phát ra. Vẫn đang ngái ngủ nên tôi bực bội đưa tay với điện thoại. Sợ có tin nhắn liên quan đến công việc nên mắt nhắm mắt mở, trượt nắp điện thoại lên và đọc.

“Chao Ha Vu. Anh là Thuận bạn với anh Minh – anh họ Mai, đang làm cùng với nhau ở ngân hàng Quan Doi. Anh xin được số của em và muốn làm quen.”

Cái gì thế này? Tôi lẩm bẩm. Chẳng phải là Mai đã làm thật hả? Định giới thiệu anh Minh cho Khuyên rồi còn cho anh Minh số điện thoại của tôi để giới thiệu luôn một thể đấy chứ? Tôi chỉ đùa thôi mà, làm thật thế này thật ngại. Vì anh ta cũng đã xưng tên tuổi, lại rất rõ ràng và nghiêm túc nên tôi phá bỏ nguyên tắc nhắn tin với người lạ của mình, cố mở mắt ra nhắn tin lại.

“Chao anh! Không ngờ lại được làm quen kiểu này. Em rất bình thường, không có quá nhiều điều phức tạp cần tìm hiểu đâu a.”

Rất nhanh, một tin nhắn khác được gửi đến sau tin của tôi.

“Anh chỉ mới nghe qua về em nhưng cũng chỉ qua một người còn chưa gặp em. Nhưng anh lại thấy thích cái tên của em. Em có nick Yahoo không? Anh muốn được hiểu nhiều hơn về em đây Ha Vu.”

Tôi tỉnh cả ngủ. Vừa mới nhắn tin làm quen Thuận đã xin ngay nick trong Yahoo, liệu có nên đồng ý không? Tôi đắn đo giây lát rồi chẳng hiểu ai xui mà rất bình tĩnh soạn một tin nhắn gửi lại:

“Nick của em là Cơn Mưa Nhỏ. Nhưng em ít khi lên mạng bạn ngay làm. Thương sau 9 giờ 30 tối em mới xuất hiện.”

“Được, vậy hẹn em 10 giờ tối nay.”

Tôi nhúm mày, không ngờ cái anh chàng Thuận này lại thẳng thắn và nóng lòng làm quen như vậy? Không biết có vấn đề gì không mà vội vàng thế? Nhưng vì Thuận tự giới thiệu là bạn anh họ Mai, tôi cũng nên nể mặt người quen.

“Vâng! Lúc đó hẹn anh nói chuyện.”

Nhắn tin xong tôi chẳng nghĩ ngợi gì nữa, ném điện thoại về phía đầu giường rồi lại tiếp tục ngủ. Chẳng hiểu sao trước khi nhắm mắt, tôi lại nhìn trúng quyển lịch treo ở trước mặt và thầm nghĩ: Hôm nay là thứ tư, ngày 22 tháng mười năm 2008. Có một anh chàng không quen không biết nhắn tin và mình đã trả lời. Lại còn hẹn nhau nói chuyện trong Yahoo, mình thật là điên rồ.

* * *

Khi tôi tỉnh ngủ việc đầu tiên tôi nhớ ra là gọi điện cho Mai để hỏi về cái người lạ mặt tên Thuận ấy. Mai cũng ngạc nhiên không kém.

- Hôm qua tao mới nói với anh Minh là giới thiệu Khuyên cho anh, anh ấy cười bảo là có người yêu rồi. Xong tao hỏi bạn anh có còn ai độc thân không thì giới thiệu cho bạn em, anh ấy đồng ý và tao cho số của mày với của Khuyên. Không ngờ ông ấy đi mai mối nhanh thế. Mà lại chọn số của mày chứ không phải số của Khuyên. Thật là... Tao cũng chẳng biết anh Thuận là ai nữa. Cần thì để tao dò la hỏi thăm.

- Thôi, không cần dò hỏi gì đâu. Sẽ chẳng có gì xảy ra giữa tao và anh Thuận ấy đâu. Tự nhiên mày dò hỏi đến tai anh ấy, anh ấy lại tưởng tao quan tâm thì phiền chết. – Tôi ngăn việc dò la của Mai lại.

- Ồ... Thế thì không hỏi nữa. – Mà nhé, mày đào hoa vừa thôi. Mới chia tay lại có người muốn làm quen rồi. Tao hơi bị ghen với mày đấy! Thôi, chuyện này cũng không nói với Khuyên nữa, xin lỗi nó chuyện anh Minh có bạn gái rồi tìm cho nó mới khác.

- Ủ! Mày làm gì hợp lý thì làm. Tao phải đi công việc đã. Từ giờ đừng có cho số điện thoại của tao lung tung. Tao không thích làm quen kiểu ấy.,

- Rồi, biết rồi. Sẽ không có từ giờ nữa. – Mai cười đáp rồi dập máy.

Tôi khẽ thở dài. Không ngờ tự nhiên ở đâu lại xuất hiện một anh Thuận và sẽ tiếp diễn cái trò chơi kết bạn từ khi còn chưa gặp mặt nhau như tôi với Đức hoặc như tôi với Quang đây. Thực sự thì bây giờ tôi chỉ

muốn trốn mình khỏi những mối quan hệ nam nữ, không có ý định kết bạn hay gặp gỡ ai trong thời gian này.

Hết giờ ở lớp dạy thêm buổi tối, tôi đi xe về thẳng nhà. Nhìn đồng hồ mới 9 giờ 15 phút nên bật máy tính tranh thủ gõ nốt bài tiểu luận đầu năm ột môn chuyên ngành PR. Tôi đăng nhập Yahoo, để đèn nick tắt như mọi khi và chăm chăm ngồi viết tiểu luận cho kịp thứ bảy nộp bài. Khi gõ gần xong thì bỗng nhiên cửa sổ Yahoo của tôi hiện lên một thông báo yêu cầu chấp nhận kết bạn với một cái nick rất dài dòng: Langtulangthang (Lăng tử lang thang). Tôi phì cười, chắc chắn là cái anh Thuận mới làm quen lúc chiều đây.

Lưu lại bài tiểu luận vừa viết, tôi tắt cửa sổ Word rồi nhấp chuột chấp nhận lời kết bạn. Ngay lập tức màn hình hiện lên khung hội thoại và người gửi đến chính là Langtulangthang này.

Langtulangthang: Chào em. Anh là Thuận đây? Con Mưa Nhỏ, rất vui em đã gửi lời hẹn.

Tôi liếc nhìn đồng hồ, đúng 10 giờ tối không sai một phút. Anh chàng này rất đúng hẹn đây.

Con Mưa Nhỏ: Anh đúng giờ nhỉ? Không sai một phút.

Langtulangthang: Anh làm kiểm toán, thường các con số và giờ giấc rất chính xác.

Chà, lại một câu trả lời thành thật có phần khoe mẽ. Thú vị đây!

Con Mưa Nhỏ: Anh làm kiểm toán ở ngân hàng hả? Anh giỏi thế, chắc ngoài đời phải có nhiều người ngưỡng mộ lắm, sao phải làm quen với con gái kiểu giới thiệu này.

Tưởng Thuận còn phải suy nghĩ trả lời hoặc sẽ giận vì câu hỏi của tôi, ai ngờ anh gửi lại một tin nhắn rất nhanh.

Langtulangthang: Em có tin vào duyên phận không? Khi nghe Minh nói đến tên Hạ Vũ, tự nhiên anh thấy rất thú vị và lập tức xin số điện thoại làm quen luôn. Nói thật là cậu Minh định ột người khác số của em nhưng bị anh cướp mất.

Trời! Đến chuyện này mà Thuận cũng nói với tôi thản nhiên như không có chuyện gì. Anh chàng này có bình thường không vậy. Duyên phận cái gì từ một cái tên. Anh ta làm tôi bắt đầu tò mò.

Con Mưa Nhỏ: Ra là vậy. Hóa ra duyên phận của em là dành cho người khác nhưng bị anh cướp mất. Anh hay đi cướp duyên lắm à?

Langtulangthang: Anh chưa từng cướp duyên của ai. Toàn tự đến thôi. Lần này chắc là lần đầu tiên và duy nhất.

Tôi tùm tùm cười sau khi đọc được câu trả lời của Thuận. Anh chàng này miệng dẻo quá, đàn ông thế này chắc chắn rất đào hoa và tôi thì sợ kiểu người này lắm. Nhưng rồi không hiểu sao tôi lại gõ bàn phím.

Con Mưa Nhỏ: Anh bao nhiêu tuổi. Quê anh ở đâu?

Langtulangthang: Anh trả lời ngược nhé. Anh quê ở Bắc Ninh. Tuổi thì em tự tính nhé. Anh cảm tình con... cún. Em cùng học với em gái Minh, vậy em là con mèo rồi.

Tôi cười khúc khích với cách nói chuyện của Thuận. Thấy vui vui. Vừa cười vừa viết tiếp.

Con Mưa Nhỏ: Em không phải con mèo. Em cảm tình con mèo giống như anh cảm tình con... chó. Hi hi... Em nghĩ chúng ta: Chó – Mèo không được hợp nhau cho lắm đâu. Tính ra thì anh hơn em năm tuổi đó.

Langtulangthang: Ấy, người ta nói thân nhau lắm cắn nhau đau. Em với anh là cắn nhau đau rồi thân nhau sau. Thế không phải tốt hơn sao?

Con Mưa Nhỏ: Vâng... vâng... cắn nhau trước, thân nhau sau. Anh khéo nói lắm. Thế anh ở Hà Nội thì ở với ai?

Langtulangthang: Anh ở với em trai và em gái họ của anh.

Tôi trầm nghĩ, thì ra anh ấy thuê nhà ở cùng với hai em của mình. May quá, không phải là người Hà Nội. Trừ Đức ra tôi không muốn kết bạn thêm với còn trai Hà Nội. Chẳng có lý do gì nghiêm trọng cả, chỉ là

hàng xóm ở quê tôi rất rảnh chuyện. Cứ có cô gái nào có bạn trai hay lấy chồng Hà Nội là họ lại ngồi thì thầm với nhau là cô gái đó gặp may, vợ bỏ, “lừa được trai thủ đô” nên vô tình tôi có ác cảm với việc thân thiết với con trai họ khẩu Hà Nội là như vậy. Anh chàng Thuận này quê ở Bắc Ninh, lên đây học tập và làm việc có nghĩa đã thoát khỏi vòng gởi xe của tôi.

Cơn Mưa Nhỏ: Nói thật là em chưa làm quen với ai kiểu giới thiệu nhắn tin này cả. Bình thường các tin nhắn làm quen kiểu của anh em không trả lời. Nhưng hôm nay đọc thấy anh xưng tên và nói rõ ràng mình là ai nên em mới trả lời lại đó. Nói anh đừng giận, em cũng không ưa kiểu làm quen này lắm.

Langtulangthang: Đấy, em thấy chưa. Em không thích kiểu kết bạn này nhưng giờ chúng ta đang nói chuyện làm quen thì chứng tỏ chúng ta có duyên với nhau. Đừng lo, anh luôn biết chừng mực trong những mối quan hệ kiểu này và yên tâm, chó con không cắn trộm mèo con đâu.

Thuận gửi kèm theo một biểu tượng mặt cười trong đoạn hội thoại.

Tôi lại tiếp tục phì cười khi đọc xong tin nhắn của Thuận. Tối nay chỉ với chục phút nói chuyện anh chàng này đã làm tôi cười mấy lần và thấy rất thoải mái, gần gũi. Đang định trả lời Thuận thì có tin nhắn của Đức được gửi đến.

Kẻ Sầu Đời: Hạ Vũ, em có online không đấy?

Tôi tạm thời đóng khung cửa sổ nói chuyện với Thuận lại, trả lời Đức.

Cơn Mưa Nhỏ: Có, em đang online đây.

Kẻ Sầu Đời: May quá, em quyết định chưa? Giữa tháng mười một anh về Anh rồi. Anh mua luôn điện thoại cho em rồi em gửi tiền sau cũng được nhé?

Tôi không muốn Đức làm như vậy, vội vàng nhắn tin lại, giả vờ nói.

Cơn Mưa Nhỏ: Khoan đã anh. Để em dồn đủ tiền với cả em đang phân vân thích một chiếc điện thoại khác nên chưa muốn mua vội. Đợi em quyết định rồi báo anh sau.

Kẻ Sầu Đời: Không phải em ngại anh đấy chứ? Chúng ta có nên phân biệt rõ ràng vậy không?

Nên chứ! Tôi trầm nghĩ. Thực ra tôi không nên lợi dụng Đức vẫn yêu tôi mà giữ chân anh lại trong mối quan hệ này. Cũng không nên cần một người tâm sự mà cứ giữ kiểu bạn bè này với Đức, người thiết tha nhất vẫn là anh. Tôi không muốn mình nợ Đức quá nhiều.

Cơn Mưa Nhỏ: Anh đừng nghĩ nhiều như vậy. Cần gì nhờ anh em sẽ nhắn tin nhờ. Vậy nha. Em thoát đây.

Kẻ Sầu Đời: Khoan đã, chúng ta không thể nói chuyện với nhau vài câu sao. Đạo này cứ như em lẩn tránh anh vậy. Nói chuyện rất khách sáo và xa cách. Ở nhà lại xảy ra chuyện gì rồi sao? Nói cho anh biết đi.

Tôi đọc được tin của Đức nhưng không biết trả lời lại thế nào nên đành im lặng. Cứ kệ cho Đức nghĩ tôi đã thoát khỏi Yahoo và lần đăng nhập sau mới đọc được tin nhắn này. Đưa chuột vào cửa sổ hội thoại với Thuận, đập vào mắt tôi là một loạt dòng tin nhắn với cùng một nội dung được gửi đến hơn chục lần:

Langtulangthang: Hạ Vũ, khi anh chat với em, anh chỉ nói chuyện với mình em và không để em phải đợi. Anh cũng muốn em làm như vậy với anh. Anh thiếu kiên nhẫn trong việc chờ đợi. Anh không vui chút nào.

Khá bất ngờ vì những gì mình đọc được. Thuận mới chỉ làm quen với tôi bằng một tin nhắn qua điện thoại chiều nay. Vừa mới nói chuyện trong Yahoo cách đây nửa tiếng. Chẳng hề biết mặt nhau hay gọi là thân thiết gì mà lại nói với tôi bằng cái giọng điệu giận dỗi đó. Anh chàng này đúng là không bình thường rồi. Đang muốn vui vẻ nói chuyện tiếp với Thuận thì một loạt tin nhắn này làm tôi chợt hứng. Hừm! Không vui thì kệ anh. Tôi có phải người yêu của anh đâu mà anh quẫn. Mà có là người yêu thì cũng không cấm được tôi nói chuyện với người khác. Tham lam và quá đáng. Ai làm bạn gái của anh chàng này chắc bị quẫn thức gất gao lắm đây. Tôi cũng chẳng thèm trả lời nữa, thoát khỏi Yahoo thật sự và ngồi gõ cho xong bài tiểu luận.

Khi đồng hồ điểm 11 giờ 30 phút, tôi đã hoàn thành xong bài tập, lưu tệp tin vào ổ D rồi tắt máy lên giường đi ngủ. Hôm nay quả là nói chuyện với Thuận có phần thú vị. Tôi cầm điện thoại lên xoay đi xoay lại rồi

nghĩ đến Đỗ Hùng. Tôi vẫn cảm thấy đau nhói ở ngực mỗi khi nhớ đến anh. Nhìn bó hoa đã gần héo úa, tôi buồn bã vùi mặt vào gối. Không biết đến bao giờ tôi mới quên được anh.

Đang thiu thiu ngủ thì điện thoại rung bần bật và kêu inh ỏi báo hiệu có tin nhắn đến. Khuya lắm rồi, ai nhắn tin nhỉ? Lâu nay tôi không liên lạc với Quang và Lâm Hùng, không còn là người yêu của Đỗ Hùng, vậy ai lại rảnh rỗi nhắn tin cho tôi vào 12 giờ đêm? Tò mò tôi nhìn dãy số lạ trên màn hình, dãy số quen quen. Tôi mở ra đọc.

“Ha Vu, em đi ngủ rồi ha. Đọc tin nhắn trong Yahoo gian anh hay sao mà không trả lời? Nếu em gian là em đang quan tâm và bị anh gay anh hương do. Nếu không gian ngay mai 10 giờ ta lại tiếp tục nói chuyện nhé.”

Ồi! Số này là của Thuận, lúc chiều tôi còn chưa lưu lại nên thấy quen quen là đúng rồi. Anh ta đang ảo tưởng chuyện gì với tôi vậy? Cái gì mà ảnh hưởng với giận dữ chứ? Nhắn tin rất là khôn. Nếu tôi không trả lời chứng tỏ tôi thừa nhận mình bị anh ta gây ảnh hưởng và giận anh ta. Nếu tôi trả lời để chứng minh không hề giận dữ gì thì lại phải tiếp chuyện. Đúng là con cáo già mà, chó con cái gì chứ? Tôi lưu luôn số điện thoại của Thuận vào máy với cái tên trong danh bạ: Cao gia.

Nhấn luôn nút trả lời, tôi gõ ngón tay trên phím điện thoại.

“Vâng, đang ngủ và bị danh thực một cách rất vô duyên anh a. Em nghĩ là mình không gian doi gì đâu. Chỉ là rất rất tức giận thôi. Để xem ngày mai thái độ của anh thế nào rồi mọi quyết định tiếp tục nói chuyện hay không.”

Một phút sau khi tin nhắn gửi đi. Điện thoại của tôi hiển thị một tin nhắn mới.

“Thì ra là em biết gian. Thôi, ngủ đi. Chúc em ngủ ngon.”

Tôi khẽ cười. Lâu lắm rồi không có ai nhắn tin chúc ngủ ngon như thế này cả. Ngày trước khi mới yêu, Đỗ Hùng cũng hay nhắn lắm nhưng rồi lâu dần cũng chẳng duy trì thói quen này nữa. Còn những tin nhắn của Quang, Lâm Hùng hay Khải tôi cũng chỉ đọc rồi để đó chứ không có nhiều cảm giác khó hiểu như thế này. Thật không hiểu tại sao một người chưa hề biết mặt và chỉ nói chuyện dăm ba câu như Thuận lại có thể khiến tôi mỉm cười nhiều đến như vậy? Tôi cố gạt cái câu hỏi này ra khỏi đầu, tìm đến một giấc ngủ đợi ngày mới đến.

21. Chương 21: Làm Quen

Đừng hỏi tôi tại sao gặp gỡ quen biết một người lâu như vậy mà không thể mở rộng trái tim yêu thương? Đừng hỏi tôi tại sao có những người chưa từng gặp gỡ, chỉ mới thoáng qua đời nhau lại có những cảm xúc lạ nhen nhóm, đan xen? Tôi không thể giải thích được điều đó. Chỉ biết rằng trái tim tôi có thể chỉ lơ nhịp trong một vài giây ngắn ngủi.

Hôm nay bỗng nhiên tôi thấy trời thật đẹp. Nắng dịu dàng, bầu trời cao trong xanh và đầy những cơn gió mát vi vu khi tôi phóng xe đến trường. Chưa kịp ngồi xuống bàn, Mai đã ghé tai tôi thì thầm:

- Anh Thuận đó thế nào? Có nhắn tin hay gọi điện ày nữa không?

- Ừ... có. Nhưng chỉ là nói chuyện lung tung thôi.

- Lúc này tao bảo với Khuyên là anh Minh có bạn gái rồi. Nó cứ tủm tỉm cười không nói gì. Đạo này tao thấy nó cũng rất bí hiểm, xem ra có người yêu mà giấu tụi mình cũng nên. - Mai vừa nói vừa liếc nhìn Khuyên và Hiền đang đi vào từ cửa chính.

Tôi vội nhắc Mai:

- Chuyện anh Thuận đừng kể vội với hai đứa nó. Tao nghĩ chẳng cần thiết phải kể đâu.

- Thế mày không muốn tìm hiểu về anh ấy thật à? - Mai cố hỏi thêm một câu.

- Không cần. Tao có cách của tao. - Tôi trả lời nhanh rồi nhướng mắt nhắc Mai chú ý khi Hiền và Khuyên cũng vừa bước đến chỗ hai đứa tôi. Chúng tôi ngồi nói chuyện phiếm một lúc thì chuông báo vào lớp học.

Vừa hay điện thoại trong túi quần tôi lại rung lên một hồi. Vì ở trong lớp học nên tôi để chế độ im lặng, chỉ rung nhẹ nên không ai để ý, tôi rút điện thoại ra đặt dưới học bàn và mở tin nhắn ra đọc. Là Thuận, anh ta nhắn sớm thế làm gì?

“Em đi học chưa? Gio anh moi đi lam. Chuc em mot ngay moi vui ve.”

Cứ như là thân quen lắm rồi ấy, tôi khẽ lắc đầu. Chưa kịp đóng điện thoại thì lại nhận được một tin nhắn mới từ Thuận.

“Quen nhạc em. Nho an sang roi vao hoc khong dau da day nhe!”

Cái anh này đúng là hết thuốc chữa. Nhắn nhủ kiểu này chẳng khác gì người đang yêu nhau quan tâm cho nhau. Thuận có vẻ tự tin thái quá và thích đùa dai rồi đấy. Nhưng không hiểu sao tôi cũng thấy trò đùa này rất thú vị và nhắn lại.

“Vang. Em cam on. Anh cung nho an sang nhe. Di lam can than.”

Gửi tin nhắn đi tôi khẽ nở một nụ cười rồi cất điện thoại vào trong cặp để dưới ngăn bàn. Khuyên quay sang tôi hỏi nhỏ:

- Mới sáng sớm nhắn tin với ai mà tâm trạng vui vẻ vậy? Mày và anh Hùng chính thức quay lại với nhau rồi à?

- Không. Chính thức chia tay rồi. Một người bạn mới thôi. - Tôi cũng cúi mặt xuống nói nhỏ. - Nghe giảng đi, thầy để ý tao và mày đấy.

Cả tiết học trôi qua một cách chậm chạp. Khi chuông vừa báo hết giờ tôi vội vàng mở điện thoại ra. Thật không thể tin nổi. Hơn mười tin nhắn đến đều của Thuận. Anh chàng này vừa mới quen biết mà đã tiến hành khủng bố tôi như vậy sao? Anh ta thật quá tự tin và khác người đó.

“Ha Vu, anh sap an sang xong.”

“Ha Vu, em đang học tiết đau ha?”

“Ha Vu, em không nhận tin lại được a?”

“Nay, sap het tiet hoc roi day, ra chơi nhận tin nhe.”

“Sao lâu thế, mai vẫn chưa đến 7 giờ 45 phút gì cả.”

“Oi, hôm nay anh dạy sớm qua nên đi làm sớm rồi. Có quan chưa ai đến. Buon.”

“Nhanh lên nào, sắp được nhận tin vui em giết thời gian rồi.”

“7 giờ 40 phút, 5 phút nữa.”

“Đem kien... đem được khoảng 200 con rồi.”

“Sắp được 500 con kien rồi.”

“Reng reng... Đến giờ giải lao rồi.”

“Ha Vu, có choang khi đọc tin nhắn của anh không? Choang thì im lặng, không choang thì nhận tin lại nhe. Anh đi làm sớm là vì em đây. Cả đêm không ngủ được... Bật đèn.”

- Nay, Hạ Vũ, mày tùm tùm cười cái gì đấy. Hôm nay sao không ra chơi mà cứ chăm chăm đọc tin nhắn.

Tiếng của Khuyên vang lên làm tôi giật mình khi đang chìm đắm trong những dòng chữ của Thuận. Tôi vội ngẩng đầu lên cười cười.

- Bạn mới đó. Nhắn tin chọc cười tao, giờ tao phải nhắn lại. Ba đứa mày đi ăn sáng đi, tao không thấy đói nên không đi cùng đâu.

Tôi trả lời Khuyên rồi lấy cớ giục ba cô bạn đi ra ngoài còn mình thì ngồi lại trong lớp học với cái điện thoại di động. Thường giờ giải lao đầu tiên thầy giáo thường hay cho chúng tôi nghỉ mười lăm phút thay vì năm

phút để các bạn có thể đi ăn sáng và thầy còn lên khoa gặp các giảng viên khác bàn vài việc trong ngày. Đợi ba cô bạn khuất bóng, tôi lại mở điện thoại ra, đọc tin cuối cùng của Thuận và đáp trả.

“Khong ngu duoc lien quan gi den em. Chung ta moi biet nhau hom qua. Anh chiu kho ngoi dem them kien di.”

“Bọn kien thông minh lắm, biết đen gió anh nhan tin voi em chung no ve to het roi.”

“Bon kien chac khong thông minh bằng anh đâu, anh nghĩ cách dụ chúng bỏ ra rồi đem tiếp đi.”

Hì, tôi cười vui trong đầu. Chẳng lẽ Thuận lại nhận mình không thông minh bằng kiến nên không dụ chúng ra. Thế mà không cần đợi lâu. Ngay lập tức có tin nhắn mới.

“Anh thông minh hơn chúng nên để chúng tự quyết định ở trong to hay bỏ ra em à. Người chỉ huy giỏi là người biết thu phục lòng cấp dưới. Thế nên anh tôn trọng chúng. Ha ha... Em không lựa được anh đâu”

Nói đi nói lại rốt cuộc Thuận vẫn khéo nói và cao tay hơn tôi. Cũng chưa nghĩ ra cách đối phó với Thuận nên tôi giả giọng giận dữ ra làm vũ khí.

“Em lựa gì anh nào? Vì nhan tin voi anh mà em không đi ăn sáng voi bạn đây. Dối meo.”

“Em chưa ăn sáng? Đã ăn rồi không chịu nghe. Có cần anh chuyển phát nhanh đồ ăn cho không?”

“Anh chuyển bằng cách nào?”

“Không cần biết, em cần thì anh sẽ chuyển. Anh không muốn vì anh mà em bị dối.”

Được, vậy cứ thử xem anh cao tay như thế nào. Tôi nhắn lại một tin cuối.

“Tuy anh. Thay giao vào lớp rồi. Em vào học đây. Nói chuyện sau.”

Tin nhắn gửi đi thì đồng hồ cũng chỉ 8 giờ. Ba cô bạn cũng đã đi ăn sáng về và rất tò mò vì bộ mặt vui vẻ của tôi. Tôi chỉ ậm ừ cho qua chuyện rồi quên luôn cả nội dung cuộc nhắn tin với Thuận trước đó để nghe giảng.

Tiết học thứ hai trôi qua rất nhanh vì chỉ phải học có hơn ba mươi phút. Ra chơi được một lát thì điện thoại tôi lại rung lên liên tục, là một dãy số lạ gọi đến, tôi chần chừ rồi ấn nút nghe. Một giọng nam lạ hoặc vang lên:

- Chị là Hạ Vũ đúng không ạ?

- Ừ... Đúng rồi. - Tôi trả lời và vẫn đang ngạc nhiên. Chưa kịp hỏi cậu là ai thì đầu dây bên kia lại tiếp tục:

- Em ở bên giao hàng của chuỗi cửa hàng pizza - Alfresco. Em đang đứng trước cổng trường Học viện Báo chí của chị. Chị ra nhận pizza nhé!

- Hả, có nhầm lẫn gì không? - Tôi kinh ngạc kêu lên làm Khuyên, Hiền, Mai quay sang nhìn tôi khó hiểu.

- Không nhầm đâu ạ. Anh Thuận đặt hàng và ghi địa chỉ cho chúng em giao hàng đến đây. Chị ra nhận ngay nhé, hóa đơn đã thanh toán đủ.

Tôi đập máy và chạy ra cổng trường nhận pizza, ôm một chiếc hộp bánh to dùng bước vào lớp. Lần này không chỉ ba cô bạn mà đến hơn một nửa lớp nhìn tôi dò xét, khó hiểu. Đặt chiếc hộp xuống bàn, tôi vội giải thích.

- Tao nhờ bạn đặt pizza. Lúc này không đi ăn cùng tụi mày nên giờ đói quá. Ăn chung đi.

Vừa nói tôi vừa mở hộp bánh ra, bên trong là pizza nhân hải sản, đúng loại tôi thích ăn nhất. Làm sao mà Thuận lại có thể biết sở thích này của tôi chứ? Thật là khó hiểu. Mai nhìn tôi nghi hoặc:

- Mày nói thật đi, mày nhờ ai mua?

- Dững, tao nhờ Dững đó. - Tôi nói dối.

- Thôi ăn đi, có gì đâu mà phải dò hỏi. Ai mua cũng được, có bánh ngon ăn là thích rồi. - Hiền vốn không biết chuyện gì nên tỏ vẻ không quan tâm, cầm miếng bánh đầu tiên lên ăn và xuýt xoa khen ngon.

- Đúng rồi. Ăn đi cho nóng. Ăn nhanh kéo vào tiết học mới. - Tôi giục.

Khuyên không nói gì nhiều, cô bạn chỉ nhìn tôi tủm tỉm cười. Cái điệu cười của Khuyên làm tôi thấy hơi nóng mặt. Hình như Khuyên đang nghi ngờ tôi nói dối. Cái tay Thuận này, thân quen gì mà bày lăm trò vậy? Tôi lén lút mở điện thoại, quả nhiên anh ta đã nhắn tin đến.

“Em nhan duoc pizza chua? An di khong doi. Phai an de lay suc ma hoc va lam viec.”

Tôi bấm vội nút trả lời rồi soạn thảo tin nhắn gửi đi.

“Anh dung lam the nua. Tuong dua ai ngo anh lam that. Du sao cung cam on anh.”

“Anh khong thich dua. Noi la lam that. An ngon mieng nhe. Anh phai lam viec day.”

Còn lại ba tiết học tôi không thể nào tập trung được. Đầu óc không ngừng nghĩ và đoán già, đoán non về người con trai mới quen tên Thuận này. Anh ta đã hai mươi sáu tuổi, có công việc ổn định ở một ngân hàng lớn, ở cùng hai đứa em, bạn gái thì chưa biết có hay không mà lại hứng thú trêu chọc tôi. Liệu có ý đồ gì khác không? Liệu có phải là một người quen biết tôi ngoài đời và đang cố tình theo đuổi tôi?

Suốt từ lúc đi học về cho đến tận chiều đi làm thêm, tôi đi dạy thêm. Cứ thỉnh thoảng tôi lại nhận được tin nhắn của Thuận với đủ các thể loại nội dung như kiểu:

“Em an cơm trưa chua? Chieu di lam them luc may gio?”

“Em ngu trưa mot luc di cho khoe.”

“Em di lam vui khong?”

“Toi em di day them a? Day hoc sinh lop may?”

“An toi ngon mieng khong?”

“Hom nay nhan tin voi anh vui khong?”

Không biết là có bao nhiêu tin nhắn được gửi đến trong ngày nữa. Tôi đều nhắn tin trả lời lại hết, không bỏ sót tin nào. Cũng không sao tôi không có cảm giác bức mình hay khó chịu với Thuận, ngược lại, tôi rất vui khi thấy mình được quan tâm và có một người nhắn tin nhắc nhở mình cả ngày như vậy.

Trước đây với các chàng trai khác, thường tôi sẽ có cảm giác bị làm phiền và không vui nếu nhận được quá nhiều tin nhắn hỏi thăm, nhắc nhở. Đây cũng không phải lần đầu tiên tôi làm quen nói chuyện với một người lạ mặt trên mạng ảo trước khi gặp mặt. Năm tôi học lớp mười chẳng phải đã chủ động nói chuyện trong Yahoo với Đức suốt một thời gian dài rồi gặp nhau là bạn bè đến giờ hay sao? Chẳng phải tôi và Quang cũng là bạn điện thoại hơn một năm cho đến ngày gặp mặt. Nhưng sao với Đức và Quang tôi không có cảm giác vui vui và phấn khích như với Thuận nhỉ?

Cậu bé học trò nhỏ lớp bốn của tôi khi vừa kết thúc buổi học liền hỏi nhỏ:

- Cô ơi, sao tối nay con thấy cô cười tủm tỉm suốt thế? Có chuyện vui à?

Giật mình vì câu hỏi của học trò, tôi nhất thời chưa nghĩ ra được câu trả lời.

- Cô... cô...

- Con biết rồi nha. Bạn trai của cô về nước rồi đúng không? Hôm trước cô bảo với mẹ con bạn trai đi du học còn gì. Vậy là chú ấy về rồi nên cô hay cười. - Thằng bé hỏi như kiểu khẳng định, ánh mắt hấp háy đợi tôi trả lời.

- Ủ... đúng, đúng rồi đó. Con đoán giỏi lắm. - Tôi xoa đầu thằng bé.

Nghe câu trả lời của tôi, nó hơn hớn nói tiếp:

- Ngày xưa mẹ con mỗi khi bố đi công tác xa về cũng hay cười lắm. - Rồi nhớ ra điều gì đó, nó thay đổi biểu cảm, xì mặt xuống buồn bã. - Nhưng giờ thì mẹ hay khóc một mình.

Có một chút xót xa len lỏi trong lòng tôi. Tôi an ủi thằng bé mấy câu để nó không buồn nữa. Nó mới có mười tuổi, bố mẹ li dị hơn một năm nay và nó ở với mẹ nhưng đến chủ nhật lại về nhà nội ở với bố một

ngày. Mỗi khi giảng bài cho thằng bé, gặp môn Văn có bài viết về gia đình là tôi lại phải rất cố gắng gợi ý để nó viết một bài văn hoàn chỉnh mà không nhắc đến từ li hôn. Mẹ thằng bé là người phụ nữ đẹp và thành đạt, chị bận công việc nên không có thời gian nhiều cho con và thuê tôi kèm cặp nó học bài.

Hai mẹ con chị rất quý tôi. Sinh nhật thằng bé chị còn đi ô tô đến tận nhà đón tôi đi ăn kem và đi chơi cùng mẹ con chị. Có lần chị hỏi tôi sao tối nào cũng đi dạy thêm, lấy thời gian đâu hẹn hò. Tôi cười trừ nói dối chị bạn trai đi du học.

Hồi ấy yêu Đỗ Hùng, nhưng đúng thật chúng tôi chẳng có thời gian dành cho nhau. Anh bận việc anh, tôi bận việc tôi... Có lẽ vì vậy mà cả hai ngày càng xa cách, thiếu tin tưởng, thêm nhiều nghi ngờ dần vật lẫn nhau. Ừ, thôi thì chia tay nhau trước, đau đớn một lần nhưng tìm được ính một người yêu phù hợp để kết hôn. Còn hơn cứ cố chấp lấy nhau về rồi phải li hôn thì thật tội cho những đứa con. Tự nhiên tôi lại cảm thấy thông cảm cho Đỗ Hùng. Có lẽ anh yêu thôi thật sự, nhưng nghĩ đến tính cách và suy nghĩ của chúng tôi có quá nhiều điểm bất đồng và hố sâu ngăn cách nên quyết định chấm dứt mọi việc. Nhưng rồi chúng tôi cứ cố mãi vẫn chưa thể hết yêu nhau, thế nên anh muốn làm lại từ đầu, muốn xây dựng lại tình cảm đã rạn nứt của chúng tôi?

Chỉ tiếc rằng tôi đã không yếu đuối van xin anh một tình yêu thương hại nữa? Tôi khác rồi. Hình như vì đã quá đau đớn nên không còn cảm nhận thêm được cảm giác đau nào nữa.

Về đến nhà tôi ngồi vào bàn bật máy tính lên. Tự nhiên lại có cảm giác trông chờ Thuận xuất hiện để được nói chuyện cười với anh. Tôi khẽ lắc đầu tự cười bản thân mình. Không hiểu mình đang nghĩ cái gì nữa.

Trong Yahoo tôi nhận ra nick của Đỗ Hùng - Kiemvotinh sáng đèn. Từ khi chia tay hồi đầu tháng năm, mỗi khi thấy tôi online Đỗ Hùng vẫn lờ đi và không nói chuyện gì. Tôi biết anh muốn tránh tôi, tránh những tin nhắn, những câu hỏi liên quan đến việc anh còn yêu tôi không nên có thái độ như vậy. Tôi nhấp chuột vào biểu tượng sáng đèn đang online lên, muốn thử xem thái độ của Đỗ Hùng như thế nào. Quả nhiên, Đỗ Hùng im lặng. Không có bất cứ tin nhắn nào được gửi đến từ nick của anh.

Tôi cũng không bận tâm nữa, mở một vài trang mạng ra đọc báo rồi kiểm tra lại danh sách khách hàng đã nhận được quà để mai ngồi gọi điện thu thập thông tin. Khi ngẩng đầu lên nhìn thì đồng hồ đã chỉ quá 10 giờ 20 phút tối mà vẫn không thấy Thuận lên mạng nói chuyện “làm phiền” tôi. Có một chút hụt hẫng, một chút thất vọng len lỏi trong tim. Tôi thở hắt ra một hơi rồi gấp lại sổ sách và tài liệu liên quan... Có lẽ tôi và Thuận rồi cũng sẽ đi lướt qua cuộc đời nhau như các chàng trai khác mà thôi.

22. Chương 22: Cảm Giác Không Gọi Thành Tên

Niềm tin là thứ rất khó để tìm lại sau những mối quan hệ đổ vỡ. Cứ tưởng rằng sẽ khó khăn lắm mới có thể tin một ai đó nhưng không hiểu sao tôi rất dễ dàng mở lòng trước Thuận. Hình như tôi lại sắp đi vào một con đường đầy mạo hiểm. Liệu lòng tin lần này có đặt đúng chỗ?

Đêm dần chìm vào yên tĩnh, tôi xoay người trên giường mà không sao chợp mắt được. Có điều gì đó rất lạ đang diễn ra trong tâm tư của tôi suốt từ lúc nhận được tin nhắn làm quen của Thuận đến giờ. Rõ ràng anh nói luôn đúng giờ vậy mà hôm nay lại không xuất hiện như đã hẹn. Thuận đang nghĩ gì về tôi mà lại chơi trò này nhỉ? Đã hơn 11 giờ đêm rồi, chắc Thuận chỉ nói vui vậy thôi chứ tôi không nghĩ anh vào Yahoo làm gì nữa. Nhưng suy đoán của tôi đã sai, 11 giờ 10 phút Thuận gửi đến tôi một tin nhắn.

“Anh xin lỗi de em doi. Em vào Yahoo đi, anh doi noi chuyện voi em. Ne, dung gian nhe. Chung ta moi la ban thoi khong duoc gian nhu dang yeu.”

Đang bực mình tôi cũng phì cười vì tin nhắn của Thuận. Rất nhanh tôi vùng dậy, bật máy tính và đăng nhập Yahoo. Thuận gửi tin nhắn đến ngay khi tôi vừa xuất hiện.

Langtulangthang: Anh xin lỗi, tối nay phải đi tiếp khách nên về muộn, điện thoại hết pin không báo em được. Có phải đợi anh không?

Cơn Mưa Nhỏ: Đợi anh làm gì? Không có anh thì vẫn bình thường như mọi ngày mà.

Langtulangthang: Thật không? Anh thì lại nghĩ em đang nói dối đấy.

Cơn Mưa Nhỏ: Nói dối? Chúng ta mới quen nhau một ngày. Anh cứ làm như là thân nhau lâu lắm ấy.

Tôi gửi mấy dòng chữ đến Thuận và cảm thấy hơi khó chịu vì vẻ tự tin của anh.

Langtulangthang: Em không cảm nhận thấy điều gì à? Anh thì cảm thấy như đã gặp em từ rất lâu rồi. Thế chưa quen giờ mình làm quen lại nhé. Chiều cao và cân nặng của em?

Cơn Mưa Nhỏ: Cao 1,55 mét và nặng 46 cân. Híc, lùn lắm. Em có cô bạn cao tận 1,7 mét cơ.

Tôi bịa ra cho vui, cũng chẳng thêm hỏi thông tin về Thuận.

Langtulangthang: Ôi, bạn em cao thế cơ à? Cao quá!

Thuận nói vậy là sao nhỉ? Đừng nói với tôi là anh cao chưa đến 1,70 mét nhé. Chẳng lẽ Thuận thấp hơn thật. Lần này tôi tò mò:

Cơn Mưa Nhỏ: Thế anh cao và nặng bao nhiêu?

Langtulangthang: Anh chỉ cao hơn 1,70 mét thôi chứ làm gì đến. Ha ha... 1,75m và nặng 63 cân.

Cơn Mưa Nhỏ: Anh người đây à?

Langtulangthang: Ừ, anh thích làm người đây để muốn quán ai thì quán cho chặt.

Tôi cười khúc khích khi đọc tin nhắn vừa gửi đến của Thuận, có vẻ anh rất thích đùa. Cứ như thế chúng tôi ngồi nói chuyện về sở thích và những thói quen của bản thân cho nhau nghe. Thuận rất biết cách gợi mở các câu chuyện theo hướng hài hước của anh. Cả hai cứ say sưa nói chuyện và quên mất thời gian đang chuyển mình về sáng.

Langtulangthang: Thôi chết, mãi nói chuyện quá. Gần 2 giờ sáng rồi. Đi ngủ thôi em. Ngày mai còn đi học và đi làm nữa. Tối nay anh rất vui.

Tôi cũng cảm thấy như vậy, liền nhắn trả lời anh.

Cơn Mưa Nhỏ: Me too... Good night.

Langtulangthang: Good night.

Thuận gửi đến biểu tượng mặt người đang chu môi hôn rồi cả hai chúng tôi cùng thoát khỏi Yahoo.

Vậy là tôi chính thức lại có một người bạn ảo trên mạng. Thuận ở phố Ngọc Hà gần Lăng Bác cũng không xa nơi tôi ở là mấy. Có lẽ cũng chỉ cách nhau chưa đầy 3 ki-lô-mét. Anh có nhiều sở thích liên quan đến máy móc, công nghệ và đam mê tất cả những gì thuộc về kỹ thuật. Chẳng biết Thuận nói có thật không nhưng anh có thể tự sửa ti vi, sửa xe máy, sửa máy tính, sửa điện, sửa nước... mà không cần gọi thợ và tất cả đều do anh mày mò tự học. Thuận không đề cập đến chuyện tình cảm, tôi cũng không hỏi vì nghĩ rằng mối quan hệ của chúng tôi chưa đến mức quan tâm quá sâu vào đời sống riêng của nhau.

Tôi không kể về mình nhiều. Đại loại chỉ nói về cuộc sống, thời gian dành cho công việc và học tập. Thuận khen ngợi tôi còn trẻ nhưng năng nổ và hoạt bát, động viên tôi hoàn thành tốt khóa luận tốt nghiệp là sẽ xin được việc như ý.

Thuận biết cách quan tâm đến tôi giống Đức, nhưng anh không rụt rè hay có vẻ bí ẩn như Đức. Thuận rất tự nhiên, nhiệt tình, tự tin trong cách nói chuyện. Quả thật tôi đã bắt đầu có cảm giác như chúng tôi đã quen nhau từ kiếp trước. Mọi cuộc gặp gỡ đều là sự sắp đặt của số phận. Phải chăng bây giờ tôi mới tìm thấy đúng người mà mình đang tìm? Không đúng, chúng tôi mới quen nhau. Tôi còn chưa hết yêu và quên Đỗ Hùng, tôi không dễ thay lòng như vậy? Tôi cười nhạo bản thân mình, mới cách đây sáu tháng còn đòi sống chết để yêu Đỗ Hùng, sao lại có thể dễ dàng rung động như vậy?

Buổi sáng hôm sau đến lớp, y như rằng hai mắt tôi díp lại biểu tình. Thuận vẫn nhắn tin đầy quan tâm đến tôi như hôm qua. Tôi cố chống lại cơn buồn ngủ để làm cho xong bài kiểm tra điều kiện. Ra chơi, tôi vội lấy cái điện thoại ra để nhắn tin với Thuận. Tin đến tin đi cứ thế mà ào ào gửi đến, cũng chẳng hiểu sao mình có lăm chữ để mà gõ, lăm chuyện để mà nói thế. Mai lại gần tôi hỏi nhỏ:

- Mày nhắn tin với anh chàng Thuận đúng không? Hai hôm nay mày lạ lắm.

- Lạ là lạ thế nào? - Tôi hỏi lại Mai.

- Trong lớp mày cứ cười tủm tỉm một mình, ra chơi thì cúi đầu vào điện thoại nhắn tin. Còn cái pizza hôm qua nữa, tao rất là nghi ngờ.

Ngay lập tức Hiền và Khuyên bắt được sóng. Cả ba cô bạn túm lại bắt tôi khai báo, cuối cùng tôi cũng không giấu nữa.

- Đúng là có một anh chàng mới quen, tên là Thuận, bạn với anh họ Mai. Anh ấy và tao mới nói chuyện hai ngày nay thôi, cảm giác có vẻ hợp nhau.

- Mày thích anh ấy? - Hiền lên tiếng.

- Hèn gì, học không tập trung, tay cứ nhí nhố nhắn tin dưới gầm bàn. - Khuyên gật gật đầu ra vẻ đã hiểu.

Tôi gượng cười với ba cỗ máy tò mò, cố tìm ra lý do hợp lý.

- Thích gì chứ, mới quen thôi. Chỉ là nói chuyện hợp và thấy vui.

Mai tặc lưỡi:

- Nhưng anh ta có vẻ hay đấy, còn gửi pizza ày. Mày có tin tình yêu sét đánh mà còn sét đánh ngay cả khi chưa gặp mặt không?

- Vớ vẩn. Làm gì có cái kiểu tình yêu ấy. - Tôi gạt ngay đi cái ý tưởng “điên rồ” của Mai.

Sau khi khai báo thành khẩn với cả ba cô nàng, tôi được tha bổng và hứa phải cập nhật thông tin hàng ngày về Thuận cho các nàng nghe. Trời ạ. Thuận không chỉ có sức hút với tôi mà còn có sức hút với ba cô bạn khó tính của tôi nữa.

Tôi mở máy, soạn tin nhắn gửi cho anh.

“Ba cô bạn em hỏi về anh đây. Tui no bao anh có ve ga lang vì da gửi pizza cho em.”

Tin nhắn đến.

“Vay a? Anh lúc nào cũng vậy. Đan đan em sẽ biết nhiều cái hay hơn.”

“Anh tin thái quá. Em bong thây so rồi đây.”

“Anh không tin thái quá. Mà còn người anh thế nào, anh song thế ày. Em tin không?”

“Có nhiều chuyện xảy ra với em. Để em tin thì còn lâu lắm.”

“Em sẽ sớm tin anh thôi. Chúng ta tuy là eo nhưng rất hợp nhau mà. Ha ha...”

Thêm một vài tin nhắn hài hước nữa được gửi đến. Tôi bỗng háo hức mong đến 10 giờ tối thật nhanh để được nói chuyện với Thuận. Buổi chiều hôm ấy tôi đã cố ngồi gọi điện cho toàn bộ khách hàng đã được nhận quà tặng của hãng sữa Friso và hoàn thành hết báo cáo công việc trong ngày cùng kế hoạch công việc của ngày mai để buổi tối có thể rảnh rỗi.

Như mọi ngày, tôi đăng nhập Yahoo và đợi đến 10 giờ tối Thuận sẽ lên nói chuyện cùng. Tôi không để chế độ ẩn nữa mà để đèn nick sáng hiển thị đang online. Mấy hôm nay nick của Đỗ Hùng đều sáng đèn nhưng anh và tôi dường như đã không còn thói quen chào hỏi nhau lâu rồi. Bây giờ cảm giác như hai người xa lạ cùng sống chung trong một thành phố. Vẫn có chút đau lòng và tiếc nuối len lỏi trong tim.

Hôm nay, Thuận đúng giờ và nói chuyện rất nghiêm túc, không hề có giọng hóm hỉnh, bồn chồn như hai tối trước.

Langtulangthang: Hạ Vũ, biết vì sao anh biết em thích ăn pizza hải sản không?

Quả thật nghĩ mãi tôi vẫn không thể đoán ra được bên gửi đến anh một loạt dấu chấm hỏi.

Langtulangthang: Anh tìm được blog của em. Anh đã đọc hết những gì em tâm sự và viết trong đây. Có lẽ đề nghị điều này là hơi quá với mối quan hệ rất mới của chúng ta, nhưng nếu em tin tưởng. Anh muốn nghe chính em tâm sự với anh về những gì em mới trải qua. Điều đó rất quan trọng với anh.

Tôi ngạc nhiên, tròn mắt nhìn dòng chữ trên màn hình.

Con Mưa Nhỏ: Sao lại quan trọng với anh? Nếu anh đọc hết rồi, em còn gì để nói đâu.

Langtulangthang: Em còn yêu chàng trai mà em gọi là Monkey đó chứ? Hai người đã thực sự chia tay nhau?

Thì ra là vậy. Trong blog của tôi, tôi viết không nhiều và ít khi đề cập đến vấn đề tình cảm bởi tôi đã có nhật ký. Nhưng từ khi chia tay Đỗ Hùng, vứt đi đoạn kí ức với Đỗ Hùng trong hai năm tôi đã không còn viết nhật ký nữa. Tôi dùng blog để viết lại một vài cảm nhận về nỗi đau “thất tình” của mình với Đỗ Hùng, người mà tôi gọi là Monkey như Thuận đọc được. Đỗ Hùng từ trước đến giờ không xác định lâu dài với tôi, thế nên anh không cho tôi đăng ảnh chung hay viết về chuyện tình yêu của tôi và anh công khai trên blog cá nhân. Sau khi chia tay anh và từ Sài Gòn trở về tôi mới dùng lại blog, thỉnh thoảng tâm sự cho giải tỏa bớt chút mệt mỏi, căng thẳng trong lòng.

Thuận muốn biết điều này để làm gì?

Con Mưa Nhỏ: Chuyện tình cảm của em, sao anh lại quan tâm? Chúng ta có cần thiết phải nói với nhau hết mọi chuyện không?

Langtulangthang: Cần, rất cần... Anh cần biết để có thể đưa ra một quyết định quan trọng.

Con Mưa Nhỏ: Quyết định ấy có liên quan đến một người xa lạ là em?

Langtulangthang: Bây giờ em đâu phải người xa lạ nữa. Chúng ta đang làm quen với nhau đấy thôi. Em có thể trả lời câu hỏi của anh ở trên được chưa?

Con Mưa Nhỏ: Em và người ấy đã chia tay nhau lâu rồi. Nhưng để nói là còn yêu hay hết yêu thì em không trả lời được. Em không biết, chỉ là em vẫn còn cảm giác đau nhói mỗi khi nghĩ về người ấy và chuyện cũ. Em buông tay rồi nhưng trái tim vẫn nhức nhối... Vậy thôi.

Khi gửi đi rồi tôi mới bất ngờ vì mình đã rất thành thật và tin tưởng Thuận mà nói ra những lời thật lòng như vậy. Với mọi người, rõ ràng chúng tôi chỉ như hai kẻ xa lạ, không biết mặt nhau, nói chuyện với nhau ba ngày mà lại có thể thân thiết như vậy? Thuận gửi đến tôi dòng tin nhắn ngay sau đó.

Langtulangthang: Được rồi, chỉ cần em khẳng định là đã chia tay. Còn chuyện hết yêu hay vẫn yêu là một chuyện khác. Tình cảm con người không phải nói quên nói buông trong một sớm một chiều là làm được ngay. Nếu em đã mở lòng với anh, anh muốn được nghe nhiều hơn nữa về chuyện tình cảm của em. Được không em?

Không hiểu sao tôi xúc động, thật sự xúc động trước câu nói của Thuận. Tôi hoàn toàn nhận ra rằng tôi như bị anh thôi miên. Cái cảm giác đã từng gặp nhau ở đâu đó, đã là tri âm tri kỉ của nhau từ rất lâu cứ mạnh mẽ tuôn tràn trong tâm trí tôi. Rồi như chẳng có khoảng cách cũ mới, nhanh lâu gì nữa. Cứ thế tôi mặc nhiên tâm sự hết với Thuận về những chuyện tôi đã trải qua. Chỉ là kể tóm tắt với anh thôi mà cũng mất mấy giờ đồng hồ. Thuận im lặng đọc những gì tôi viết và gửi đến anh. Khi đọc xong câu chuyện của cuộc đời tôi. Anh chỉ gửi đến tôi một tin nhắn rất mơ hồ:

Langtulangthang: Cảm ơn em đã tin tưởng, tâm sự hết mọi chuyện với anh. Tối mai anh có việc bận nên không thể nói chuyện với em được. Nếu em rảnh thì 8 giờ sáng chủ nhật chúng ta sẽ tiếp tục câu chuyện được không? Bây giờ muộn lắm rồi, em ngủ đi. Anh lại làm em thức khuya rồi.

Rồi Thuận thoát luôn khỏi Yahoo mà không cần đợi tôi trả lời lại. Tôi ngỡ ngàng và có chút hụt hẫng. Lẽ nào anh sợ tôi, anh sợ con số 13 chàng trai của tôi? Anh nghĩ rằng tôi là một đứa con gái vớ vẩn nên mới khiến nhiều người thích và theo đuổi đến như thế? Lẽ nào anh cũng đánh giá tôi theo cách hời hợt? Tôi đã sai lầm khi tin anh, kể cho anh nghe mọi chuyện? Nực cười, đúng là nực cười mà. Tôi còn mạnh mẽ nói về sự tin tưởng nữa sao? Hình như tôi sai rồi, tôi cảm thấy hối hận vì đã kể mọi chuyện với Thuận.

Một đêm thật khó ngủ, đầu óc tôi chỉ quẩn quanh với ý nghĩ không hiểu sao Thuận lại muốn nghe tôi kể chuyện quá khứ rồi lại đột ngột bảo bận cả ngày mai để không phải nói chuyện với tôi. Chúng tôi có thể

không chat với nhau, nhưng còn điện thoại di động, vẫn nhắn tin được như mọi ngày cơ mà. Tại sao phải cố tình biến mất một ngày làm gì? Hay Thuận đang chơi chiêu trò cố tình gây thương nhớ? Tấn công dồn dập rồi đột nhiên mất tích để đối phương chờ đợi, mong ngóng và lo lắng. Nếu đúng là như vậy thì Thuận đã làm được rồi đấy. Cả ngày thứ bảy tôi không tập trung làm được việc gì cho tốt cả.

Sau khi kiểm tra một vòng quanh các siêu thị, tôi trở về lớp dạy thêm lúc 7 giờ tối. Như mọi ngày tôi kết thúc công việc vào lúc 9 giờ. Vừa dắt xe ra khỏi nhà học sinh của mình, tôi giật bắn người khi thấy Đỗ Hùng đang ngồi trên xe máy đợi tôi trước cửa. Tôi vội quay đầu lại xem phụ huynh học sinh đã đóng cửa chưa. Thật may, chị đã vào nhà và tắt đèn dưới tầng một. Tôi vội hỏi:

- Anh đứng đây đợi em có chuyện gì? Có chuyện gì quan trọng à?

Đúng, chắc chắn là có chuyện quan trọng. Từ ngày tôi nhận dạy thêm hai học sinh nhà ở Thái Hà và Hoàng Hoa Thám, Đỗ Hùng mới đưa đón tôi duy nhất một lần ở nhà học sinh trên đường Thái Hà này. Tự nhiên anh xuất hiện ở đây, đợi tôi với vẻ mặt trầm ngâm thì không thể là chuyện vợ vẫn được.

- Anh có chuyện cần nói. Chúng ta về quán café gần nhà em nói chuyện được không?

Tôi chần chừ rồi cũng gật đầu. Từ Thái Hà về nhà tôi ở Nguyễn Hồng không xa lắm nên rất nhanh sau đó chúng tôi đã ngồi đối diện với nhau ở quán café quen thuộc này. Tôi chọn đúng chiếc bàn hôm đã ngồi lần cuối cùng với Đức, bỗng trăn trở về hình bóng Đức xoay lưng bước đi đến buồn bã và đau lòng. Tôi đã nói sẽ chấm dứt mối quan hệ với Đỗ Hùng, sẽ không gặp lại nhau nữa. Tại sao tôi còn ngồi đây với anh? Chúng tôi còn chuyện gì để nói với nhau? Hay đây mới chính là lần cuối cùng chúng tôi gặp nhau?

- Anh muốn nói chuyện gì? Chẳng phải em và anh đã đồng ý chấm dứt, đoạn tuyệt quá khứ sao? Mới có sáu ngày anh đã tìm em, còn chuyện gì để nói nữa đây?

- Hạ Vũ...

Đỗ Hùng chợt vươn tay qua bàn nằm lấy bàn tay tôi đang đặt ở cốc nước cam. Bất ngờ vì hành động này, tôi nhanh chóng thu tay lại, nhìn anh ngạc nhiên và cũng vô cùng ngạc nhiên vì thái độ xa lạ của mình với anh. Nếu là trước đây, chắc tôi vẫn cứ để im cho anh nắm tay và nghe anh nói. Vậy mà tôi vừa mới phản ứng lại, hệt như phản ứng với một người xa lạ hoặc như với những chàng trai tôi không có tình cảm khác.

- Có chuyện gì anh nói đi. Đừng nắm tay như vậy!

Đỗ Hùng ngập ngừng:

- Sao em phản ứng lạ vậy. Như em nói chúng ta chỉ mới quyết định chính thức kết thúc sáu ngày thôi mà. Anh đã nghĩ rất nhiều suốt cả tuần qua. Và anh đã quyết định được rồi. Anh yêu em, anh không muốn quên em. Anh đồng ý với em, sang năm em ra trường chúng mình sẽ kết hôn. Quay về và tha thứ cho anh được không?

Tôi hít một hơi sâu... Cảm xúc bị dồn nén lâu ngày vỡ òa, nước mắt bắt đầu kéo đến trào dâng trên khóe mắt. Tôi đã đợi ngày này đã hơn hai năm, đợi câu nói này của Đỗ Hùng bằng tình yêu chân thành nhất. Đáng ra tôi phải vui mừng và hạnh phúc, nhưng sao trái tim tôi như bị chèn lại, uất nghẹn đến cổ họng. Không thể tin vào tai mình, tôi lí nhí hỏi lại:

- Anh muốn đùa cợt tình cảm của em lần nữa sao?

- Anh không đùa. Hạ Vũ, anh muốn kết hôn với em. – Đỗ Hùng trả lời quả quyết và chắc chắn.

Tất cả với tôi đang diễn ra như trong những giấc mơ tôi đã từng mơ. Chỉ cần gật đầu hoặc lắc đầu, cuộc sống của tôi, tình yêu của tôi sẽ bước sang một trang mới. Tôi nên trả lời thế nào đây?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ha-vu-anh-la-chang-trai-so-14-cuoi-anh-nhe>